

การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
รลิกา ไผขาว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะการแสดงศึกษา

พฤษภาคม 2559

การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะการแสดงศึกษา

พฤษภาคม 2559

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
รลิกา ไผขาว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะการแสดงศึกษา

พฤษภาคม 2559

รลิกา ไผขาว. (2559). การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเล่ต์ ในเขต กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม.(ศิลปะการแสดงศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษา: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพดล อินทร์จันทร์

งานวิจัยฉบับนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงลึก เพื่อทำการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างทางการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเล่ต์ที่อยู่ในเขต กรุงเทพมหานคร ที่มีได้นำหลักสูตรและระบบการเรียนการสอนของเดอะรอยัล อะคาเดมี่ ออฟ แดนซิง(The Royal Academy of Dancing) หรือ อาร์.เอ.ดี (R.A.D.) เป็นแกนหลักในระบบการเรียนการสอนของโรงเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้ โรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเล่ต์ โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอและโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ผลการวิจัยพบว่า ในด้านหลักสูตรการเรียนการสอนพบว่า โรงเรียนบัลเล่ต์ทั้ง 3 แห่ง นำหลักสูตรการเรียนการสอนจากต่างประเทศที่มีมาตรฐานและได้รับความนิยมมาใช้เป็นหลักสูตรในการเรียนการสอนของโรงเรียน ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มาจากประเทศออสเตรเลีย รวมไปถึงนำหลักสูตรจากหลายประเทศมาผสมผสานจนเกิดรูปแบบเฉพาะของโรงเรียน โดยแต่ละหลักสูตรให้ความสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เกิดขึ้นจริง และมุ่งเน้นในเรื่องของเทคนิคการเต้นบัลเล่ต์เพียงอย่างเดียว ซึ่งในส่วนของด้านรูปแบบการเรียนการสอนพบว่า โรงเรียนบัลเล่ต์ 3 แห่ง มีความคล้ายคลึงกันทางด้าน รูปแบบของการเรียนการสอนบัลเล่ต์ที่เป็นไปตามแบบแผนของการเรียนการสอนบัลเล่ต์สากล และการใช้อายุและความสามารถเป็นเกณฑ์ในการจัดลำดับการเรียนเป็นระดับชั้น นอกจากนี้ผู้วิจัยพบความแตกต่างทางด้านระบบการเรียนการสอน ที่เป็นระบบการเรียนการสอนตามที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ และระบบการเรียนการสอนรูปแบบอิสระ รวมไปถึงเทคนิคและกระบวนการที่มีความแตกต่างเช่นกัน ตลอดจนด้านบุคลากรครูผู้สอนพบว่า ผู้สอนบัลเล่ต์จะต้องมีความรู้ ความสามารถในการเต้นบัลเล่ต์รวมถึงความสามารถในการถ่ายทอดองค์ความรู้ให้แก่นักเรียน อีกทั้งโรงเรียนบัลเล่ต์ให้ความสำคัญกับความสามารถในการพัฒนาตนเอง การปรับเปลี่ยนการหมั่นฝึกฝนของครูผู้สอน ดังนั้นโรงเรียนบัลเล่ต์จึงต้องการครูผู้สอนที่ได้รับปริญญาจากสาขาวิชาโดยตรงหรือผ่านการสอบบัลเล่ต์ในระดับสูง โดยโรงเรียนบัลเล่ต์ทั้ง 3 แห่ง มีวิธีการและกระบวนการแตกต่างดังนี้ แบบที่1 วิธีการคัดเลือกผ่านการร่วมชั้นเรียน แบบที่2 วิธีการคัดเลือกผ่านการสาธิตการสอนของผู้สมัคร แบบที่3 ทางโรงเรียนจะคัดเลือกครูจากกลุ่มนักเรียนภายในโรงเรียนจากการสาธิตการสอน และด้านการวัดประเมินผลพบว่า เกิดความแตกต่างของวิธีการวัดประเมินผลของนักเรียนโรงเรียนบัลเล่ต์มี 2 รูปแบบดังนี้ 1.วัดประเมินผลในรูปแบบการสอบ 2.วัดประเมินผลในรูปแบบการแสดงบนเวที ซึ่งวิธีวัดประเมินผลทั้งสองรูปแบบมุ่งเน้นที่มาตรฐานของท่าเต้น อาทิเช่น ตำแหน่งแขนขาที่ถูกต้อง การถ่ายเทน้ำหนัก ฯลฯ นอกจากนี้ในส่วนของวิธีการให้คะแนนพบความแตกต่างเช่นกัน พบวิธีการให้คะแนน 2 ลักษณะ คือ วิธีการให้คะแนนแบบตามความพึงพอใจและประสบการณ์ของผู้ประเมิน และ วิธีการให้คะแนนตามเกณฑ์ หรือรูปрик

(Rubric) และผลการวิจัยพบว่า ด้านท่าเลที่ตั้งและห้องปฏิบัติมีความคล้ายคลึงกัน คือ มีผลต่อการเลือกโรงเรียนของนักเรียน โดยโรงเรียนบัลเลต์มักตั้งอยู่ในเขตชุมชน ย่านธุรกิจหรือห้างสรรพสินค้า ส่วนในด้านห้องปฏิบัติการมีความคล้ายคลึงกันในรูปแบบที่เป็นสากล โดยยึดตามแบบฉบับของต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นการแต่งกายหรือ สภาพแวดล้อม

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่าระบบเดอะรอยัล อะคาเดมี ออฟ แดนซิ่ง(The Royal Academy of Dancing) หรือ อาร์.เอ.ดี (R.A.D.) ที่เป็นระบบการเรียนการสอนบัลเลต์ที่ได้รับความนิยมในเขตกรุงเทพ มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งเน้นพัฒนามาตรฐานการเรียนการสอนให้สูงที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ซึ่งมีความแตกต่างจากทั้ง 3 ระบบที่ผู้วิจัยศึกษาเปรียบเทียบ โดยระบบเดอะ คอมมอนเวลท์ โซไซตี้ ออฟ ทีชเชอร์ ออฟ แดนซิ่ง หรือ ซี.เอส.ที.ดี (The Commonwealth Society Of Teacher Of Dancing or C.S.T.D) ให้ความสำคัญในการเสริมสร้างจินตนาการ และความเป็นนักแสดงให้กับผู้เรียน ในส่วนของระบบออสเตรเลีย ทีชเชอร์ ออฟ แดนซิ่ง (Australia Teacher Of Dancing) หรือ เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D.) จะมุ่งเน้นการเรียนการสอนบัลเลต์ที่มีการพัฒนาไปอย่างช้า ก่อให้เกิดความสามารถและศักยภาพไปถึงขั้นสูงสุด และระบบการเรียนการสอนของโรงเรียนบางกอกซีดีบัลเลต์ มองไปถึงความแตกต่างของสรีระนักเรียน จึงก่อให้เกิดการพัฒนาระบบให้เกื้อหนุนกับสรีระของนักเรียน

THE COMPARATIVE STUDY OF BALLET SCHOOLS IN BANGKOK

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education degree in Faculty of Fine Arts
at Srinakharinwirot University

May 2016

Rasika Phaikhao. (2016). *The comparative study of ballet schools in Bangkok*. Master thesis, M.Ed. (Art Education). Bangkok: Graduate School, Srinakarinwirot University.
Advisor Committee: Asst. Prof. Noppadol Inchan.

Researcher collected in depth data to study the different teaching processes of the schools that do not use the curriculum of The Royal Academy of Dancing (R.A.D.) to be the core of the educational system the researcher took the Bangkok City Ballet, Point Studio and Dance Plus Academy as a sample group. The researcher founded that the 3 schools used the same curriculum with which from Australia. They also use a combination of curriculum form many nations to create their own curriculum. Concentrating on the actual result and focusing only on the ballet dancing technique. The models of teaching at the 3 schools have the similarities. They all are an international basis form using age and ability of the students to be criterion for leveling students. In addition the researcher found differences of instruction system of each of school that have been assigned by the curriculum which school select and the other one use a free form of instruction which is created by School's instructor, including technique and method also different too. The instructor should be educated and have good ability in ballet. Also they should have skill to pass knowledge to students. The schools concentrate on the ability of teachers to evaluate, teachers who always develop them-self. This means that the schools need teachers that graduate in dance or have high profile dancing skills, having passed an examination from the school. All are use different ways to select teachers. The first way is selecting from joining a company class. The second is from class demonstration of candidates. The third is selecting from students who study in the school. Therefore, A assessment are differences of evaluation. The students: examination tests performing on stage. Both ways focus on the standard of dance moves, such as convert position of arms and legs or weight transfer. The locations are similar. The locations are around community areas, near business areas or shopping malls, which effect students choosing the school. The classrooms are similar in the international form, using the uniform or even the environment in the traditional way. Otherwise, The researcher found that The Royal Academy of Dancing or R.A.D. curriculum is the popular curriculum in use in Bangkok. The objective is to concentrate on developing the standard as much as possible which is different from the other 3 curriculums that the researcher studied. The Commonwealth Society of Teacher of Dancing or C.S.T.D system focuses on improving the imagination and the ability to perform. Australian Teacher of

Dancing or A.T.O.D curriculum is focuses on the slow progress of ballet teaching which creates the ability and potential to the highest level. Bangkok city ballet curriculum concentrates on the differentiations of the body figure of the student which create the curriculum that support the body figure of the student.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร สำเร็จได้ด้วยความสามารถ และเอาใจใส่ดูแลให้คำปรึกษาในการปรับและตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง ตลอดจนให้คำแนะนำและคอยช่วยเหลือเป็นอย่างดีจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพดล อินทร์จันทร์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ระวีวรรณ วรณวิไชย กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ศิริมงคล นาฏยกุล ประธานกรรมการสอบปริญญานิพนธ์ และผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์ทุกท่านที่กรุณาให้คำแนะนำในการทำวิจัย ไว้ ณ ที่นี้

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผศ.ดร.ปิยะวดี มากพา ผศ.ดร. กิตติกรณ์ นพอุดมพันธ์ อ.ดร.ปรวัน แพทยานนท์ ผศ.ดร. สามมิติ สุขบรรจง ที่ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำแนวคิด ข้อสังเกต อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คุณมาชาโกะ อีราตะ คุณณพิชญา อำพันแสง คุณบดินเดชา อินทรประเสริฐ คุณธีโรพาร กฤตยาเกียรติ อาจารย์ชิตพล เปลียนศิริ คุณวิทวัส กรรมณีโรจน์ ที่ให้คำแนะนำ ความช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยเป็นอย่างดี

ท้ายที่สุดผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ครอบครัว ไผ่ขาว ที่เข้าใจและเป็นกำลังใจด้วยดีเสมอมา และขอขอบคุณพระคุณ คุณภูมิจิรนนท์ สิริธนากร คุณรัตนพรรณ เนื่อนวล คุณศิริรัตน์ พรหมนาง พี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ ที่คอยให้กำลังใจ ช่วยเหลือและเป็นกำลังใจด้วยดีเสมอมา คุณค่าและประโยชน์ในการศึกษาครั้งนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา-มารดา ตลอดจนทั้งครูบาอาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอน ให้มีความพยายามจนทำให้ประสบความสำเร็จ

รสิกา ไผ่ขาว

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ที่มาและความสำคัญ	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของงานวิจัย	3
ขอบเขตงานวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารและวิจัยที่เกี่ยวกับบัลเลต์	6
ประวัติความเป็นมาของบัลเลต์โดยสังเขป	6
ประวัติความเป็นมาของบัลเลต์ประเทศไทย	8
หลักสูตรและระบบการเรียนการสอนบัลเลต์	9
ข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนสอนการเต้นบัลเลต์	14
โรงเรียนบางกอกซิทีบัลเลต์	14
โรงเรียน พ้อยท์ สตูดิโอ	20
โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่	23
เอกสารและวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน	27
รูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นสากล	27
การเรียนการสอนเต้น	30
บุคลากรครูผู้สอน	37
การวัดประเมินผล	41
ทำเลที่ตั้งและห้องปฏิบัติการ	42
3 วิธีดำเนินการวิจัย	47
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	48
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล	49
การวิเคราะห์ข้อมูล	49

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย	50
ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้านหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอน	51
ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้านการเรียนการสอน	57
ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้านบุคลากรการสอน	63
ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้านการวัดประเมินผล	67
ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้านสภาพแวดล้อม	74
 5 สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ	82
ความมุ่งหมายของการวิจัย	82
วิธีดำเนินการวิจัย	82
สรุปผลการวิจัย	82
อภิปรายผล	86
ข้อเสนอแนะ	91
 บรรณานุกรม	92
 ภาคผนวก	95
ภาคผนวก ก	96
ภาคผนวก ข	104
 ประวัติย่อผู้วิจัย	109

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 การเปรียบเทียบหลักสูตรและที่มาของหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอนบัลเล่ต์ของกลุ่มประชากรที่ศึกษา	51
2 การเปรียบเทียบวัตถุประสงค์ของโรงเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ของกลุ่มประชากรในการศึกษา	52
3 การเปรียบเทียบโครงสร้างและองค์ประกอบของหลักสูตรของกลุ่มประชากรในการศึกษา	53
4 การเปรียบเทียบเหตุผลของการเลือกใช้หลักสูตรของกลุ่มประชากรในการศึกษา	54
5 การเปรียบเทียบคุณค่าที่ได้รับจากการเรียนเต้นบัลเล่ต์ของกลุ่มประชากรในการศึกษา	55
6 การเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนการสอนบัลเล่ต์ของกลุ่มประชากรในการศึกษา	57
7 การเปรียบเทียบกระบวนการและเทคนิคการเรียนการสอนของกลุ่มประชากรในการศึกษา	59
8 การเปรียบเทียบลักษณะการเรียนการสอน จำนวนนักเรียนต่อชั้นเรียน /ครูและนักเรียนของกลุ่มประชากรในการศึกษา	60
9 การเปรียบเทียบจัดทำใบการเรียนการสอนรายวิชา และสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนของกลุ่มประชากรในการศึกษา	61
10 การเปรียบเทียบวิธีการและกระบวนการคัดเลือกครูผู้สอนของกลุ่มประชากรในการศึกษา	63
11 การเปรียบเทียบหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกของกลุ่มประชากรในการศึกษา	64
12 การเปรียบเทียบคุณสมบัติของครูผู้สอนของกลุ่มประชากรในการศึกษา	64
13 การเปรียบเทียบจิตพิสัยที่พึงมีของครูบัลเล่ต์ของกลุ่มประชากรในการศึกษา	65
14 การเปรียบเทียบพัฒนาด้านความรู้ความสามารถของบุคลากรผู้สอนของกลุ่มประชากรในการศึกษา	66
15 การเปรียบเทียบวิธีและกระบวนการวัดประเมินผลของกลุ่มประชากรในการศึกษา ..	68
16 การเปรียบเทียบกรรมการคุมสอบให้คะแนนและวัดประเมินผลของกลุ่มประชากรในการศึกษา	69
17 การเปรียบเทียบเกณฑ์ในการวัดประเมินผลการสอบของกลุ่มประชากรในการศึกษา	70
18 การเปรียบเทียบเหตุผลที่เลือกใช้ชีวิตและกระบวนการวัดประเมินผลของกลุ่มประชากรในการศึกษา	72
19 การเปรียบเทียบประกาศผลจากการวัดประเมินผลของกลุ่มประชากรในการศึกษา ..	72

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
20 การเปรียบเทียบสภาพห้องปฏิบัติการของกลุ่มประชากรในการศึกษา	74
21 การเปรียบเทียบบรรยากาศในห้องเรียนของกลุ่มประชากรในการศึกษา	75
22 การเปรียบเทียบทำเลที่ตั้งและเหตุผลในการเลือกทำเลที่ตั้งของกลุ่มประชากรใน การศึกษา	76
23 การเปรียบเทียบสภาพแวดล้อมส่วนสำนักงานของกลุ่มประชากรในการศึกษา	77
24 การเปรียบเทียบสภาพห้องแต่งตัวของกลุ่มประชากรในการศึกษา	77
25 การเปรียบเทียบปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีในโรงเรียนบัลเลต์ของกลุ่มประชากรใน การศึกษา	78
26 การเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายในการเรียนบัลเลต์ของกลุ่มประชากรในการศึกษา	79
27 การเปรียบเทียบเครื่องแต่งกายครูและนักเรียนในชั้นเรียนของกลุ่มประชากรใน การศึกษา	80

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 มาซาโกะ อิราตะ	15
2 ณพิชญา อัมพันธ์แสง	21
3 บดินเดชา อิทธิประเสริฐ	24
4 ภาพการประกอบพื้นห้องเรียน โดย จอห์น ไวท์	45
5 บรรยากาศในโรงเรียนบางกอกซีทีบีแอล	97
6 บรรยากาศภายในโรงเรียนบางกอกซีทีบีแอลส่วนสำนักงาน	97
7 แสดงสภาพห้องปฏิบัติการโรงเรียนบางกอกซีทีบีแอล	98
8 แสดงสภาพห้องปฏิบัติการโรงเรียนบางกอกซีทีบีแอล	98
9 แสดงภาพห้องแต่งตัวโรงเรียนบางกอกซีทีบีแอล	99
10 บรรยากาศภายในโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	99
11 แสดงภาพห้องปฏิบัติการโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	100
12 ส่วนสำนักงานและบรรยากาศภายในโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่	100
13 ส่วนสำนักงานและบรรยากาศภายในโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่	101
14 บรรยากาศภายในโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่	102
15 แสดงสภาพห้องปฏิบัติการโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่	103

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญ

บัลเล่ต์หรือระบำปาลายเท้า เป็นศิลปะการเต้นรำที่มีความสวยงาม อ่อนช้อย และจำเป็นต้องอาศัยความแข็งแรงของกล้ามเนื้ออย่างมาก นักเต้นบัลเล่ต์ต้องได้รับการฝึกฝนเป็นอย่างมาก ตามประวัติศาสตร์บัลเล่ต์ถูกสร้างขึ้นในปี ค.ศ.1459 เป็นการแสดงเนื่องในงานอภิเษกสมรสของกษัตริย์แห่งประเทศอิตาลี หลังจากนั้นได้ถูกพัฒนาเป็นการแสดงบัลเล่ต์เฉพาะในราชสำนักเท่านั้น โดยนักแสดงบัลเล่ต์ในสมัยก่อนจะเป็นบุคคลในสังคมชั้นสูง เช่นกษัตริย์ เจ้านาย หรือขุนนางเท่านั้น นับเป็นการแสดงชั้นสูงของประเทศอิตาลี จวบจนในปี ค.ศ. 1494 กษัตริย์ฝรั่งเศสได้รุกรานอิตาลี และพระองค์ทรงหลงใหลในบัลเล่ต์ จึงโปรดให้มีการลอกเลียนแบบและนำมาพัฒนาในพระราชสำนักฝรั่งเศส มีการพัฒนาเรื่องราว และวิธีการแสดงขึ้นอย่างกว้างขวางในฝรั่งเศส จนในรัชสมัยของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 โปรดให้ก่อตั้งสถาบันการสอนเต้นรำเป็นแห่งแรกขึ้น ในปี ค.ศ.1661 พร้อมทั้งทรงร่วมแสดงบัลเล่ต์ในหลายเรื่อง ทำให้การแสดงบัลเล่ต์ได้พัฒนาอย่างกว้างขวางในชนชาติยุโรป และพัฒนาจนไปถึงสหภาพโซเวียต ได้ถูกพัฒนารูปแบบการแสดง และเทคนิคความหลากหลายอย่างต่อเนื่อง จนมีสถาบันการแสดงบัลเล่ต์ และคณะบัลเล่ต์ในสหภาพโซเวียตเกิดขึ้นอย่างมากมาย จนเกิดเป็นยุคบัลเล่ต์คลาสสิก และบัลเล่ต์สมัยใหม่ และบัลเล่ต์กลายเป็นการแสดงประจำชาติของสหภาพโซเวียต หรือรัสเซีย จวบจนถึงปัจจุบันนี้

คำว่า บัลเล่ต์ นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

นราพงษ์ จรัสศรี (2538) กล่าวว่า บัลเล่ต์ (Ballet) มีรากฐานมาจากภาษาอิตาเลียน Ballare, ballo และ Balletto หมายถึง การเต้นรำ

พจนานุกรม เดอะ อเมริกัน เฮริเทจ (The American Heritage Dictionary) ให้คำจำกัดความคำว่า บัลเล่ต์ (Ballet) ไว้ว่า บัลเล่ต์คำเป็นคำภาษาฝรั่งเศสซึ่งมาจากคำ Balletto จากภาษาอิตาเลียน มาจากคำกรีก ballizo หมายถึง "การเต้นรำ; การกระโดดที่สวຍมาก

เอบีที ดิกเทชัน (ABT Dictation: American ballet Theatre) ระบุว่า บัลเล่ต์ (Ballet) คืองานละครหรือความบันเทิงในการที่นักออกแบบท่าเต้นได้แสดงความคิดของเขา การจัดนักเต้นให้อยู่ในกลุ่มและเดี่ยว คลอดนตรีด้วยเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมกับภาพและแสง

บัลเล่ต์ น่าจะมีรากศัพท์จาก บัลเเยเร (Ballere) ในภาษาละตินแปลว่า เต้น เกิดขึ้นอย่างบังเอิญในงานแต่งงานของชนชั้นสูงในอิตาลี ที่นักดนตรีเพียงต้องการมอบความบันเทิงให้แขกผู้มาร่วมงานเท่านั้น ก็เลย “เต้น” (“บัลโย”- Ballo ภาษาอิตาเลียนแปลว่า เต้น) (ศูนย์การศึกษารัสเซียและเครือข่ายรัฐเอกราช; มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

จากข้อความข้างต้น อาจกล่าวได้ว่า บัลเลต์ หมายถึง การเต้นระบำ บนปลายเท้าประกอบดนตรี โดยใช้ภาษาร่างกายสื่อความหมาย ส่วนใหญ่มักปรากฏในรูปแบบการเล่าเรื่องราวที่เป็นนิทาน บทละครต่างๆ

จากการพัฒนาอย่างต่อเนื่องทำให้ปัจจุบันมีการเปิดโรงเรียน และคณะการแสดงบัลเลต์ ก่อตั้งขึ้นหลายคณะทั่วทุกภูมิภาคของโลก และแต่ละประเทศก็ได้พัฒนาอัตลักษณ์ และสร้างเทคนิคเฉพาะตนขึ้นมา อาทิ ในฝรั่งเศส คณะ*ปารีส โอเปรา บัลเลต์* (Paris Opéra Ballet) ถือได้ว่าเป็นคณะบัลเลต์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมากที่สุดแห่งหนึ่งในโลก จัดตั้งมาเป็นเวลา 25 ปี มีสมาชิกนักเต้นประมาณ 150 คน อายุตั้งแต่ 16-42 มีการจัดการแสดง 180 เรื่องในแต่ละฤดูกาล ออกแสดงทั้งในฝรั่งเศสและในต่างประเทศ ในสหรัฐอเมริกา คณะ*อเมริกัน บัลเลต์ เธียเตอร์* (American Ballet Theatre) สถาบันสอนเทคนิคการเต้นบัลเลต์และคณะบัลเลต์ที่ยอมรับกันว่าเป็นที่ดีที่สุดในโลก เพราะมีคณาจารย์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาการเต้นจากทั่วทุกมุมโลกมารวมตัวกันที่นี่ เป็นคณะบัลเลต์ที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลของอเมริกา ในหนึ่งปีจะคณะอเมริกัน บัลเลต์ เธียเตอร์ จะไปทำการแสดงยังต่างประเทศ ซึ่งไม่น้อยกว่า 30 ประเทศ ในประเทศอังกฤษ คณะ*เดอะ รอยัล บัลเลต์* (The Royal Ballet) ถูกก่อตั้งขึ้นในปี 1926 และได้ย้ายสถานที่ตั้งไปในหลายที่ จนปัจจุบันตั้งอยู่บริเวณ โคเวนท์ การ์เดน (Covent Garden) ในส่วนของโรงเรียนมีการเรียนการสอนบัลเลต์แบบคลาสสิก โดยมีจุดมุ่งหมายให้นักศึกษาที่จบไปแล้วสามารถไปเข้าร่วมกับคณะบัลเลต์ใดก็ได้ทั่วโลก ในประเทศรัสเซีย คณะ*มารินสกี บัลเลต์* (Marinsky Ballet) เป็นหนึ่งในคณะบัลเลต์ชั้นนำของโลก โดยมีส่วนของโรงเรียนสอนการเต้นบัลเลต์ ชื่อ วากาโนวา บัลเลต์ อคาเดมี่ (Vaganova Ballet Academy) ในส่วนของเอเชีย เห็นเด่นชัดและมีแบบฉบับเฉพาะตัวในประเทศญี่ปุ่น คณะ*อาซามิ มากิ บัลเลต์ โทเกียว* (Asami Maki Ballet Theatre) ถูกก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ.1933 เป็นคณะบัลเลต์ที่ได้รับการสนับสนุนจากกระทรวงวัฒนธรรมญี่ปุ่น ในแต่ละปีมีการจัดการแสดงบัลเลต์แบบเต็มเรื่อง หลายเรื่อง และมีการร่วมกันทำงานกับศิลปินต่างๆที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ

ธรรมชาติอย่างหนึ่งของคณะบัลเลต์ ที่สามารถพบในทุกภูมิภาคของโลก คือการประสานรูปแบบของคณะการแสดง และสถาบันการศึกษาหรือโรงเรียน เข้าไว้ด้วยกันอย่างกลมกลืน กล่าวคือ โรงเรียน ทำหน้าที่ในการเรียนการสอนการเต้นบัลเลต์ ฝึกฝนทักษะการเต้นตั้งแต่ขั้นพื้นฐานรวมถึงเทคนิคการเต้นบัลเลต์ เพื่อที่จะสร้างนักบัลเลต์ และมีคณะการแสดงบัลเลต์ (Ballet company) เป็นกลุ่มนักบัลเลต์อาชีพ ซึ่งทำการฝึกซ้อมสำหรับการแสดง ภายใต้การควบคุมของนักออกแบบท่าเต้น และได้รับค่าตอบแทนหลังจากสิ้นสุดการแสดง

ในส่วนของประเทศไทย การเต้นบัลเลต์เริ่มเข้ามาในประเทศไทย โดยเกิดจากการนำแนวคิดของการแสดงโอเปรา บัลเลต์ มาประยุกต์ในการจัดแสดงละครไทย ในสมัยสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (สุพรรณิ บุญเพ็ง. 2542: 16) โดยบัลเลต์อาจยังไม่เป็นที่รู้จักของคนไทยทั่วไป กระทั่งปี พ.ศ. 2477 ได้มีการเรียนการสอนเต้นบัลเลต์ ซึ่งเรียกว่าการเต้นนาฏศิลป์สากลในโรงเรียนนาฏดุริยางคศาสตร์ โดยจ้างนักเต้นบัลเลต์อาชีพชาวต่างชาติเข้ามาสอนบัลเลต์ในประเทศไทย ทำให้คนไทยได้มีโอกาสศึกษาการเต้นบัลเลต์อย่างจริงจังมากขึ้น โดยในระยะแรกเป็นการเรียน

แบบซ้อมเพื่อใช้ในการแสดง ดังนั้นผู้ที่ต้องการศึกษาบัลเล่ต์อย่างจริงจัง จึงต้องเดินทางไปศึกษายังต่างประเทศ ต่อมาเมื่อมีการเปิดการเรียนการสอนวิชานาฏยศิลป์สากล ในระดับอุดมศึกษา ได้บรรจุวิชา บัลเล่ต์ เป็นหนึ่งในการเรียนการสอน และเมื่อบัลเล่ต์ได้รับความสนใจจากคนไทยมากขึ้น ถึงมีการจัดหลักสูตรการเรียนบัลเล่ต์เข้าไปในการเรียนระดับอนุบาล ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา รวมถึงมีการเปิดโรงเรียน หรือสถาบันเพื่อการสอนบัลเล่ต์โดยเฉพาะ อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าบัลเล่ต์จะได้รับความสนใจจากชาวไทย และถูกเผยแพร่มากมายในประเทศไทยอย่างแพร่หลาย แต่จากการที่บัลเล่ต์มิใช่ศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของไทย จึงทำให้ไม่มีการจัดตั้งงบประมาณจากรัฐบาล หรือแหล่งทุนใดๆ ดังนั้นการแสดงแต่ละครั้งจึงต้องมีการรวบรวมเงินทุนสำหรับค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่เกิดขึ้น โดยการขอความสนับสนุนเป็นครั้งๆ ไป (สุพรรณิ บุญเพ็ง.2542:180) จึงไม่มีการจัดตั้งคณะบัลเล่ต์ที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล

จากความหลากหลายในการเปิดสอนบัลเล่ต์ในประเทศไทย ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนที่เปิดสอนเต้นบัลเล่ต์ โดยมุ่งประเด็นไปที่เขตกรุงเทพมหานคร เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีโรงเรียนบัลเล่ต์เกิดขึ้นอย่างแพร่หลายและมากที่สุด โดยเฉพาะจงเฉพาะโรงเรียนบัลเล่ต์ที่มีได้ใช้หลักสูตรและระบบของเดอะรอยัล อะคาเดมี ออฟ แดนซิง (The Royal Academy of Dancing) หรือ อาร์.เอ.ดี (R.A.D.) ซึ่งเป็นแบบฉบับที่โรงเรียนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานครส่วนมากนิยมนำมาใช้ในการเรียนการสอน ผู้วิจัยมุ่งเน้นไปที่กระบวนการเรียนการสอน หลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอน คณะอาจารย์ ท่าเลที่ตั้งและห้องปฏิบัติการ ที่มีความแตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญในการศึกษา เก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆ เพื่อเป็นต้นแบบของโรงเรียนบัลเล่ต์ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ต้องการศึกษาค้นคว้าต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของงานวิจัย

ผลงานวิจัยเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาเกี่ยวกับโรงเรียนบัลเล่ต์ในด้านต่างๆ ที่ใช้ในการสร้างนักเต้นบัลเล่ต์ที่มีศักยภาพและความสามารถทางการเต้นบัลเล่ต์ที่ถือว่าเป็นที่ยอมรับในวงการเต้นบัลเล่ต์ ดังนี้ 1) ด้านการเรียนการสอนบัลเล่ต์ 2) รูปแบบการเรียนการสอนในแบบเฉพาะของแต่ละโรงเรียนบัลเล่ต์ 3) ความแตกต่างในด้านครูผู้สอน 4) ความแตกต่างของการวัดประเมินผล 5) ความแตกต่างของท่าเลที่ตั้งและห้องปฏิบัติการ

ขอบเขตงานวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

คือ โรงเรียนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีเงื่อนไขดังนี้

1. เป็นโรงเรียนบัลเล่ต์ที่ใช้หลักสูตรการเรียนการสอนที่มีมาตรฐานได้ในการยอมรับในต่างประเทศ
2. เป็นโรงเรียนบัลเล่ต์ที่นำหลักสูตรการเรียนการสอนนอกเหนือจากหลักสูตร เดอะรอยัล อะคาเดมี ออฟ แदनซิง (The Royal Academy of Dancing) หรือ อาร์.เอ.ดี (R.A.D.) ที่เป็นที่นิยมนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนและการสอบวัดประเมินผลของโรงเรียนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร
3. โรงเรียนบัลเล่ต์ที่ได้รับรางวัลจากการแข่งขัน ณ เวทีต่างๆจากต่างประเทศ
4. โรงเรียนบัลเล่ต์ที่ก่อตั้งและดำรงอยู่ได้มาเป็นเวลาระยะเวลานานกว่า 10 ปี

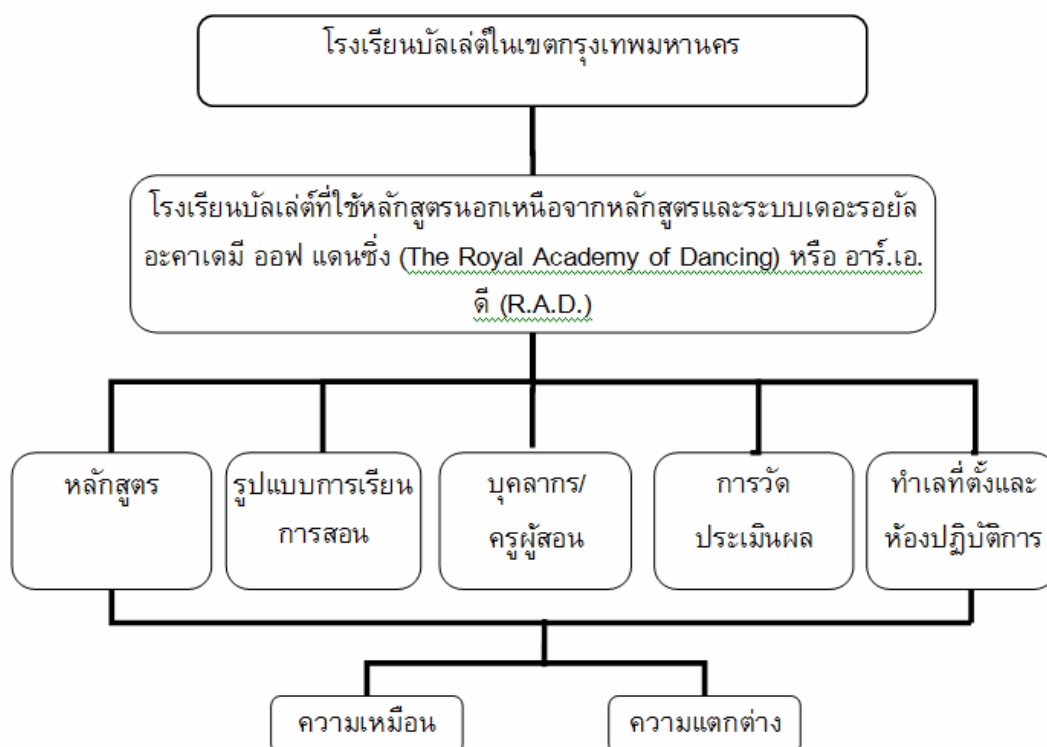
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

- โรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเล่ต์
- โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ
- โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. บัลเล่ต์ หมายถึง การเต้นระบำ บนปลายเท้าประกอบดนตรี โดยใช้ภาษาร่างกายสื่อความหมาย ส่วนใหญ่มักปรากฏในรูปแบบการเล่าเรื่องราวที่เป็น นิทาน บทละครต่างๆ
2. โรงเรียนบัลเล่ต์ หมายถึง โรงเรียนที่เปิดทำการสอนเต้นบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นของเอกชน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. สามารถเป็นประโยชน์ในการพัฒนารูปร่างโรงเรียนบัลเล่ต์ในประเทศไทย
2. สามารถใช้เป็นข้อมูลเพื่อการพัฒนาการเรียนการสอนบัลเล่ต์ในระบบที่แตกต่างจากระบบเดอะรอยัล อะคาเดมี ออฟ แดนซิง (The Royal Academy of Dancing) หรือ อาร์.เอ.ดี (R.A.D.)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับบัลเล่ต์
2. เอกสารเกี่ยวกับโรงเรียนสอนการเต้นบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน

1. เอกสารและวิจัยที่เกี่ยวกับบัลเล่ต์

1.1 ประวัติความเป็นมาของบัลเล่ต์โดยสังเขป

บัลเล่ต์เป็นศิลปะการเต้นรำอย่างหนึ่ง ที่แสดงออกถึงเรื่องราวและความรู้สึกโดยใช้ร่างกายในการสื่อความหมายและถ่ายทอดความรู้สึกให้กับผู้ชม โดยลักษณะของการแสดงบัลเล่ต์นั้นเป็นการนำเอาศิลปะหลายประเภทเข้ามาประกอบกันได้แก่ การเต้นรำ ดนตรี การขับร้อง กวีนิพนธ์ เครื่องแต่งกาย เครื่องประกอบฉาก เป็นต้น

เมื่อศึกษาประวัติการเต้นบัลเล่ต์ ในประเทศไทยได้มีนักวิชาการและนักเต้นบัลเล่ต์ได้กล่าวไว้อย่างแพร่หลาย ดังที่ ปรียพรรณ ศรีธวัช (2548: 23-25) กล่าวถึงประวัติการเต้นบัลเล่ต์ว่า เริ่มต้นที่ประเทศอิตาลีเมื่อประมาณ 500 กว่าปีมาแล้ว เป็นศิลปะการเต้นรำแขนงหนึ่ง ที่มีประวัติความเป็นมายาวนานนับศตวรรษ โดยมีจุดกำเนิดครั้งแรก ณ ประเทศ อิตาลี และนราพงษ์ จรัสศรี (2548: 7) ในยุคสมัยที่เรียกว่า เรเนซอง หรือ ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ ศิลปะการเต้นบัลเล่ต์ในยุคแรกเริ่มถือว่าเป็นกิจกรรมทางสังคม ของราชสำนักอิตาลี ที่ถือกำเนิดขึ้น และมักนิยมจัดการแสดงโดยเหล่าขุนนางชายเป็นส่วนใหญ่ โดยสาเหตุหนึ่งเกิดขึ้นจากความแตกต่างของเครื่องแต่งกาย ที่เหล่าขุนนางชายสวมใส่ ชุดที่มีความกระชับและง่ายต่อการเคลื่อนไหวของร่างกาย มากกว่าเหล่าขุนนางฝ่ายหญิง ที่สวมกระโปรงสุ่มขนาดใหญ่ ซึ่งในเวลาต่อมาศิลปะการเต้นบัลเล่ต์มีการขยายตัวมากขึ้น เมื่อพระนางแคทเธอรีน เดอ เมดิชี บุตรตรีแห่งตระกูลเมดิชี เป็นตระกูลหนึ่งที่มีความสำคัญในการปกครองประเทศอิตาลีในขณะนั้น อภิเษกสมรสกับพระเจ้าเฮนรี่ที่ 2 แห่งฝรั่งเศส และทรงนำศิลปะการเต้นบัลเล่ต์เข้ามาเผยแพร่สู่ราชสำนักฝรั่งเศส (ศิริมงคล นาฏยกุล. 2557: 8)

บัลเล่ต์ จึงได้รับความนิยมแพร่หลายเรื่อยมา ในประเทศฝรั่งเศสจนถึงยุคพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 แห่งฝรั่งเศส พระองค์ทรงสนับสนุนศิลปะการเต้นบัลเล่ต์ จนเกิดความรู้เรื่องสูงสุด มีการเปิดโรงเรียนสอนเต้นบัลเล่ต์ แห่งแรกของโลก โดยมีชื่อว่า สถาบัน อะคาเดมี รัวาล เดอ ดองส์ (Academie Royale de Danse) ถึงแม้ว่าจะเป็นสถาบันที่สอนการเต้นรำแห่งแรก แต่สถาบันที่ได้

พัฒนาเทคนิคการเต้นร่าอย่างแท้จริงคือ ปารีส โอเปรา (L' Academie d' Opera หรือ Paris Opera) (สุพรรณิ บุญเพ็ง. 2542: 1)

ต่อมาศิลปะการเต้นบัลเลต์ก็ได้เคลื่อนย้ายความนิยมเข้าสู่ประเทศรัสเซีย “มีการก่อตั้งโรงเรียนสอนเต้นบัลเลต์ แห่งแรกขึ้นภายใต้การสนับสนุนของจักรพรรดินี แอนนา อีวา นีอฟนา ในชื่อ อิมพีเรียล บัลเลต์ สคูล บัลเลต์ (The Imperial ballet School) ในประเทศรัสเซีย” จึงเกิดความเจริญก้าวหน้าเรื่อยมา ซึ่งคณะบัลเลต์ หนึ่งในที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมศิลปะ ในยุโรป และทั่วโลก ที่หันมาให้ความสนใจและนิยมจัดการเรียน การสอนบัลเลต์ ไปทั่วโลก เกิดขึ้นจากผลงานของคณะบัลเลต์ รัสเซีย ภายใต้การนำของ เซอร์เก้ เดียกิลอฟ ภายใต้การแพร่ขยายของศิลปะการแสดงการเต้น บัลเลต์ ในประเทศอิตาลี ย้ายเข้าไปในฝรั่งเศสและขยายต่อไปยังประเทศรัสเซีย ก่อนที่ศิลปะการเต้นบัลเลต์ จะกลายเป็นศิลปะที่แพร่ขยายและได้รับความนิยมไปยังทุกส่วนต่างๆ ของโลกเรื่อยมาจนปัจจุบัน (ศิริมงคล นาฏยกุล. 2557:13)

นราพงษ์ จรัสศรี (2539: 83) ได้กล่าวถึงประวัติและวิวัฒนาการของบัลเลต์ (Ballet) ดังนี้

คำว่า บัลเลต์(Ballet) มีรากฐานมาจากภาษาอิตาลี คือ

BALLARE = to dance

BALLO = a dance

BALLETO = a little dance

แต่คำว่า บัลเลต์ (Ballet) ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันเป็นคำภาษาฝรั่งเศส สืบเนื่องมาจากการพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ ที่เริ่มมีขึ้นในราชสำนักอิตาลี แต่มาเจริญเติบโตในประเทศฝรั่งเศส ระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 14 และ 15 ได้เกิดมีการแสดงบันเทิงที่แพร่หลายในราชสำนักดังนี้

1. Interudes เป็นการแสดงชุดสั้นๆ ซึ่งประกอบไปด้วยนักร้องและนักเต้น คั่นระหว่างการเสิร์ฟอาหาร

2. Masquerades เป็นขบวนการแห่ของนักแสดงที่จะหยุดต่อหน้าแขกผู้มีเกียรติ และนักแสดง จะอ่านโคลงกลอนหรือเล่าเรื่อง โดยสวมหน้ากากด้วย

3. Mummers เป็นการแสดงซึ่งนักเต้นจะสวมหน้ากาก

ทั้งนี้การเต้นบัลเลต์ ถือได้ว่าเป็นศิลปะอย่างชัดเจนในระหว่าง คริสต์ศตวรรษที่ 18 วิธีการเป็นแบบฉบับมากขึ้นและยากขึ้น เช่น Marie Carmago และ Marie Salle ได้ปฏิบัติเครื่องแต่งกายหญิงให้สามารถเคลื่อนไหวได้เป็นอิสระมากขึ้น ขณะเดียวกันกับที่ Jean Noverre, Franz Hilferding พยายามพัฒนาบัลเลต์ ไปสู่ความมีแบบฉบับที่ชัดเจนที่เรียกว่า (Ballet d' action)

บัลเลต์ถูกแบ่งออกตามยุคสมัยและรูปแบบการแสดงดังนี้ (ศิริมงคล นาฏยกุล. 2557: 22-26)

1. รูปแบบบัลเลต์ก่อนยุคโรแมนติก การแสดงมีรูปแบบเป็นเพียงการแสดงส่วนหนึ่งในการแสดงอุปรากรหรือโอเปรา แต่ต่อมาจึงแยกตัวออกมาแสดงในรูปแบบของตัวเองโดยไม่ต้องอาศัยการขับร้องเล่าเรื่องร่วมการแสดงอุปรากร

2. รูปแบบโรแมนติกบัลเลต์ การแสดงเป็นการเต้นที่นิยมนำเรื่องราวเกี่ยวกับ โศกนาฏกรรมรักหรือเรื่องราวเกี่ยวกับวิญญาน ความพลัดพรากการสูญเสีย เน้นการเต้นบรอนซ์ท่า ปลายเท้าและกระโปรงสุมยาวสีขาวที่เรียกว่า โรแมกติกทูทู ที่นักแสดงบัลเลต์ฝ่ายหญิงหรือบัลเลรี นาสวมใส่

3. รูปแบบคลาสสิกบัลเลต์ การเต้นบัลเลต์ในรูปแบบคลาสสิกปรากฏขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 19 โดยมีการใช้เทคนิคการเต้นมากขึ้น

4. รูปแบบโมเดิร์นบัลเลต์ หรือ นีโอคลาสสิกบัลเลต์ หรือ คอนเทมโพรารีบัลเลต์ การเต้น รูปแบบนี้นักออกแบบท่าเต้นจะอาศัยเทคนิคการเต้นบัลเลต์แบบดั้งเดิมผสมผสานกับอิสระของการ เคลื่อนไหวร่างกายแบบโมเดิร์นแดนซ์หรือคอนเทมโพรารีแดนซ์

1.2 ประวัติความเป็นมาของบัลเลต์ในประเทศไทย

การเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยสามารถแบ่งตามวิวัฒนาการทางด้านการศึกษาและการ แสดง ตามที่สุพรรณิ บุญเพ็ง (2542: 8-9) ได้แบ่งพัฒนาการการเรียนการสอนบัลเลต์ในประเทศไทย กล่าวไว้ดังนี้

1. ยุคที่ 1 ยุคริเริ่ม (ตั้งแต่ พ.ศ. 2477 ถึง พ.ศ. 2494) เริ่มมีการเรียนบัลเลต์ในโรงเรียน นาฏดุริยางคศาสตร์ใน พ.ศ.2477 ตรงกับสมัยรัชการที่ 7 เป็นการสอนแบบอิสระโดยให้นักเรียนเต้น ตาม การแสดงจะเป็นการเต้นประกอบเพลงในละครเพื่อคั่นสลับฉาก รูปแบบการนำเสนอของบัลเลต์ เข้ามามีบทบาท กับการแสดงนาฏยศิลป์ไทยโดยเฉพาะในละครดึกดำบรรพ์

2. ยุคที่ 2 ยุคพัฒนาบัลเลต์ (ตั้งแต่ พ.ศ. 2494 ถึง พ.ศ. 2509) บัลเลต์เริ่มมีการพัฒนา มากขึ้น เนื่องจากมีครูบัลเลต์อาชีพจากต่างประเทศจำนวน 4 คนเปิดสอนบัลเลต์ในกรุงเทพฯ การ สอนยังเป็นแบบอิสระและมักเป็นการซ้อมเพื่อแสดง มีคนไทยจำนวน 4 คนจบการศึกษาบัลเลต์ชั้น สูงจากประเทศอังกฤษ บัลเลต์เริ่มขยายไปสู่จังหวัดเชียงใหม่ การแสดงเป็นบัลเลต์คลาสสิกและการ ผสมระหว่างนาฏยศิลป์ไทยกับบัลเลต์ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ทรงประพันธ์บทเพลงเพื่อใช้ ประกอบการแสดงบัลเลต์หลายชุด และทรงให้การสนับสนุนการแสดงบัลเลต์ จึงทำให้บัลเลต์เป็นที่ รู้จักของคนไทยมากขึ้น

3. ยุคที่ 3 ยุคมาตรฐานบัลเลต์คลาสสิก (ตั้งแต่ พ.ศ. 2509 ถึง พ.ศ. 2541) การเต้น บัลเลต์ได้พัฒนาจนเข้ามาเป็นส่วนหนึ่ง ของหลักสูตรการศึกษาของไทยในระดับอนุบาลจนถึง ระดับอุดมศึกษา และได้มีการแพร่ขยายไปในจังหวัดต่างๆทั่วประเทศ การสอนเปลี่ยนแปลงมา เป็น การใช้หลักสูตรสากลของประเทศอังกฤษ เป็นการวัดมาตรฐานบัลเลต์ของประเทศไทยให้ได้ มาตรฐานสากล การแสดงเป็นบัลเลต์คลาสสิก โดยมี 2 ลักษณะ คือ การแสดงงานโรงเรียนและการ แสดงในเชิงพาณิชย์

ในปี พ.ศ. 2476 เริ่มมีกรมศิลปากรเกิดขึ้น และในวันที่ 17 พฤษภาคม พ.ศ. 2477 พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ (พ.ศ. 2441-2505) ได้รับตำแหน่งให้เป็นอธิบดีกรมศิลปากร และได้ดำเนินการ

จัดตั้งโรงเรียนสอนฟ้อนรำและดนตรีแห่งแรกในประเทศไทย โดยใช้ชื่อว่าโรงเรียนนาฏดุริยางคศาสตร์

1.3 หลักสูตรและระบบการเรียนการสอนบัลเล่ต์

ปัจจุบันหลักสูตรการเรียนการสอนบัลเล่ต์ได้เกิดขึ้นมากมาย แต่ละประเทศหรือโรงเรียนก็จะมีวิธีการเรียนการสอนที่แตกต่างกันออกไป และสร้างเป็นหลักสูตรของแต่ละโรงเรียนขึ้นมา การเรียนการสอนบัลเล่ต์ในประเทศไทยนั้นเริ่มมาจากการเรียนการสอนในรูปแบบอิสระ และต่อมาจึงนำหลักสูตรการสอนแบบ อาร์.เอ.ดี. ของประเทศอังกฤษเข้ามาใช้ ต่อมายังมีอีกหลายหลักสูตรที่เริ่มนำเข้ามาใช้ในการสอนบัลเล่ต์ เช่น ซี.เอส.ที.ดี.(C.S.T.D) ของประเทศออสเตรเลีย เอ.ที.โอ.ดี.(A.T.O.D.) ประเทศออสเตรเลีย เป็นต้น การเรียนการสอนที่เป็นที่นิยมในเขตกรุงเทพมหานคร คือ หลักสูตรการสอน อาร์.เอ.ดี. ของประเทศอังกฤษ “แต่ถึงแม้ว่าครูส่วนใหญ่จะทำการสอนด้วยระบบ อาร์.เอ.ดี. แต่ครูบัลเล่ต์ในประเทศไทยก็ยังเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการสอนแบบอิสระอยู่ ดังนั้นเมื่อมีโอกาสครูผู้สอนก็จะสอดแทรกการสอนแบบอิสระเข้าไปในบทเรียนด้วย เช่นกัน” (สุพรรณิ บุญเพ็ง. 2542: 73)

การจัดการเรียนการสอนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้มีการจัดการเรียนการสอนอย่างแพร่หลาย ซึ่งหลักสูตรในแต่ละโรงเรียนบัลเล่ต์ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนนั้น มีความแตกต่างกันออกไปในแต่ละโรงเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษา ค้นคว้า และรวบรวมข้อมูลพบว่า มีหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอนบัลเล่ต์ โดยแบ่งได้ตามหัวข้อ (สุพรรณิ บุญเพ็ง. 2542: 152) ดังนี้

1. เดอะรอยัล อะคาเดมี ออฟ แดนซิง(The Royal Academy of Dancing) หรือ อาร์.เอ.ดี (R.A.D.) เป็นหลักสูตรที่มีความนิยมในการจัดการเรียนการสอนในเขตกรุงเทพมหานคร เนื่องจากเป็นหลักสูตรที่มีประวัติยาวนานและมีความน่าเชื่อถือ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ เป็นสถาบันที่ก่อตั้งโดย Genee Badells Espinasa และRichardson ในกรุงลอนดอน เมื่อวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ. 1920 เป็นสถาบันที่ดูแลจัดการเกี่ยวกับเรื่องการเต้นรำของเกาะอังกฤษ ในชื่อ Association of Operatic Dancing of Great Britain ในปี ค.ศ.1936 Genee เป็นประธานคนแรก และมาประสบความสำเร็จในปีค.ศ. 1954 โดย Magot Fonteyn ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่จะส่งเสริมให้ศิลปะการเต้นรำแพร่หลายไปทั่วประเทศอังกฤษและเครือจักรภพอังกฤษ พัฒนามาตรฐานการสอน การสอบสำหรับครูและนักเรียนอย่างต่อเนื่องทุก ๆ ปี มีโครงการสอน สาธิต การประชุม สัมมนา และมีการมอบประกาศนียบัตรนอกเหนือจากโครงการอบรมครูซึ่งเริ่มตั้งแต่ ปี ค.ศ 1947 และตั้งแต่ปี ค.ศ. 1954 มีการให้รางวัล The Queen Elizabeth II Co-ordination Award สำหรับนักบัลเล่ต์ชาวอังกฤษที่มีผลงานดีเด่นเป็นพิเศษ

เดอะรอยัล อะคาเดมี ออฟ แดนซิง(The Royal Academy of Dancing) หรือ อาร์.เอ.ดี (R.A.D.) เป็นองค์กรที่ดำเนินการอบรมครูและทำการสอนบัลเล่ต์คลาสสิก โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะพัฒนามาตรฐานการเรียนการสอนให้สูงที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ครูสอนบัลเล่ต์ในระบบของอาร์.เอ.ดี. จะ

สนับสนุนให้เด็กที่เรียนได้รับความเข้าใจ ความชื่นชอบ และแสดงบัลเลต์คลาสสิกโดยใช้ความสามารถส่วนบุคคลให้เต็มที่ มั่นใจ ไม่ว่าจะไปทำการแสดงที่เวทีใดก็ตาม ผู้เรียนสามารถเชื่อมั่นได้ว่าได้รับการสอนโดยใช้หลักการสอนที่มีเทคนิคที่ปลอดภัยและมีการประเมินผลด้วยการสอบตามความก้าวหน้า

เดอะรอยัล อะคาเดมี่ ออฟ แดนซิง(The Royal Academy of Dancing) หรือ อาร์.เอ.ดี (R.A.D.) แบ่งการสอนการฝึกอบรมบัลเลต์คลาสสิกออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับเบื้องต้น (Grade Syllabus) และระดับเมเจอร์ (Major Syllabus) แต่ละประเภทมีหลักสูตรการเรียนการสอนเฉพาะและทำการวัดผลโดยการสอบ ในแต่ละระดับ ผู้เรียน จะได้รับความช่วยเหลือโดยผู้เชี่ยวชาญเพื่อช่วยให้มีความเข้าใจหลักการเคลื่อนไหวและ พื้นฐานของบัลเลต์คลาสสิกมากขึ้น

1.1 หลักสูตรเบื้องต้น (The Grade Syllabus) มีทั้งหมด 8 ชั้น ด้วยกันโดยแต่ละชั้นจะประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่

1.1.1 ทักษะการเต้นบัลเลต์คลาสสิก (The Classical work) เป็นพื้นฐานและเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของหลักสูตรขั้นพื้นฐาน เนื่องจากเป็นระเบียบ วิธีการ ทักษะของการเต้นบัลเลต์ที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติการเต้นบัลเลต์ได้อย่างถูกต้อง อีกทั้งเพื่อเป็นพื้นฐานการเต้นบัลเลต์ที่สามารถนำไปใช้ได้ในการเต้นขั้นพื้นฐานตลอดจนการเต้นบัลเลต์ขั้นสูง

1.1.2 การเต้นแบบอิสระ (The Free Movement) ประกอบด้วยการเคลื่อนไหวไปพร้อมกับรูปแบบการเต้นรำอื่นๆ อาทิ การเคลื่อนไหวโดยธรรมชาติ การเต้นรำที่มีพื้นฐานของการเต้นร่วมสมัย (Contemporary Dance) และการเต้นรำของกรีก (Greek)

1.1.3 การเต้นระบำประจำชาติ (Character) เป็นการนำเสนอการเต้นรำประจำชาติโดยใช้การเต้นรำและดนตรีพื้นเมืองที่ได้รับการปรับเปลี่ยนอย่างอิสระสำหรับการแสดง ซึ่งได้กำหนด 3 ประเทศ ได้แก่ ฮังการี (Hungarian) รัสเซีย (Russian) และโปแลนด์ (Polish)

1.2 หลักสูตรชั้นเมเจอร์ (The Major Syllabus) เป็นส่วนที่ต่อเนื่องจากบัลเลต์คลาสสิก โดยมีการเต้นบนปลายเท้า (Point work) สำหรับนักแสดงหญิง หลักสูตรเหล่านี้ออกแบบเพื่อการฝึกฝนให้นักเรียนที่มุ่งหวังจะประกอบอาชีพเต้นรำหรืออาชีพที่เกี่ยวข้องกับการเต้นรำ นักเรียนที่จะศึกษาระดับนี้ต้องมีร่างกายที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการทางการศึกษาได้ โดยที่ร่างกายนั้นต้องมีความอ่อนตัวของข้อต่อสะโพกที่พอเหมาะสำหรับการเคลื่อนไหวในท่าทางต่างๆ นักเรียนต้องได้รับการฝึกฝนเป็นเวลานาน ต้องยอมรับและยินดีให้แก้ไขท่าทางของร่างกายที่แสดงในระหว่างการฝึกซ้อม

2. หลักสูตร เดอะ คอมมอนเวลท์ โซไซตี้ ออฟ ทีชเชอร์ ออฟ แดนซิง หรือ ซี.เอส.ที.ดี (The Commonwealth Society Of Teacher Of Dancing or C.S.T.D) เป็นอีกหนึ่งหลักสูตรที่มีการจัดการเรียนการสอนในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีความแตกต่างจากหลักสูตรอื่น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้าข้อมูล จึงสามารถสรุปได้ดังนี้ (C.S.T.D.2557: ออนไลน์)

ในปี ค.ศ. 1921 โดโรธี แกลดสโตน (Dorothy Gladstone) ได้เริ่มต้นการสอนในสถาบันอาคารวิคตอเรียฟลินเดอร์ส (Flinders) ในบันทึกกล่าวว่า โดโรธี แกลดสโตนทำการสอนที่ตึกนี้มาเป็นเวลานานกว่า 60 ปี โดโรธีมีความสามารถที่ดีในการเชื่อมต่อกับเด็กและผู้ปกครอง และทำจึงชั้นเรียนของเธอสนุกสนานและได้รับความนิยมอย่างสูง ต่อมาในปี ค.ศ. 1931 ได้บุกเบิกการเรียนการสอนเต้นบอลรูม ที่เมลเบิร์นหลังจากสำเร็จการศึกษาจากกรุงลอนดอน ณ ประเทศอังกฤษ ซึ่งประเทศอังกฤษได้ถือกำเนิดการเต้นประเพณีนี้และกำหนดเทคนิค สไตล์ มาตรฐานโดยครูชาวอังกฤษ และในปี ค.ศ. 1933 โดโรธีได้สำเร็จการศึกษาด้านการเต้นบัลเลต์คลาสสิก ไฮแลนด์ แท็ป การแสดงประจำชาติ และแดนซ์เรียเตอร์ หลังจากนั้นโดโรธี แกลดสโตน (Dorothy Gladstone) ก่อตั้งสมาคมการเต้นขึ้นอย่างรวดเร็ว ณ วิคตอเรีย โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อยกระดับมาตรฐานของการเต้นรำ มีการจัดการสอบโดยจะมอบเหรียญรางวัลและประกาศนียบัตรสำหรับครูสอนการเต้นบอลรูม (C.S.T.D.2557: ออนไลน์)

โดโรธี แกลดสโตน (Dorothy Gladstone) ได้ตระหนักถึง ความต้องการของครูและนักเรียน จึงได้ก่อตั้งระบบตรวจสอบแห่งชาติขึ้น The National Examination System (The NES). อีกทั้งได้พัฒนารายการแสดงวิชาที่สอนในโรงเรียนให้มีความก้าวหน้ามากขึ้นสำหรับการเต้นแต่ละประเภท มีสโตร์ที่ยังฝึกกการเต้นประเภทอื่นๆ เพื่อที่จะสามารถเป็นผู้อำนวยการในการสอบ ตั้งมาตรฐานสำหรับการเต้นต่างๆเหล่านั้นในสมาคมของเธอ โดยยังคงยึดติดตามแนวความคิดและการออกแบบท่าเต้นใหม่ๆควบคู่ไปด้วย โดโรธีได้ไปเที่ยวประจำปีที่กรุงลอนดอน และนิวยอร์ก ซึ่งทำให้เธอได้รับแนวคิดใหม่จากการแสดงบรอดเวย์และ เวสต์เอนด์(Broadway and West End shows) และได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกของ ออสเตรเลีย แดนซ์ชิง บอร์ด(Australian Dancing Board) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1931 จนกระทั่งปี ค.ศ. 1960 เธอได้รับการยอมรับ ในหอเกียรติยศ จาก เอ.บี.ดี (Australian Dancing Board) ว่ามีความโดดเด่นที่ช่วยในด้านการเจริญเติบโต และความสำเร็จของสมาคมการเต้น

จากการศึกษาค้นคว้าผู้วิจัย พบว่าหลักสูตรเดอะ คอมมอนเวลท์ โซไซตี้ ออฟ ทีชเชอร์ ออฟ แดนซิง หรือ ซี.เอส.ที.ดี (The Commonwealth Society Of Teacher Of Dancing or C.S.T.D) มีการแบ่งหลักสูตรการฝึกอบรมการเต้นบัลเลต์คลาสสิก ซึ่งประกอบด้วย หลักสูตรระดับขั้นพื้นฐาน(The Foundation Grades Syllabus) หลักสูตรระดับขั้นก้าวหน้า (The Progressive Grades Syllabus และ หลักสูตรระดับขั้นหลักคลาสสิก (Major Classical Syllabus) ดังนี้

1. หลักสูตรระดับขั้นพื้นฐาน (The Foundation Grades Syllabus covers) Grade2-6 ระดับขั้นนี้จะเริ่มต้นด้วยการแนะนำเข้าสู่บทเรียน บทเรียนจะช่วยนักเรียนในกาเสริมสร้างเทคนิค ก่อนเข้าสู่บทเรียนที่ยากขึ้นในระดับขั้นเรียนถัดไป ในหลักสูตรนี้จะเสนอแนะในการทำท่าทางต่างๆ ก่อนที่จะเข้าสู่ระดับขั้นที่มีการสอบจริง ในระดับนี้จะทำให้นักเรียนมีเทคนิคพื้นฐานที่แข็งแกร่งมากขึ้น ด้วยเช่นกัน

2. หลักสูตรระดับชั้นก้าวหน้า (The Progressive Grades Syllabus covers)

Pre Ballet อายุ 5 ปี และ Primary อายุ 6 ปี หลักสูตรนี้สำหรับนักเรียนใหม่ที่เพิ่งเริ่มต้นการเรียนรู้เต้นบัลเลต์ เป็นรูปแบบการนำเข้าสู่บทเรียนเทคนิคพื้นฐาน รวมไปถึงความแตกต่างของจังหวะในดนตรีเพลง และตามด้วยการพัฒนาความสามารถทางด้านดนตรี พร้อมความสนุกไปกับการเต้นของเด็กๆ นักเรียนจะได้เรียนรู้การใช้ทักษะความสัมพันธ์ทางด้านร่างกายกับวิธีการจดจำ ที่ส่งเสริมความมั่นใจและการแสดงออกของตัวเอง

Progressive Grades 1-3 โดย Grade 1 อายุ 7 ปี Grade 2 อายุ 8 ปี และ Grade 3 อายุ 9 ปี หลักสูตรระดับนี้เป็นการเรียนการสอนเทคนิคการเต้นบัลเลต์ที่แท้จริงโดยตรง รวมไปถึงการเพิ่มความสำคัญกับการวางท่า ตำแหน่ง และลายเส้นที่ถูกต้อง ความยืดหยุ่น และความแข็งแรงที่ถูกสร้างขึ้นก็เป็นองค์ประกอบสิ่งจำเป็นด้วยเช่นกัน จากความหลากหลายที่ถูกสร้างขึ้น นักเรียนต้องเรียนรู้ทั้งคำศัพท์และวิธีการที่จะใช้ร่วมกัน และสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง นักเรียนสามารถแสดงความสุขในสิ่งที่กำลังทำ การพัฒนา การนำเสนอ และตลอดจนถึงคุณภาพของการเต้นที่ถูกพัฒนาขึ้นด้วย

Progressive Grades 4-6 ในระดับนี้ การเคลื่อนไหวมีความซับซ้อน มีความหลากหลายมากขึ้น นักเรียนจะได้เรียนรู้ในเรื่องของการตอบสนองที่รวดเร็วขึ้นโดยผ่านการฝึกฝน ฝึกซ้อม แบบฝึกสลับการหมุน การตีขา การเขย่ง จะได้รับการฝึกฝนและพัฒนาซึ่งหมายความว่าความแข็งแรงและทักษะในการควบคุมจะเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง การเพิ่มพูนสัมผัสของการแสดง การตระหนักถึงพื้นที่ว่างและจังหวะหนักเบาและการพัฒนาในการสร้างสรรค์ท่าเต้นก็มีความสำคัญเช่นกัน การเต้นประจำชาติจะถูกสอนในระดับชั้น 5 โดยรูปแบบของการเต้นนั้นจะยังมีความยืดหยุ่นในการเลือกอยู่

Dorothy Gladstone Award ในระดับชั้นเรียนเป็นการเรียนรู้การเต้นบัลเลต์เพื่อแสดงต่อหน้าสาธารณชน โดยระดับชั้นนี้จะอนุญาตผู้ที่ได้ทำการสอบผ่านในระดับชั้นเกรด 5 หรือ 6 เท่านั้น

3. หลักสูตรระดับชั้นหลักคลาสสิก (The Major Syllabus covers)

Sub Elementary อายุ 12 ปี ในระดับชั้นนี้จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนที่จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ต่างๆและความเข้าใจในเทคนิคต่างๆ เพื่อที่เริ่มต้นไปสู่เนื้อหาที่ยากกว่า ทักษะด้านต่างๆจำเป็นต้องพัฒนาต่อให้สมบูรณ์ เช่น ด้านความแข็งแรง ความยืดหยุ่น ความทนทาน เพื่อให้มีความพร้อมสำหรับระดับชั้นต่อไปและสูงกว่า การฝึกกระบวนปลายเท้าจะถูกสอนเป็นครั้งแรกในระดับชั้นนี้ เนื้อหาในระดับชั้นนี้จะมีการสอนให้นักเรียนได้มีการแสดงตามองค์เนื้อเรื่องซึ่งจะเป็นการฝึกทักษะในด้านการตีความหมายเนื้อเรื่องและการสื่อสารอารมณ์ตามเนื้อเรื่อง

Elementary อายุ 13 ปี ในระดับชั้นนี้นักเรียนจะได้เพิ่มพูนทักษะในการใช้ส่วนต่างๆของร่างกายทั้งท่าเต้นที่เด่นอยู่กับที่และท่าเต้นที่มีการขยับย้ายที่ ทักษะด้านการรักษาสสมดุลจะถูกพัฒนาให้มีมากขึ้นรวมถึงความเสถียรของสมดุลแกนกลางลำตัวและความแม่นยำทางเทคนิค การฝึกฝนเรื่องการใช้คำต่างๆ จังหวะหนักเบาและปฏิกิริยาตอบสนองต่อเพลงคือหัวใจสำคัญของ

ระดับขั้นนี้ ทักษะในการแสดงต่อหน้าผู้ชมจะได้รับการสาธิตโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการแสดงการเต้น ซึ่งเนื้อหาข้างต้นนี้จะเป็นหนึ่งในเนื้อหาเพื่อเตรียมตัวสำหรับการสอบใบประกาศของครูผู้สอน

Intermediate อายุ 14 ปี ระดับขั้นนี้เป็นระดับขั้นที่มีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะจะเป็นการเตรียมการสำหรับผู้เรียนที่จะฝึกการแสดงขั้นสูงหรือผู้เรียนที่จะเป็นผู้สอนในสถาบันที่มีความเชี่ยวชาญพิเศษไม่ว่าจะในระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยหรืออื่นๆ หรืออาจจะเป็นการเตรียมความพร้อมทั้งด้านทักษะและความรู้เพื่อการทดสอบเข้าสถาบันต่างๆ ความชำนาญด้านเทคนิค ทักษะที่จะแสดงแบบฝึกหัดที่มีความซับซ้อน ความมั่นใจและความเป็นศิลปะจะถูกปรับเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสาธิตการเต้นได้ง่ายขึ้น จะมีการเน้นการฝึกฝนด้านการระบำนปลายเท้าให้สามารถควบคุมและให้ความครอบคลุมกับท่าทางต่างๆ เพื่อที่จะเตรียมตัวสำหรับการแสดงเต้นแบบละคร

Advanced (age 15) ระดับขั้นนี้เป็นระดับขั้นที่มีความเข้มข้นของเนื้อหาสูงสำหรับผู้เรียนที่ต้องการจะศึกษาด้านการแสดงขั้นสูงหรือผู้เรียนที่จะเตรียมตัวเพื่อการสอนในสถาบันที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง ไม่ว่าจะเป็นในระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยหรืออื่นๆ หรืออาจจะเป็นการเตรียมความพร้อมทั้งด้านทักษะและความรู้เพื่อการทดสอบเข้าสถาบันต่างๆ ความชำนาญด้านเทคนิค ทักษะที่จะแสดงแบบฝึกหัดที่มีความซับซ้อน ความมั่นใจและความเป็นศิลปะจะถูกปรับเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสาธิตการเต้นได้ง่ายขึ้น จะมีการเน้นการฝึกฝนด้านการระบำนปลายเท้าให้มีความแข็งแรงและให้สามารถควบคุมได้มากขึ้น การฝึกฝนแบบฝึกฝนต่างๆ ในขั้น Pre-Professional ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญ ซึ่งการสอบในระดับขั้นนี้จะเป็นการสอบเพื่อเตรียมตัวสำหรับการจบการศึกษาด้านการเป็นครูผู้สอน

Martin Rubenstein Award ระดับขั้นนี้เป็นทางเลือกสำหรับนักเรียนที่ต้องการแสดงบัลเล่ต์ขั้นสูงต่อหน้าสาธารณชน ซึ่งนักเรียนต้องสอบผ่านระดับขั้น Intermediate ขึ้นไป

Premier Danseur ระดับการสอบนี้ เป็นระดับขั้นสำหรับนักเต้นมืออาชีพ นักเต้นที่ต้องการวัดประเมินผลในระดับขั้นนี้ต้องมีความเสถียรของแกนกลางที่แข็งแรง ความแม่นยำของเทคนิคการเต้น การเต้นอย่างมีคุณภาพ การตอบสนองต่อเสียงเพลง ดังนั้นระดับขั้นเรียนเหมาะสำหรับนักเรียนขั้นสูงเท่านั้น

3. หลักสูตรออสเตรเลีย ทีชเชอร์ ออฟ แดนซิง (Australia Teacher Of Dancing) หรือ เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D.) หลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรของออสเตรเลียที่นำเข้ามาสู่ในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2550 ซึ่งถือได้ว่าเป็นหลักสูตรใหม่ที่มีการจัดการเรียนการสอนในประเทศไทยที่กำลังได้รับความนิยมอยู่ในปัจจุบัน แต่อย่างไรก็ตามหลักสูตรออสเตรเลีย ทีชเชอร์ ออฟ แดนซิง (Australia Teacher Of Dancing) หรือ เอ. ที.โอ.ดี (A.T.O.D.) นี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาประวัติความเป็นมา ตลอดจนการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตร โดยสรุปได้ดังนี้

หลักสูตรออสเตรเลีย ทีชเชอร์ ออฟ แดนซิง (Australia Teacher Of Dancing) หรือ เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D.) ถูกก่อตั้งในปี ค.ศ. 1991 ซึ่งการประชุมสามัญประจำปีครั้งแรกได้ถูกจัดขึ้นเมื่อ 21 กรกฎาคม ปี ค.ศ. 1991 ครั้งนั้น นางแซลลี เฮอร์บิก แห่ง วิคตอเรีย ได้รับเลือกเป็นประธาน โดยมี เลสลีย์ อ็อกเลย์ บีทตี้ (Lesley Oxley-Beattie) เอวริล บินเซอร์ (Avril Binzer) เจนนิเฟอร์

โพลเวลล์(Jennifer Powell) มาร์กาเร็ต เคิร์กเนสส์ (Margaret Kirkness) ซานดร้า ซิพราว (Sandra Tsiprou) คาเรน มาเล็ก (Karen Malek) พาเมลา เลนนอล(Pamela Lennon) และ โดโรธี โคเว็ก (Dorothy Cowieg) เป็นคณะกรรมการบริหาร ต่อมาได้ขยายสาขาไปยังต่างประเทศ โดยก่อตั้งกลุ่มสาขาในต่างประเทศ ใช้ชื่อว่า เอ.ที.โอ.ดี.ไอ. (A.T.O.D.I. or International branch of A.T.O.D.) ซึ่งหลักสูตรนี้ มีสมาชิกอยู่ในประเทศแคนาดา บรูไน ฮองกง อินโดนีเซีย มาเลเซีย นิวซีแลนด์ สิงคโปร์ ไทย นอร์เวย์ เบลเยียมและ สหราชอาณาจักร

จากการศึกษาหลักสูตรฝึกอบรมการเต้นบัลเลต์คลาสสิกของหลักสูตรออสเตรเลีย ที่ซเซอร์ ออฟ แดนซิง (Australia Teacher Of Dancing) หรือ เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D.) ผู้วิจัยพบว่า หลักสูตรออสเตรเลีย ที่ซเซอร์ ออฟ แดนซิง (Australia Teacher Of Dancing) หรือ เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D.) แบ่งการเรียนการสอนเป็น 2 ระดับ ประกอบด้วย ระดับก่อนวัยเรียน (Preschool1-2) และ ระดับการเต้นบัลเลต์คลาสสิก(Classical ballet test 1-12 AVRIL BINZER PERFORMANCE AWARD)

ระดับก่อนวัยเรียน (Preschool1-2) เป็นหลักพื้นฐานหลักสูตรเหมาะสำหรับเด็กอายุก่อนวัยเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนรู้จักการแสดงแบบละครใบ้ ดนตรี และการเต้นรำ ซึ่งหลักสูตรจัดกิจกรรมรวมให้นักเรียนที่ช่วยส่งเสริมด้านการใช้พื้นที่ พัฒนาเรื่องทักษะของดนตรีและหลักความสัมพันธ์ของความตึงเครียดและสิ่งที่ได้รับ ในส่วนของประโยชน์ที่ได้รับจากหลักสูตรนี้ได้แก่ การพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้ออย่างชัดเจน ความกล้าแสดงออก การฟังและการเข้าสังคม

ระดับการเต้นบัลเลต์คลาสสิก(Classical ballet test 1-12 AVRIL BINZER PERFORMANCE AWARD) เป็นหลักสูตรการฝึกอบรมการเต้นบัลเลต์คลาสสิก ที่มีความครอบคลุม และมีการพัฒนาอย่างมีระบบซึ่งได้รับการออกแบบและปรับปรุงคุณภาพให้ดียิ่งขึ้นในปี ค.ศ. 2002 โดยคณะกรรมการหลักบัลเลต์คลาสสิก ที่จบการศึกษาจาก เดอะ ออสเตรเลีย บัลเลต์ สคูล (The Australian Ballet School) โดยหลักสูตรมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความแข็งแรงและความเป็นศิลปิน มีการบันทึกการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับด้านเทคนิคการเต้นบัลเลต์ ทฤษฎีและขั้นตอนการออกกำลังกาย รวบรวมเทคนิคการออกแบบเพื่อพัฒนาทางด้านกายวิภาค ให้เหมาะสมกับศักยภาพนักเรียนเป็นรายบุคคล

2. เอกสารเกี่ยวกับโรงเรียนบัลเลต์ในกรุงเทพมหานคร

2.1 โรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์

ประวัติการก่อตั้งและผู้ก่อตั้งโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ คือ คุณมาชาโกะ อิราตะ เกิดเมื่อวันที่ 20 มีนาคม ค.ศ.1962 ที่เมืองโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น และได้เข้าเรียนที่โรงเรียนทาจิบานะบัลเลต์ เมื่อปี ค.ศ. 1969 และจบการศึกษาเมื่อปี ค.ศ. 1982 หลังจากเรียนบัลเลต์จบแล้ว คุณมาชาโกะได้ทำการสอนอยู่ที่โรงเรียนทาจิบานะบัลเลต์ที่โฮยามะ แต่ก่อนหน้านี้นี้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 คุณมาชาโกะได้เข้าร่วมแสดงบัลเลต์กับคณะ อาซามิ มากิ บัลเลต์ ในหลายเรื่อง เช่น องค์กรที่2 ในเรื่อง

Swan lake, Spanish and Flower waltz ในเรื่อง Nutcracker ฯลฯ ในเวลาต่อมาปี ค.ศ. 1989 คุณมาซาโกะ อิราตะย้ายตามสามี ซึ่งเป็นนักธุรกิจเข้ามาอยู่ในประเทศไทย ในเวลานั้นมีนักธุรกิจชาวญี่ปุ่นจำนวนมากเข้ามาทำธุรกิจในประเทศไทย และมีความต้องการให้ลูกๆ ได้เรียนบัลเล่ต์ เพื่อนบางคนก็ทราบว่าคุณมาซาโกะจบทางด้านบัลเล่ต์มา ก็มาขอร้องให้ช่วยสอน แรกๆ ก็สอนเฉยๆ พอหลานเข้าจำนวนนักเรียนเพิ่มมากขึ้น จึงเปิดเป็นสถาบันสอนบัลเล่ต์และก่อตั้งบางกอกซิติบัลเล่ต์ในเวลาต่อมา

ภาพประกอบ 1 มาซาโกะ อิราตะ

ที่มา: โรงเรียนบางกอกซิติบัลเล่ต์. (ม.ป.ป.)

โรงเรียนบางกอกซิติบัลเล่ต์ จัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. 2539 โดยจัดการแสดงเป็นประจำทุกปี เพื่อให้นักเรียนและสมาชิกนักเต้นบัลเล่ต์ ได้แสดงบนเวทีจริงตามวัตถุประสงค์หลักของการเรียนเรียนเต้น ซึ่งนอกจากจะช่วยฝึกความกล้าแสดงออก เสริมสร้างบุคลิกภาพพื้นฐาน อารมณ์และสมาธิที่ดีแล้วยังช่วย สร้างวินัยและปลูกฝังค่านิยมของการเป็นนักเต้นบัลเล่ต์ที่ดีให้แก่เยาวชนอีกด้วย

โรงเรียนบางกอกซิติบัลเล่ต์ ตระหนักดีว่าท้ายที่สุดแล้วเป้าหมายของการเต้นบัลเล่ต์ก็คือการแสดงบนเวที ดังนั้น บางกอกซิติบัลเล่ต์จึงใช้การแสดงประจำปี จูเนียร์ บัลเล่ต์ คอนเสิร์ต (Junior Ballet Concert) เป็นการสอบเลื่อนระดับชั้นเรียนของนักเรียนในแต่ละปีการศึกษา ซึ่งเป็นระบบเดียวกันกับที่สถาบันบัลเล่ต์ชั้นนำหลายประเทศใช้กันในปัจจุบัน ทั้งนี้ นักเรียนจะได้มีโอกาสรู้จักและคุ้นเคยกับทั้งบทเพลง ตัวละครเรื่องราวของบัลเล่ต์เรื่องต่างๆ ไปด้วย เช่น Swan lake, The

Sleeping Beauty, The Nutcracker, Don Quixote, Giselle, La Bayadere, Coppelia เป็นต้น (มาซาโกะ อิราตะ. 2557: สัมภาษณ์)

ผลงานการแสดงบัลเลต์ของคณะบางกอกซิดีบัลเลต์

BCB December Performance “The Nutcracker ณ โรงละคร เอ็ม เรียบเตอร์ (22-23 ธันวาคม พ.ศ. 2555)

BCB August Dance Performance 2012 ณ โรงละคร เอ็ม เรียบเตอร์ (2 สิงหาคม พ.ศ. 2555)

BCB Contemporary Performance 2010 ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย (23-24 ธันวาคม พ.ศ.2554)

Romeo; & Juliet ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย (26-27 กรกฎาคม พ.ศ. 2551)

Don Quixote ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย (15 กรกฎาคม พ.ศ. 2550)

The Performance Art Festival ณ บางกอก เพลย์เฮ้าส์ (1-2 ตุลาคม พ.ศ. 2547)

การแสดงบัลเลต์เต็มองค์ เรื่อง “The Nutcracker” ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย (20-21 ธันวาคม พ.ศ.2546)

การแสดง ณ ต่างประเทศของคณะฯ ในช่วงปีที่ผ่านมา คณะบางกอกซิดีบัลเลต์ ได้มีการนำ การแสดงของคณะฯ ไปทำการแสดง ณ ต่างประเทศ

The Art Festival Hosted โดย Malaysia Ballet Association (ค.ศ. 2010/2011)

สปริง คอนเสิร์ต ณ เดอะ อีเซซากิ บัลเลต์ อาร์ต (ค.ศ. 2010)

Nara/Ena Ballet Studio's regular concert (ค.ศ. 2010)

การแสดงบัลเลต์ ณ เดอะ เจแปน ชูกะมินา (ค.ศ. 2012)

ส่วนด้านหลักสูตรการเรียนการสอนโรงเรียนบางกอกซิดีบัลเลต์ ได้ใช้หลักสูตรการเรียน การสอนที่ผสมผสานจากหลายสถาบัน อาซามิ มากิ บัลเลต์ (Asami Maki Ballet) ประเทศญี่ปุ่น โรงเรียนทาชิบานะ บัลเลต์ (Tachibana ballet) ประเทศญี่ปุ่น วากาโนวา เมธอด (Vaganova Method) ประเทศรัสเซีย เดอะ ออสเตรเลีย บัลเลต์ (The Australian Ballet) ประเทศออสเตรเลีย หลักสูตรที่คิดค้นใหม่โดย แจนนุยท์ส (Mr.Jannuyts) ชาวเบลเยียม ซึ่งกล่าวถึงการใช้ร่างกายให้ถูก วิธีในการเต้นตามหลักกายวิภาคศาสตร์ โดยรวบรวมเทคนิคและจุดเด่นของแต่ละหลักสูตรมา ผสมผสานขึ้นเป็นหลักสูตรเฉพาะของบางกอกซิดีบัลเลต์ หลักสูตรเฉพาะการเรียนการสอนเต้น บัลเลต์ของโรงเรียนบางกอกซิดีบัลเลต์ จะมีระดับความยากมากกว่าในหลายหลักสูตร เพื่อเป็นการ สร้างความแข็งแรงของร่างกายกล้ามเนื้อให้กับนักเรียน ตั้งแต่การเริ่มต้นของการเรียนบัลเลต์

ปัจจุบัน โรงเรียนบางกอกชิติบัลเล่ต์ ได้แบ่งรูปแบบการสอนเป็น 3 กลุ่ม คือ

1. หลักสูตรเด็กนักเรียน (Junior Ballet) โดยแบ่ง 12 ระดับชั้นเรียน

Angel Class	: อายุ 3 ปีขึ้นไป
Baby Class	: อายุ 4 ปีขึ้นไป
Pre-primary	: ตั้งแต่ 5 ขึ้นไป (เรียน 1ปี- 1ปีครึ่ง)
Primary	: ตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป หรือผ่าน Pre-Primary
Elementary A	: ผ่าน Primary
Elementary B	: ผ่าน Elementary A (เรียน 2 ปี)
Junior G 1	: ผ่าน Elementary B
Junior G 2	: ผ่าน Junior G 1
Junior G 3	: นักเรียนที่จบระดับ Junior G 2
Junior G 4	: นักเรียนที่จบระดับ Junior G 3
Junior G 5	: นักเรียนที่จบระดับ Junior G 4
Junior G 6	: นักเรียนที่จบระดับ Junior G 5

หมายเหตุ ตั้งแต่เกรด Elementary A ขึ้นไป กำหนดโดยประสบการณ์และทักษะการเต้นบัลเล่ต์ของนักเรียน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับอายุ

2. หลักสูตรเรียนเต้นบัลเล่ต์สำหรับผู้ใหญ่ (Adult Class)

การเรียนการสอนการเต้นบัลเล่ต์สำหรับผู้ใหญ่ ที่มีอายุตั้งแต่ 17 ขึ้นไป เป็นชั้นเรียนแบบเปิดคือ ไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์ทางด้านการเต้นบัลเล่ต์มาก่อน สามารถเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งในชั้นเรียนได้ ทำที่สอนในหลักสูตรการเต้นบัลเล่ต์สำหรับผู้ใหญ่จะอยู่ในระดับพื้นฐานถึงชั้นกลาง มีความยากน้อยกว่าในระดับนักเต้นบัลเล่ต์อาชีพ ทางโรงเรียนจัดชั้นเรียนบัลเล่ต์สำหรับผู้ใหญ่ เป็นประจำทุกวัน คือ วันจันทร์-วันเสาร์ ตั้งแต่เวลา 9:00-10:30 ระยะเวลาในการเรียน 90 นาที/คาบ

3. หลักสูตรเรียนเต้นสำหรับผู้ฝึกบัลเล่ต์อาชีพ (Company Class)

ชั้นเรียนนี้สำหรับฝึกฝนสมาชิกนักเต้นบัลเล่ต์ของคณะ เหล่าสมาชิกทุกคนจะเอาจริงเอาจังกับการเต้นบัลเล่ต์เป็นอย่างมาก และต้องอาศัยการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ มีความละเอียดใส่ใจเป็นอย่างมากโดยเฉพาะในเรื่องของเทคนิคในการเต้นบัลเล่ต์ ด้านการเรียนการสอนในชั้นเรียนนี้เป็นการเรียนการสอนในรูปแบบอิสระ(Ballet Free class) ชั้นเรียนสำหรับสมาชิกของคณะ จะมีความยากในระดับขั้นสูง ทำที่ใช้ในการเรียนจะเป็นทำที่มีความซับซ้อนมากกว่าชั้นเรียนปกติ จะเน้นในเรื่องของเทคนิค ดนตรี การฟังจังหวะการมีอารมณ์ร่วมไปกับท่วงทำนองซึ่งก็จะมีผลในการแสดงมากยิ่งขึ้น ตามองค์ประกอบของบัลเล่ต์คลาสสิก

คุณมาซาโกะ ได้กล่าวว่า ต้องการให้สมาชิกนักเต้นบัลเลต์ของคุณๆ ได้สัมผัสกับความหลากหลายของการเต้นบัลเลต์ ผ่านการแสดงบนเวที เช่นเดียวกันกับความต้องการที่จะให้เหล่าสมาชิกได้เรียนรู้วิธีการควบคุมตัวเองผ่านการฝึกฝนในชั้นเรียน และจะต้องยอมรับที่จะแก้ไข ยินดีที่จะรับฟัง ปฏิบัติและฝึกฝนตามที่อาจารย์แนะนำอย่างเคร่งครัด สำหรับชั้นเรียนสำหรับนักเต้นบัลเลต์นั้น นักเต้นบัลเลต์ของโรงเรียนจะต้องเข้าชั้นเรียนเป็นประจำ ทุกวัน จันทร์, พุธ และศุกร์ ตั้งแต่เวลา 10:30-12:00น.

ส่วนในด้านการเรียนการสอน เนื่องจากการเรียนการสอน ของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ ไม่ได้รับการจัดบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ดังนั้นข้อมูลจึงได้มาจากการสัมภาษณ์เชิงลึกจาก คุณมาซาโกะ อิราตะ และการสังเกตการณ์จากการร่วมเป็นหนึ่งในสมาชิกของคุณะ สรุปได้ว่า

การเรียนการสอนหลักสูตร จูเนียร์ บัลเลต์ (Junior Ballet) ถึงแม้ว่าจะใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบอิสระ (Free class) แต่ในหลักสูตร จูเนียร์บัลเลต์นั้นคุณครูผู้สอนจะเป็นคนกำหนดชุดท่าเต้นที่ใช้ในการเรียนการสอนเอง โดยระยะการเรียนการสอนท่าเต้นจะมีการเปลี่ยนแปลงทุกๆ 3-6 เดือนขึ้นอยู่กับการจัดการเรียนการสอนของคุณครูผู้สอนแต่ละท่าน ชั้นเรียนก็จะแบ่งตามหลักของชั้นเรียนบัลเลต์ทั่วไป คือเริ่มต้นชั้นเรียนด้วยการอบอุ่นร่างกาย (Warm up) ด้วยท่ากายบริหารบนพื้น (Floor exercise) 10-15 นาที ต่อด้วยการที่ราว (Barre work) ประมาณ 30 นาที เพื่อฝึกฝนการจัดตำแหน่งร่างกายให้ถูกต้อง เพิ่มความยืดหยุ่นให้กับร่างกายในส่วนต่างๆ หลังจากนั้นจะฝึกปฏิบัติกลางห้อง (Center Practice) เป็นเวลา 45-50 นาที โดยตั้งแต่ระดับชั้น Elementary B จนถึง Grade 6 นักเรียนจำเป็นต้องมีระยะเวลาในการเรียนแต่ละระดับชั้นเป็นเวลา 2 ปี จึงจะสามารถเลื่อนไปยังระดับชั้นเรียนที่สูงขึ้น

การเรียนการสอนหลักสูตร ผู้ใหญ่และนักเต้นอาชีพ (Adult and Company Class) จากการสังเกตการณ์ ผู้วิจัยพบว่า ชั้นเรียนเริ่มต้นจากการเรียนบัลเลต์ที่ราว (Barre) บางครั้งอาจมีการเริ่มต้นด้วยการอบอุ่นร่างกายในส่วนของเท้า ข้อเท้าและการยืดกล้ามเนื้อเล็กน้อยก่อนเข้าสู่บทเรียน โดยชุดท่าเต้นที่ราวจะประกอบไปด้วย Pile, Battements Tendus, Battements Glisses, Battements Jete, Fondu, Frappe', Developpe', Rond de jambe, Grand Battement ใช้เวลาทั้งหมด 30-45 นาที จากนั้นจึงเข้าสู่บทเรียนกลางห้อง (Center Practice) คือการฝึกการเต้นบัลเลต์ โดยไม่มีราว นักเรียนจำเป็นต้องการทรงตัวต่างๆ ในบทเรียนกลางห้องนี้ บทเรียนนี้จะแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ Adagio, Pirouette, Grand Allegro ใช้เวลาในการเรียนบทเรียนนี้ 45-60 นาที ผู้สอนจะเตรียมบทเรียนหรือชุดท่าเต้นบัลเลต์ (Set Exercise) ประกอบกับเพลงมาก่อนล่วงหน้า การเรียนการสอนผู้สอนจะนับจังหวะหรือเปิดเพลงประกอบกับสาธิตชุดท่าเต้นบัลเลต์ให้กับนักเรียน 1 ครั้ง ในครั้งที่ 2 จะเป็นการให้นักเรียนทบทวนชุดท่าเต้นบัลเลต์กับเพลงด้วยตนเอง ในลำดับต่อไปนักเรียนจะเต้นชุดท่าบัลเลต์ด้วยตนเอง ในขณะที่เดียวกันนั้นผู้สอนจะทำหน้าที่บอกและแก้ไขจุดบกพร่องของนักเรียน โดยการเรียนที่กลางห้อง ในกรณีที่นักเรียนมีจำนวนมาก อาจแบ่งเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 3-6 คน ขึ้นอยู่กับท่าเต้นบัลเลต์ในชุดนั้นๆ ในการเรียนรูปแบบนี้นักเรียนต้องมีความสามารถในการเรียนเป็นอย่างสูง เนื่องด้วยต้องจำชุดท่าเต้นที่ผู้สอนถ่ายทอดมา ทักษะการเคลื่อนไหวร่างกาย

ประกอบกับการฟังดนตรี ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนการสอนของหลักสูตรผู้ใหญ่กับหลักสูตรนักเต้นอาชีพ ระดับความยากง่ายของท่าเต้นบัลเล่ต์ เนื่องด้วยนักเรียนส่วนใหญ่ เป็นชาวญี่ปุ่นและชาวต่างชาติ ดังนั้นในการเรียนการสอน จึงใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น(ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคลากร)ในการสื่อสาร แต่ละชั้นปีใช้ระยะเวลาในการเรียนชั้นต่ำอย่างน้อย1-2ปี ขึ้นอยู่กับความสามารถที่วัดจากการประเมินผลในการแสดงที่จัดขึ้นทุกปี เป็นการสอนเลื่อนชั้น ทางโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเล่ต์ไม่อนุญาตให้นักเรียนของทางโรงเรียน เข้าร่วมการเรียนการสอนกับโรงเรียนการสอนบัลเล่ต์อื่นๆ

ทั้งนี้ในด้านบุคลากรการสอนโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเล่ต์ มีบุคลากรการสอนเต้นบัลเล่ต์ทั้งหมด 6 คน โดยคุณมาซาโกะผู้อำนวยการโรงเรียนได้มีส่วนร่วมในการสอนการเต้นบัลเล่ต์ด้วยตนเอง อีกทั้งทางโรงเรียนยังได้เชิญผู้เชี่ยวชาญการเต้นบัลเล่ต์ และมีประสบการณ์ในการสอนการเต้นบัลเล่ต์มาร่วมทำการสอน โดยจะสลับสับเปลี่ยนเชิญผู้เชี่ยวชาญชาวต่างชาติมาสอนในแต่ละเทอม โดยปัจจุบันคือ คุณ เบกาลี สตีเฟ่น (Mr. Beagley Stephen)

บุคลากรสอนการเต้นบัลเล่ต์ของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเล่ต์นั้น ล้วนแล้วแต่ผ่านการเป็นนักเต้นบัลเล่ต์ของคณะบางกอกซิตี้บัลเล่ต์ โดยการคัดเลือกมาเป็นบุคลากรเพื่อสอนการเต้นบัลเล่ต์ทางโรงเรียนมิได้กำหนดเรื่องอายุ คุณวุฒิทางการศึกษาสูงสุดทางด้านการเต้น แต่จะดูจากความรู้ รับผิดชอบในการเข้าชั้นเรียน มีความเสียสละ การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน การปรับตัว วิธีการเรียนรู้ภายในชั้นเรียน ทักษะคิดต่อการทำงานและชั้นเรียน ทักษะและความสามารถต่างๆที่สอดคล้องกับนโยบายและหลักเกณฑ์ของทางโรงเรียน และโดยส่วนใหญ่จะมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษด้วย ปัจจุบันคัดเลือกโดยคุณมาซาโกะ อิราตะ ผู้อำนวยการโรงเรียน และมีการร่วมปรึกษากับอาจารย์ท่านอื่นด้วย

ส่วนด้านการวัดประเมินผล โรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเล่ต์คือ การแสดงบนเวที ใช้การแสดงประจำปี จูเนียร์บัลเล่ต์คอนเสิร์ต เป็นส่วนหนึ่งของการทดสอบเพื่อเทียบมาตรฐานและเลื่อนระดับชั้นเรียน ซึ่งเป็นระบบเดียวกันกับที่สถาบันชั้นนำหลายประเทศใช้กันในปัจจุบัน หลังจากการแสดงจบลง ทางโรงเรียนจะมีการนัดหมายคณาจารย์เพื่อจัดการประชุมและประเมินผลการแสดงสำหรับนักเรียนแต่ละคน ว่าสามารถผ่านไปยังชั้นเรียนที่สูงขึ้นได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับศักยภาพ ความสามารถและความแข็งแรงของนักเรียน อาจต้องมีการเรียนซ้ำในชั้นเรียนเดิมเพื่อให้เกิประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นกับตัวนักเรียน ในการแจ้งผลการสอบเลื่อนชั้นเรียนทางโรงเรียนจะทำการแจ้งเป็นรายบุคคลเป็นการส่วนตัว

ในด้านทำเลที่ตั้งและห้องปฏิบัติการ โรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเล่ต์ ตั้งอยู่ที่ชั้น 3 ของอาคาร จัสมิน ทาวเวอร์ ซอยสุขุมวิท23 มีห้องเรียนจำนวน 3 ห้อง โดย 2 ห้องมีขนาดเท่ากัน มีความกว้าง 14 เมตร ยาว10เมตร และ 1 ห้องขนาดเล็ก มีความกว้าง 6 เมตร ยาว 6 เมตร ห้องเรียนทุกห้องปูด้วยไม้ปาร์เก้ทับอีกชั้นด้วยพื้นยางหรือลิโนเลียม (Linoleum) ที่ผลิตจากประเทศญี่ปุ่น ประสิทธิภาพมีความคงทน เรียบเนียนช่วยส่งเสริมให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ห้องเรียนจะประกอบด้วยกระจกเงา 2 ด้าน อยู่ทางด้านกว้างและด้านยาว บุคคลภายนอกไม่

สามารถมองเห็นชั้นเรียนได้ มีหน้าต่างสามารถมองเห็นข้างด้านนอกได้และมีผ้าม่านสำหรับเปิดและปิดตามความต้องการ ในชั้นเรียนเปิดเพลงในการเรียนการสอนโดยใช้เครื่องเสียง สามารถเปิดเพลงจากซีดี จากโทรศัพท์สมาร์ตโฟน แท็บเล็ต มีราวไม้เสริมให้เรียนบัลเล่ต์ ทำเสริมขึ้นเพื่อสำหรับนักเรียนที่มีมากขึ้น

2.2 โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ

ประวัติการก่อตั้งและผู้ก่อตั้งโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ คือ คุณณพิชญา อัมพันธ์แสง เริ่มเรียนการเต้นตั้งแต่ อายุ 17 ปี และได้ฝึกบัลเล่ต์อย่างต่อเนื่อง กระทั่งสำเร็จชั้น Advanced II ของหลักสูตร Royal Academy of Dance ของประเทศอังกฤษในปี ค.ศ.2001 คุณณพิชญา อัมพันธ์แสง สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ (นาฏยศิลป์ตะวันตก) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี ค.ศ. 1997 นอกจากนี้ได้รับทุนไปเรียนการเต้นที่ประเทศฮ่องกง ในปี ค.ศ.1999 และเป็นสมาชิกบุกเบิกของ "CPA" (The Company of performing Artists) ประเทศไทย ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1997 และได้เป็นนักแสดงนำในการแสดงต่างๆ เรื่อยมา อาทิเช่น บัลเล่ต์เรื่องมโนห์รา, Beauty and the beast, Swanlake act 2, Contemporary 101 shadow เป็นต้น และยังได้ออกแบบท่าเต้น Musical บางตอนเรื่อง Chicago และ A Chorus Line ให้กับสถาบัน Dance Centre นอกจากนี้ คุณณพิชญา อัมพันธ์แสง ได้ร่วมงานแสดงกับ Bangkok City Ballet เรื่อง "The Nutcracker" โดยแสดงชุด "Russian dance", "Spanish Dance", "Flower waltz"ชุด Reverse ในงาน Art Festival 2004 ชุด Pas de Trios from Swanlake Act.3 ,Taverna's Lady from Don Quixote 2007 ปัจจุบัน คุณณพิชญา อัมพันธ์แสงเป็นผู้ช่วยออกแบบท่าเต้นและผู้ช่วยกำกับการแสดงบนเวที Miss Thailand World, Miss Thailand Universe และเป็นผู้อำนวยการสถาบัน Point Studio มีประสบการณ์ด้านการสอนเต้น มากกว่า10 ปี ผลงานการแสดงมีทั้งในและต่างประเทศ จนได้รับการกล่าวขานว่าเป็นหนึ่งในนักเต้นที่มีความสามารถโดดเด่นประเทศไทย โดยทางสถาบันจะมีการส่งนักเรียนสอบทุกปี โดยเริ่มตั้งแต่อายุ 4 ปีขึ้นไป หลักสูตรนี้เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการความรู้ ความเข้าใจในการเรียนบัลเล่ต์อย่างจริงจัง และ ต้องการที่จะฝึกฝนตนเองเพื่อเป็นนักเต้นที่มีคุณภาพ

ภาพประกอบ 2 ณพิชญา อำพันแสง

ที่มา: <https://www.facebook.com/meuanphun.ampunsang?fref=ts>

ในด้านหลักสูตรการเรียนการสอนการเต้นบัลเลต์ หลักสูตรที่นำมาใช้ในการเรียนการสอน และเพื่อสอบเทียบมาตรฐาน ทางสถาบันได้เลือกหลักสูตรที่มีชื่อเสียงจากต่างประเทศ คือ หลักสูตรจากสถาบัน คอมเมน เวล โซซิเอตี้ ทีชเชอร์ ออฟ แดนซ์ซิง (Commonwealth Society Teachers Of Dancing) หรือ ซี. เอส. ที. ดี. (C.T.S.D) จากประเทศออสเตรเลีย ซึ่งสามารถแบ่งการเรียนเป็น 10 ระดับ ดังนี้

Pre-primary	: เริ่มตั้งแต่อายุ 4 ปี ไปจนถึง 5 ปี
Primary	: เริ่มตั้งแต่อายุ 6 ปี
Ballet Grade 1	: อายุ 7 ปีขึ้นไป
Ballet Grade 2	: อายุ 8 ปีขึ้นไป
Ballet Grade 3	: อายุ 9 ปีขึ้นไป
Ballet Grade 4	: อายุ 10 ปีขึ้นไป
Ballet Grade 5	: อายุ 10 ปีขึ้นไป
Sub Elementary	: อายุ 12 ปีขึ้นไป
Elementary	: อายุ 13 ปีขึ้นไป
Intermediate	: อายุ 14 ปีขึ้นไป
Advanced	: อายุ 15 ปีขึ้นไป

โดยในหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอนได้จัดให้มีการสอบเทียบมาตรฐาน และมอบใบประกาศนียบัตรรับรองของหลักสูตร ซึ่งวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ซี. เอส. ที. ดี. (C.T.S.D) ได้เปิดโอกาสให้สำหรับบุคคลที่ต้องการเรียนเด่นเพื่อเป็นงานอดิเรกหรือเป็นอาชีพที่นำไปสู่การดำเนินการหรือการเรียนการสอน ทางหลักสูตรสามารถใช้เทปคลาสเสงหรือซีดีเพลงเพื่อในการสอบเทียบมาตรฐาน เป็นหลักสูตรที่เน้นการเรียนการสอนบัลเล่ต์ในรูปแบบของการแสดง มุ่งเน้นความรู้สึกร่วมของผู้เรียนฝึกฝนจินตนาการ ได้รับการยอมรับในระดับสากล หลักสูตร ซีเอสทีดี ที่ทางโรงเรียนพ้อยสตูดิโอเลือกใช้นั้น เป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมความเป็นนักแสดง โดยหลักสูตรจะใช้เพลงที่มีความไพเราะเป็นเพลงบรรเลง ท่าเต้นที่สวยงามและยังคงมาตรฐานของการเต้นบัลเล่ต์ไว้ ช่วยให้การเรียนการสอนมีความน่าสนใจ ไม่เกิดความเบื่อหน่าย

ในด้านการเรียนการสอน รูปแบบการเรียนการสอนส่วนใหญ่ใช้รูปแบบอิสระ(Free Class) ร่วมกับการเรียนการสอนในรูปแบบของหลักสูตร ซี. เอส. ที. ดี. (C.S.T.D) ในช่วง 4-6 เดือนก่อนทำการสอบเพื่อเทียบมาตรฐาน คุณณพิชญา กล่าวว่า การเรียนการสอนในรูปแบบอิสระนั้น ช่วยส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางด้านความจำ ความคิด ทำให้สามารถมีความจำในท่าต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว เมื่อถึงช่วงเวลาสอบเพื่อเทียบมาตรฐาน นักเรียนจะสามารถจดจำท่าในการสอบต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วเกิดพัฒนาการทางร่างกายของผู้เรียน เป็นความสามารถในการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกาย ในการเรียนการสอนของสตูดิโอได้เชิญผู้เชี่ยวชาญทั้งชาวต่างชาติและชาวไทยมาทำการสอนในกรณีพิเศษ การเรียนการสอนมีทั้งแบบเรียนเดี่ยวและเป็นกลุ่ม ตั้งแต่ 2-14 คน ในการเรียนการสอนใช้การเรียนการสอนทั้งในแบบกลุ่มย่อย และการสอนเป็นรายบุคคล โดยมีผู้สอนเป็นแกนกลางหรือศูนย์กลางใช้วิธีการสาธิตในขณะที่ทำการเรียนการสอน บางครั้งได้ให้นักเรียนไปศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับบัลเล่ต์ เช่นชมวิดีโอคลิปบัลเล่ต์จากสื่ออินเทอร์เน็ต เพื่อนำมาพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในชั้นเรียน นอกจากการเรียนการสอนและการสอบเพื่อเทียบมาตรฐาน ทางสตูดิโอได้จัดการแสดงขึ้นเป็นประจำอย่างน้อยปีละ 1 ครั้งเพื่อเป็นการส่งเสริมความกล้าแสดงออกและพัฒนาการศักยภาพให้กับนักเรียน

ส่วนด้านบุคลากรในการเรียนการสอน บุคลากรการสอนส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่ผ่านการศึกษากับคุณณพิชญา แต่ถ้าเป็นบุคคลทั่วไปต้องผ่านการคัดเลือกโดยการทดสอบคุณสมบัติทางด้านการสอนของโรงเรียน โดยคุณสมบัติทั่วไปคือ ผู้ที่จบการศึกษาทางด้านนาฏยศิลป์สากลหรือผ่านการสอบเทียบมาตรฐานของทาง ซี. เอส. ที. ดี. (C.S.T.D) อาร์.เอ.ดี(R A D) ทางพ้อยท์สตูดิโอให้ความสำคัญกับความรับผิดชอบของคุณครูผู้สอนเป็นอย่างมาก คุณครูผู้สอนต้องมีความเข้าใจความต้องการของผู้เรียน ต้องมีระเบียบวินัยเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับผู้เรียน มีความรักและความเมตตา มีความสงบกายสงบใจ ทางสถาบันได้มีการส่งเสริมด้านการพัฒนาทางความรู้โดยการส่งบุคลากรไปสัมมนาอบรมการสอนของหลักสูตร ซี. เอส. ที. ดี. (C.S.T.D)เป็นประจำในทุกๆปี และจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) โดยการเชิญผู้เชี่ยวชาญทางด้านการเต้นทั้งที่เป็นชาวต่างชาติและชาวไทย อย่างเป็นประจำสม่ำเสมอ หรือในโอกาสพิเศษ เช่น นักแสดงบัลเล่ต์จา

คณะบัลเลต์ต่างชาติได้เดินทางมาแสดงที่ประเทศไทย ทางสตูดิโอจะเชิญนักแสดงเพื่อมาทำการจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) ให้ในโอกาสนั้นๆ

ในด้านการวัดประเมินผล การวัดประเมินผลของทางสตูดิโอ ประเมินผลจากการสอบเพื่อเทียบมาตรฐานตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนของหลักสูตร ซี. เอส. ที. ดี. (C.S.T.D) เนื่องด้วยเกณฑ์การสอบของหลักสูตรซี. เอส. ที. ดี. (C.S.T.D) มีมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับในสากล การจัดการสอบจะมีทั้งการสอบภายในก่อนเพื่อจำลองสถานการณ์เหมือนการสอบจริง โดยการเชิญผู้เชี่ยวชาญทางด้านการเต้นบัลเลต์ชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ที่ประเทศไทย เป็นผู้วัดประเมินผล แสดงความคิดเห็น ให้คะแนน และแก้ไขในจุดบกพร่อง ประมาณ 1-2 สัปดาห์ ก่อนที่จะทำการสอบจริง การสอบภายในเป็นการสร้างความคุ้นเคยเมื่อต้องพบกับกรรมการที่เป็นบุคคลภายนอก หลังจากนั้นจัดการสอบเพื่อเทียบมาตรฐานตามรูปแบบของหลักสูตร ซี. เอส. ที. ดี. (C.S.T.D) ทางหลักสูตรจะส่งผู้เชี่ยวชาญของทางหลักสูตรมาเป็นกรรมการในการให้คะแนนสอบ การประกาศผลสอบจะแจ้งให้ทราบในชั้นเรียนก่อน และหลังจากนั้นจัดพิธีการเพื่อมอบใบประกาศนียบัตรให้แก่นักเรียน

อีกทั้งในด้านทำเลที่ตั้งและห้องปฏิบัติการ สถานที่ตั้งอยู่ในปั้มน้ำมัน เป็นตึกอาคาร 2 ชั้น ห้องเรียนอยู่ชั้น 2 ของอาคาร สถาบันพ้อยท์สตูดิโอ มีห้องเรียน 2 ห้อง ขนาด กว้าง 10 เมตร ยาว 11 เมตร และ กว้าง 5 เมตร ยาว 8 เมตร ห้องใหญ่ผนังห้อง 2 ด้านทำด้วยกระจกใสสามารถมองเห็นด้านนอกด้าน และจากด้านนอกสามารถมองเห็นในห้องได้ ส่วนห้องเล็กผนัง 1 ด้านเป็นกระจกใสเช่นเดียวกัน มีผ้าม่านสามารถเปิดและปิดเมื่อต้องการความเป็นส่วนตัว พื้นที่ได้เป็นไม้โปร่งปูทับด้วยเสื่อน้ำมัน ในชั้นเรียนเปิดเพลงในการเรียนการสอนโดยใช้เครื่องเสียง สามารถเปิดเพลงจากซีดี จากโทรศัพท์สมาร์ตโฟน แท็บเล็ต มีราวไม้เสริมใช้เรียนบัลเลต์ ทำเสริมขึ้นเพื่อสำหรับนักเรียนที่มีจำนวนมากขึ้น

2.3 โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ (Dance Plus Academy)

ประวัติโรงเรียนและผู้ก่อตั้งโรงเรียนแดนซ์พลัสอะคาเดมี่ ก่อตั้งขึ้นโดยคุณบดินเดชา อินทรประเสริฐ เมื่อปี พ.ศ. 2549 โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ (Dance Plus Academy) มุ่งเน้นให้เป็นสถาบันที่พัฒนาเด็กให้เป็นนักเต้นระดับอาชีพ ทางสถาบันได้ยึดหลักสูตรออสเตรเลีย ที่เชอร์ออฟ แดนซิ่ง หรือ เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D) ซึ่งเป็นหลักสูตรเดียว ที่ได้รับการรับรองผ่านกระทรวงศึกษาธิการจากออสเตรเลีย โดยโรงเรียนได้เลือก วิชา ที่ใช้สอน ทั้งหมด 3 วิชา แจ๊ส มูฟ ฮิป-ฮอป และ บัลเลต์ ซึ่งในปีนี้จะเปิดวิชาใหม่ คือ ครีเอทีฟ คิดส์ อีกทั้งทุกกลางปีทางโรงเรียนจะส่งเด็กเข้าร่วมการแข่งขันในประเภทต่างๆที่ทางหลักสูตร A.T.O.D ได้มีการจัดขึ้น โดยทางหลักสูตรออสเตรเลีย ที่เชอร์ออฟ แดนซิ่ง หรือ เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D) จะรวบรวมสมาชิกหลากหลายประเทศ ในกลุ่มเอเชียแปซิฟิก (Asia pacific) เข้าแข่งขัน ซึ่งในอนาคตโรงเรียนจะส่งเด็กแข่งขัน ณ ประเทศออสเตรเลีย และพัฒนาสู่เวทีระดับโลก

ภาพประกอบ 3 บดินเตชา อินทรประเสริฐ

ที่มา: <https://www.facebook.com/danceplusacademy/?fref=ts>

คุณบดินเตชา อินทรประเสริฐ (2557: สัมภาษณ์) จบการศึกษาและมีผลงานทางด้านการเต้น ดังนี้

1. การเต้นแจ๊สจาก ซี.เอส.ที.ดี (C.S.T.D Jazz ballet Award)
2. การเต้นโมเดิร์นแจ๊ส (C.S.T.D Modern Jazz Level 8)
3. การเต้นชั้นสูง (C.S.T.D Dorothy)
4. การเต้นบัลเล่ต์ (R.A.D intermediate foundation)
5. เป็นสมาชิกของหลักสูตรการสอนเต้น หลักสูตรออสเตรเลีย ทีชเชอร์ ออฟ แदनซิ่ง หรือ เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D)
6. ได้รับรางวัลเหรียญทอง ประเภท SOLO รุ่น open age ในการแข่งขัน C.S.T.D competition Hongkong

ในด้านหลักสูตรการเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ของโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ นำหลักสูตรการเรียนการสอนเต้นที่มีชื่อเสียง คือหลักสูตรจากสถาบัน ออสเตรเลีย ทีชเชอร์ ออฟ แदनซิ่ง (Australian Teachers of Dancing) หรือ เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D) จากประเทศออสเตรเลีย ในบางกรณีอาจใช้ร่วมกับหลักสูตร รอยัล อคาเดมี่ ออฟ แदनซ์ หรือ อาร์.เอ.ดี (R.A.D) หลักสูตรเอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D) เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปที่ต้องการศึกษาการเต้นในรูปแบบต่างๆ

โดยมุ่งเน้นการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับขั้นพื้นฐานและค่อยๆพัฒนาไปอย่างช้าๆ เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพสูงสุด คุณบัณฑิตเดชาได้กล่าวว่า หลักสูตรเอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D) เป็นเพียงหลักสูตรเดียวที่ผ่านการรับรองจากกระทรวงศึกษาธิการในประเทศออสเตรเลีย

หลักสูตรของออสเตรเลีย ที่เซเชอร์ ออฟ แดนซิง (Australian Teachers of Dancing) หรือ เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D) แบ่งการเรียนเป็น 12 ระดับ

Pre-school 1	: เริ่มตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป
Pre-school 2	: อายุ 6 ปี
Test 1	: อายุ 7 ปี ขึ้นไป
Test 2	: อายุ 8 ปี ขึ้นไป
Test 3	: อายุ 9 ปี ขึ้นไป
Bronze Medal	: อายุ 10 ปี ขึ้นไป
Bronze star	: อายุ 11 ปี ขึ้นไป
Silver Medal	: อายุ 12 ปี ขึ้นไป
Silver star	: อายุ 13 ปี ขึ้นไป
Gold Medal	: อายุ 14 ปี ขึ้นไป
Gold star	: อายุ 15 ปี ขึ้นไป

ส่วนด้านรูปแบบการเรียนการสอนเต้นบัลเลต์ รูปแบบการเรียนการสอนของโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามหลักสูตร บัลเลต์ เอ.ที.โอ.ดี และใช้รูปแบบอิสระ (Free Class) ในบางกรณีเท่านั้น โดยรูปแบบและกระบวนการเรียนการสอนในหลักสูตรการเรียนเต้นบัลเลต์ ใช้รูปแบบที่มีความคล้ายคลึงกันในระดับเรียนทั่วไปคือ เริ่มต้นด้วยการอบอุ่นร่างกายและชุดท่าเต้นที่ราว (Barre exercise) และการฝึกการทรงตัวและการหมุนที่กลางห้อง และการฝึกท่ากระโดดต่างๆ (Center Practice) โดยทางหลักสูตรจะมีการกำหนดชุดท่าเต้นให้ ในแต่ละแบบฝึกหัดของการเต้นบัลเลต์ ไว้อย่างชัดเจน ทางโรงเรียนเน้นการสอนแบบเป็นกลุ่มเริ่มต้นตั้งแต่ 2 คนไปจนถึงมากที่สุดไม่เกิน 8 คน ในการเรียนเดียวนั้น จะเกิดขึ้นในกรณีพิเศษเท่านั้น ขึ้นอยู่กับการพิจารณาของผู้อำนวยการเท่านั้น การเรียนการสอนในรูปแบบตามหลักสูตรนี้ ผู้สอนจะเป็นผู้ถ่ายทอดท่าเต้นในแบบฝึกหัดต่างๆที่กำหนดไว้ตามหลักสูตรให้กับนักเรียน ในบางกรณีอาจมีการเปิดวิดิทัศน์เพื่อให้นักเรียนศึกษาเพิ่มเติม ตรวจสอบแก้ไขเพื่อความถูกต้อง และนำไปฝึกฝนในลำดับต่อไป หลังจากการถ่ายทอดท่าเต้นในแบบฝึกหัดต่างๆจนนักเรียนสามารถจำท่าเต้นในแบบฝึกหัดได้อย่างแม่นยำ ผู้สอนจะเป็นผู้คอยให้คำแนะนำและแก้ไขในจุดที่บกพร่องให้กับนักเรียนเพื่อเตรียมตัวสอบ นอกจากการเรียนการสอนและการสอบเพื่อเทียบมาตรฐาน ทางโรงเรียนได้มีการจัดการแสดงขึ้นเป็นประจำทุกปี เพื่อเป็นการสร้างเสริมประสบการณ์การทำงานการแสดง ส่งเสริมความกล้าแสดงออกให้กับนักเรียนในโรงเรียน สุดท้ายในทุกๆปี จะส่งนักเรียนเพื่อทำการแข่งขัน ณ เวที ต่างๆในระดับสากล

ในส่วนด้านบุคลากรการสอน บุคลากรหรือผู้สอน เป็นบุคคลที่ผ่านการคัดเลือกจากผู้อำนวยการ คุณบดินเดชา คัดเลือกโดยดูจากการศึกษาสูงสุดทางการเดินของของผู้สอน ซึ่งกำหนดว่าต้องจบการศึกษาชั้นสูงทางการเดินบัลเล่ต์จากหลักสูตรสอนการเดินบัลเล่ต์ที่ได้รับการยอมรับและมีมาตรฐาน หลังจากตรวจสอบวุฒิการศึกษาทางการเดินบัลเล่ต์แล้ว ก็จะคัดเลือกโดยให้ผู้สอนมาทำการสาธิตการสอน เพื่อทำการพิจารณาอีกครั้ง โดยตัดสินจากเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือดูจากความรู้ความเข้าใจ และความสามารถในการเดินบัลเล่ต์ การถ่ายทอดความรู้จากตนเองสู่ นักเรียน ในกรณีที่ความสามารถในการสอนยังไม่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือกของโรงเรียน อาจมีการให้ผู้สอนมาฝึกหัดการสอน โดยเริ่มจากการเป็นผู้ช่วยครูผู้สอนก่อน และหลังจากผ่านความเห็นชอบจากผู้อำนวยการโรงเรียน จึงสามารถปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งครู ทางโรงเรียนแดนซ์พลัส อคาเดมี่ให้ความสำคัญกับความสามารถของผู้สอนเป็นอย่างมาก ผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนมาลำดับแรก ทางสถาบันได้มีการส่งเสริมการพัฒนาการศักยภาพทางความรู้ความสามารถให้กับผู้สอนโดยส่งบุคลากรเข้าร่วมการสัมมนาอบรมของการสอนของหลักสูตร เอ ที โอ ดี (A.T.O.D) เป็นประจำ

ในด้านการวัดประเมินผล การวัดประเมินผลของทางโรงเรียน ประเมินผลจากการจัดการสอบเพื่อเทียบมาตรฐานตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนของหลักสูตร บัลเล่ต์เอ.ที.โอ.ดี เนื่องจากหลักสูตรมีมาตรฐานและผ่านการตรวจสอบจากกระทรวงศึกษาประเทศออสเตรเลีย โดยการจัดการทดสอบจะถูกจัดขึ้นทุกปี ทางโรงเรียนจะทำการแจ้งและส่งรายชื่อนักเรียนที่จะเข้าทำการทดสอบไปยัง โรงเรียน ออสเตรเลีย ทีชเชอร์ ออฟ แดนซ์ซิ่ง (A.T.O.D) ณ ประเทศออสเตรเลีย โดยทางโรงเรียน เอ.ที.โอ.ดี จะมีการจัดส่งผู้เชี่ยวชาญมาทำหน้าที่กรรมการเพื่อตัดสินและให้คะแนนสอบ การประกาศผลสอบจะแจ้งผลการสอบโดยการติดผลการสอบไว้ที่บอร์ดประกาศของโรงเรียนและหลังจากนั้นจะมีการจัดเป็นพิธีการเพื่อมอบประกาศนียบัตรให้แก่ นักเรียน

อีกทั้งด้านทำเลที่ตั้งและห้องปฏิบัติการ ตั้งอยู่ในห้างสรรพสินค้าเซนทรัล พลาซ่า สาขาแจ้งวัฒนะส่วนของออฟฟิศอยู่บริเวณด้านหน้าของโรงเรียนโดยถูกจัดสรรไว้อย่างเป็นสัดส่วน ห้องเรียนจำนวน 2 ห้อง พื้นห้องเรียนถูกปูด้วยพื้นไม้ปาร์เก้ เครื่องเสียงสามารถใช้ได้กับสื่ออิเล็กทรอนิกส์ประเภท ห้องสำหรับเปลี่ยนเสื้อผ้า มีขนาดไม่ใหญ่และใช้ผ้ามาแทนประตู ห้องนี้สามารถใช้บริการในส่วนของทางห้างสรรพสินค้า สถานที่ของโรงเรียน ตั้งอยู่ในห้างสรรพสินค้า จึงได้รับความสนใจจากนักเรียนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้น ทางโรงเรียนได้ทำการวิจัยการตลาดและสำรวจความสนใจจากพื้นที่ก่อนก่อตั้งโรงเรียน จึงได้เลือกก่อตั้งในบริเวณห้างสรรพสินค้าใหญ่ที่อยู่ในบริเวณนี้ แล้วในบริเวณที่มีโรงเรียนอื่นๆในบริเวณนี้ด้วย เพื่อเพิ่มทางเลือกอื่นๆให้กับนักเรียน ในส่วนของประชาสัมพันธ์ จะเจ้ามีหน้าที่ อยู่ประจำสำหรับ คุณพ่อคุณแม่ผู้ปกครองที่อยากสอบถามในเรื่องต่างๆของโรงเรียน การเรียนการสอน รวมไปถึงค่าเล่าเรียน และสำหรับโรงเรียนจะมีมุมสำหรับผู้ปกครองที่มารอบุตรหลานในระหว่างเรียน

3. เอกสารและวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน

รูปแบบการเรียนการสอน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา ค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลเอกสาร พบว่า ทิศนา ขัมมณี (2545: 221-296) กล่าวว่า จากการสังเกตและวิเคราะห์ผลงานของนักการศึกษาผู้ คำนึงระบบและรูปแบบการจัดการเรียนการสอนต่างๆ พบว่านักศึกษานิยมใช้คำว่า “ระบบ” ใน ความหมายที่เป็นระบบใหญ่ ๆ เช่นระบบการศึกษา หรือถ้าเป็นระบบการเรียนการสอน ก็จะมี ครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญ ๆ ของการเรียนการสอนในภาพรวม และนิยมใช้คำว่า “รูปแบบ” กับ ระบบที่ย่อยกว่า โดยเฉพาะกับ “วิธีสอน” ซึ่งเป็นองค์ประกอบย่อยที่สำคัญของระบบการเรียน การสอน ดังนั้นการนำวิธีสอนใด ๆ มาจัดทำอย่างเป็นระบบตามหลักและวิธีการจัดระบบแล้ว วิธีสอนนั้น ก็จะกลายเป็น “ระบบวิธีสอน” หรือที่นิยมเรียกว่า “รูปแบบการเรียนการสอน”

3.1 รูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นสากล

รูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นสากลมีจำนวนมาก เพื่อความสะดวกในการศึกษาและการ นำไปใช้ ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องตามลักษณะของวัตถุประสงค์เฉพาะ ซึ่งสอดคล้องกับ การจัดการเรียนการสอนบัลเล่ต์ คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย (psycho-motor domain) รูปแบบการเรียนการสอนในหมวดนี้ เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนา ความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ และการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้ หลักการ วิธีการ ที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย รูปแบบที่สามารถช่วย ให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางด้านนี้ ประกอบไปด้วยรูปแบบที่สำคัญ 3 รูปแบบดังนี้ (ทิศนา ขัม- มณี, 2557)

1. รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson)

1.1 ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ ซิมป์สัน (Simpson, 1972) กล่าวว่า ทักษะ เป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางกายของผู้เรียน เป็นความสามารถในการประสานการ ทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกาย ในการทำงานที่มีความซับซ้อน และต้องอาศัยความสามารถใน การใช้กล้ามเนื้อหลาย ๆ ส่วน การทำงานดังกล่าวเกิดขึ้นได้จากการสั่งงานของสมอง ซึ่งต้องม ีความสัมพันธ์กับความรู้สึกที่เกิดขึ้น ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับ การฝึกฝนที่ดีแล้ว จะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญ และความ คงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ ความเร็ว หรือความราบรื่นในการจัดการ

1.2 วัตถุประสงค์ของรูปแบบ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือทำงานที่ต้องอาศัย การเคลื่อนไหวหรือการประสานงานของกล้ามเนื้อทั้งหลายได้อย่างดี มีความถูกต้องและมีความ ชำนาญ

1.3 กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ เป็นขั้นการให้ผู้เรียนรับรู้ในสิ่งที่จะทำ โดยการให้ผู้เรียนสังเกตการทำงานนั้นอย่างตั้งใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นการเตรียมความพร้อม เป็นขั้นการปรับตัวให้พร้อมเพื่อการทำงานหรือแสดงพฤติกรรมนั้น ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ โดยการปรับตัวให้พร้อมที่จะเคลื่อนไหวหรือแสดงทักษะนั้น ๆ และมีจิตใจและสภาวะอารมณ์ที่ดีต่อการที่จะทำหรือแสดงทักษะนั้น ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นการสนองตอบภายใต้การควบคุม เป็นขั้นที่ให้ออกแบบการเรียนรู้ในการตอบสนองต่อสิ่งที่รับรู้ ซึ่งอาจใช้วิธีการให้ผู้เรียนเลียนแบบการกระทำ หรือการแสดงทักษะนั้น หรืออาจใช้วิธีการให้ผู้เรียนลองผิดลองถูก จนกระทั่งสามารถตอบสนองได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 4 ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติ และเกิดความเชื่อมั่นในการทำสิ่งนั้น ๆ

ขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการกระทำนั้น ๆ จนผู้เรียนสามารถทำได้อย่างคล่องแคล่ว ชำนาญ เป็นไปโดยอัตโนมัติ และด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง

ขั้นที่ 6 ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงทักษะหรือการปฏิบัติของตนให้ดียิ่งขึ้น และประยุกต์ใช้ทักษะที่ตนได้รับการพัฒนาในสถานการณ์ต่าง ๆ

ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างชำนาญ และสามารถประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่หลากหลายแล้ว ผู้ปฏิบัติจะเริ่มเกิดความคิดใหม่ ๆ ในการกระทำ หรือปรับการกระทำนั้นให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ

1.4 ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบผู้เรียนจะสามารถกระทำหรือแสดงออกอย่างคล่องแคล่ว ชำนาญ ในสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ นอกจากนั้นยังช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และความอดทนให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนด้วย

2. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ (Harrow)

2.1 ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบแฮร์โรว์ (Harrow, 1972: 96-99) ได้จัดลำดับขั้นของการเรียนรู้ทางด้านทักษะปฏิบัติไว้ 5 ขั้น โดยเริ่มจากระดับที่ซับซ้อนน้อยไปจนถึงระดับที่มีความซับซ้อนมาก ดังนั้นการกระทำจึงเริ่มจากการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อใหญ่ไปถึงการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อย่อย ลำดับขั้นดังกล่าวได้แก่การเลียนแบบ การลงมือกระทำตามคำสั่ง การกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ การแสดงออกและการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ

2.2 วัตถุประสงค์ของรูปแบบนี้มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความสามารถทางด้านทักษะปฏิบัติต่าง ๆ กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์และชำนาญ

2.3 กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ขั้นที่ 1 ขั้นการเลียนแบบ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนสังเกตการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ ซึ่งผู้เรียนย่อมจะรับรู้หรือสังเกตเห็นรายละเอียดต่าง ๆ ได้ไม่ครบถ้วน แต่อย่างน้อยผู้เรียนจะสามารถบอกได้ว่า ขั้นตอนหลักของการกระทำนั้น ๆ มีอะไรบ้าง

ขั้นที่ 2 ขั้นการลงมือกระทำตามคำสั่ง เมื่อผู้เรียนได้เห็นและสามารถบอกขั้นตอน

ของการกระทำที่ต้องการเรียนรู้แล้ว ให้ผู้เรียนลงมือทำโดยไม่มีแบบอย่างให้เห็น ผู้เรียนอาจลงมือทำตามคำสั่งของผู้สอน หรือทำตามคำสั่งที่ผู้สอนเขียนไว้ในคู่มือก็ได้ การลงมือปฏิบัติตามคำสั่งนี้ แม้ผู้เรียนจะยังไม่สามารถทำได้อย่างสมบูรณ์ แต่อย่างน้อยผู้เรียนก็ได้ประสบการณ์ในการลงมือทำและค้นพบปัญหาต่าง ๆ ซึ่งช่วยให้เกิดการเรียนรู้และปรับการกระทำให้ถูกต้องสมบูรณ์ขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นการกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องฝึกฝนจนสามารถทำสิ่งนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ โดยไม่จำเป็นต้องมีแบบอย่างหรือมีคำสั่งนำทางการกระทำ การกระทำที่ถูกต้อง แม่น ตรง พอดี สมบูรณ์แบบ เป็นสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องสามารถทำได้ในขั้นนี้

ขั้นที่ 4 ขั้นการแสดงออก ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีโอกาสดูฝึกฝนมากขึ้น จนกระทั่งสามารถกระทำสิ่งนั้นได้ถูกต้องสมบูรณ์แบบอย่างคล่องแคล่ว รวดเร็ว ราบรื่น และด้วยความมั่นใจ

ขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถกระทำสิ่งนั้น ๆ อย่างสบาย ๆ เป็นไปอย่างอัตโนมัติโดยไม่รู้สึกว่าจะต้องใช้ความพยายามเป็นพิเศษ ซึ่งต้องอาศัยการปฏิบัติบ่อย ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่หลากหลาย

2.4 ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ ผู้เรียนจะเกิดการพัฒนาทางด้านทักษะปฏิบัติ จนสามารถกระทำได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์

3. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies)

3.1 ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบเดวิส (Davies, 1971: 50-56) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและเร็วขึ้น

3.2 วัตถุประสงค์ของรูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก

3.3 กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ช้าหรือเร็วเกินไปปกติ ก่อนการสาธิต ควรควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปที่ละส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการ

สาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

3.4 ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ ผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะได้เป็นอย่างดี มีประสิทธิภาพ

3.2 การเรียนการสอนเด่น

คำจำกัดความและความหมาย

กาเยิล กาชซิง (Gayle Kassing, 2003: 5) ได้กล่าวไว้ว่า การเด่นเป็นทั้งความชำนาญและความมีระเบียบวินัยร่วมกัน การเด่นเป็นสื่อกลางการสอนการเรียนการสอนเด่น การเด่นจะมีความหมายแตกต่างกันตามวัฒนธรรมและผู้คน การให้คำจำกัดความการเรียนการสอนเด่น จำเป็นต้องสำรวจการเด่นในหลากหลายบทบาท ซึ่งหากปราศจากการส่งต่อองค์ความรู้ของรูปแบบ การเด่นจากรุ่นสู่รุ่น การเด่นจะไม่สามารถอยู่รอดในฐานะสาขาวิชาและในฐานะรูปแบบของศิลปะต่อไปได้ มรดกทางการเด่นนั้นยิ่งใหญ่เป็นความจริงแท้และเป็นอมตะ การเรียนการสอนเด่นมีส่วนในการศึกษาในหลากหลายรูปแบบ ถูกใช้เพื่อหลายวัตถุประสงค์ และมักจะถูกมองว่าด้อยกว่าสาขาอื่นๆ การสำรวจการเด่นและบทบาทหน้าที่ในการเรียนการสอนนั้น ก่อให้เกิดความเข้าใจของการขยายตัวด้านการเรียนการสอนเด่นมากยิ่งขึ้น

อาภรณ์ มนตรีศาสตร์ (2525: 8) ได้กล่าวถึงความหมายของจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ในแนวทางของความมุ่งหมายในการเรียนวิชานี้ ก็เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักและเข้าใจศิลปะมากยิ่งขึ้น เพื่อการดำรงไว้ซึ่งสิทธิแห่งการเป็นเจ้าของเพื่อเตือนให้มนุษย์รู้ซึ่งในคุณค่าแห่งศิลปะของตนและของผู้อื่น เพื่อฝึกหัดอบรมให้เกิดความรู้ ความชำนาญ มีความสามารถในการที่จะปรับปรุงส่งเสริมให้ศิลปะก้าวหน้าขึ้นสู่ระดับสูง ควรแก่การนิยมยกย่อง ซึ่งจะเป็นทางนำไปเกิดประโยชน์นานาประการ ก่อให้เกิดความรู้ ความสามารถในวัฒนธรรม ตลอดจนสามารถปรับปรุงตัวเองให้เหมาะสมกับสภาพเหตุการณ์ และทันต่อความเคลื่อนไหวของโลก

สุมิตร เทพวงษ์ (2548: 3) ได้ให้ความหมายการเรียนนาฏศิลป์ คือ การเรียนนาฏศิลป์ เพื่อเป็นการปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยทางศิลปะแก่ผู้เรียนให้รู้จักกล้าแสดงออก อีกทั้งเพื่อให้ความรู้ความเข้าใจยิ่งขึ้น

สุรพล วิรุฬห์รักษ์ (2554: ออนไลน์) ได้ให้ความหมายการจัดการเรียนการสอนนาฏยศิลป์ว่า นาฏยศิลป์เป็นศาสตร์และเป็นเครื่องบันทึกที่สะท้อนวิถีและความรุ่งเรืองของชาติและสังคม จากศิลปะที่แฝงฝังในสัญชาตญาณของมนุษยชาติพัฒนามาเป็นระบบการศึกษา เพื่อเรียนรู้ที่มาที่ไปทั้งนี้ก็ด้วยการเปลี่ยนแปลงของสังคมซึ่งมีการขยายตัว ประกอบกับระบบการเมือง เศรษฐกิจ นโยบายรัฐหรือชนชั้นปกครองล้วนมีบทบาทและมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงนาฏยศิลป์ทั้งสิ้น ทั้งนี้ศาสตร์แห่งนาฏยศิลป์อาศัยการถ่ายทอดด้านทักษะจากครูสู่ศิษย์ บ้างก็ร่ำเรียนตามสำนัก สถาบันนานาที่มีบรมครู ผู้เชี่ยวชาญต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนาฏยศิลป์เป็นสมบัติของชาติแล้ว ชนชั้นปกครองถือว่าเป็นกลุ่มบุคคลที่มีบทบาทอย่างยิ่งในการพัฒนานาฏยศิลป์ให้เป็นที่ยอมรับ นอกจากจะเป็นการแสดงถึงความเจริญของชาติ ความสงบของบ้านเมืองแล้ว ยังเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงสถานภาพของบุคคลอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มพ่อค้า ประชาชน และรวมชนชั้นกษัตริย์ เจ้าขุนมูลนาย ก็ล้วนมีกลุ่มศิลปินภายใต้การปกครองของตนเอง

สรุปได้ว่า การเรียนการสอนเต้น จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนรู้จักและเข้าใจศิลปะมากขึ้น ก่อให้เกิดองค์ความรู้ เป็นการส่งเสริมนิสัยทางศิลปะให้แก่ผู้เรียน ซึ่งการเรียนการสอนไม่เพียงการนำการเต้นและการเรียนการสอนมารวมกัน แต่จะเกิดจากการถ่ายทอดจากคนหนึ่งสู่คนหนึ่ง หรือกล่าวได้ว่า จากครูสู่นักเรียน

ความสำคัญและความเข้าใจการเต้นในระบบการเรียนการสอน

สาขาวิชาของการเต้น ในด้านระบบการเรียนการสอนจะให้ความสำคัญ กับการแสดงที่มาจากกระบวนการที่ชัดเจนมากกว่าการแสดงที่มีเป้าหมายในด้านการผลิตเพียงด้านเดียว

การเต้นเปรียบเสมือนแบบการศึกษาที่เสริมสร้าง ทักษะทางด้านร่างกาย ทางด้านการเข้าสังคม ทางด้านอารมณ์และทางด้านสติปัญญา กายาเอล กาสซิง (Gayle Kassing. 2003: 5) สำหรับเด็ก วัยรุ่น ผู้ใหญ่ ทั้งนี้ยังมีคุณประโยชน์หลากหลายในการเรียนการสอนเต้น เพราะการเรียนการสอนเต้นนั้นประกอบไปด้วยความเข้าใจพื้นฐาน และการพัฒนาของการเรียนการสอนเชิงศิลป์

ตามทฤษฎี การเรียนการสอนเต้นควรเริ่มต้นตั้งแต่ในวัยเด็กก่อนวัยเรียนหรือช่วงอนุบาล การเต้นเป็นกิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาทักษะแบบระยะยาว ในผู้ศึกษาหลายรายมีการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนเต้นในโรงเรียนอนุบาลไปจนถึงโรงเรียนมัธยมและการศึกษาในระดับสูง ได้แก่ การศึกษาการเต้น การศึกษาทางด้านร่างกาย การศึกษาครู และการศึกษาศิลปะแขนงอื่นๆ เช่น ด้านดนตรี ดนตรีการแสดง

วิมลศรี อุปรมัย (2553: 3) กล่าวถึงความสำคัญของวิชานาฏยศิลป์ว่า วิชานาฏยศิลป์สามารถเรียนรู้ถ่ายทอดกันได้ ทั้งนี้เพราะศาสตร์ด้านนาฏยศิลป์มีการแสดงมีลักษณะ 3 ประการคือ

1. มีศัพท์เฉพาะวิชา ซึ่งศัพท์ทางนาฏยศิลป์แบ่งเป็นกริยาศัพท์และศัพท์เบ็ดเตล็ด
2. มีโครงร่างของวิชา คือมีส่วนประกอบของวิชาตั้งแต่วิชาหลักคือหลักนาฏยศิลป์ หลักทฤษฎีศิลปะไปยังวิชาปฏิบัติ

3. วิธีการศึกษาค้นคว้า เป็นลำดับเนื้อหาที่จะเรียนก่อนหลังรวมถึงวิธีการศึกษาของวิชา นาฏยศิลป์ ตั้งแต่วิชาทักษะจนการเรียนรู้เพื่อปลูกฝังทัศนคติและความรู้ในด้านหลักการ

สรุปได้ว่า สาขาวิชา การเต้นนั้นจะมุ่งเน้นที่การแสดง ผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นตามความจริง การเต้นนั้นเป็นการเรียนรู้พัฒนาทักษะระยะยาว โดยการเรียนควรเริ่มต้นตั้งแต่ในวัยเด็กก่อนวัยเรียน หรือช่วงอนุบาล การเรียนการสอนเต้นมีคุณประโยชน์หลายทาง ทั้งทางด้านร่างกาย การเข้าสังคม ด้านอารมณ์ รวมถึงสติปัญญา อาจกล่าวได้ว่า ความรู้ความเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญในการเรียน การสอนเต้น

หลักสูตรและโครงสร้างในการเรียนการสอนเต้น

การออกแบบหลักสูตรและโครงสร้าง สำหรับหลักสูตรระยะยาว หลักสูตรมักจะถูกกำหนด โดยวิธีการที่เกี่ยวข้องกับสังคมและวัตถุประสงค์เฉพาะที่ออกแบบมาสำหรับการเรียนการสอน ดังนั้นหลักสูตรการเรียนการสอนเต้นประกอบไปด้วยเรื่องของรูปแบบการเต้นรำที่เฉพาะเจาะจง หลักสูตรการเรียนการสอนเต้นจะสามารถอยู่ในรูปแบบบทเดียว หลักสูตรที่ครอบคลุมทั้งปี และแผน หลักสูตรระยะยาวถึงสี่ปี

หลักสูตรการเรียนการสอนเต้น มักมีหลากหลายเป้าหมายที่เป็นผลพลอยได้มาจาก ภูมิหลัง การฝึกฝน และประสบการณ์ในตัวของนักเต้นและครูสอนเต้น นักเต้นจะเป็นสื่อกลางสำหรับการเรียนการสอนเต้นรำ และในทำนองเดียวกันหลักสูตรการเต้นได้สะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมพื้นฐานของชุมชน โดยหลักสูตรนั้นจำเป็นต้องหาตำแหน่งที่สามารถรวมกันระหว่างผู้เรียนและสังคมไว้ด้วยกัน

การเรียนรู้วิธีการออกแบบหลักสูตรการเรียนการสอนเต้นเป็นสิ่งสำคัญสำหรับครูสอนเต้น ในกระบวนการต้องการความรู้ของรูปแบบการเต้น นักเรียน ระบบ และทุกรายการที่นำเสนอข้างต้น นั้นล้วนเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการวางแผนหลักสูตรต่อเนื่องและโปรแกรมการสอนเต้น ซึ่ง กาเอิล คาสซิง ได้กล่าวถึงการสร้างหลักสูตรการเรียนการสอนเต้น (Gayle Kassing.2003: 182) ดังนี้

การสร้างหลักสูตรการเต้น หลักสูตรการเรียนการสอนเต้นจะเริ่มต้นจากการ เลือก หลักสูตรต้นแบบ วัตถุประสงค์และการวัดประเมินผล หลังจากนั้น กำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ รวมไปถึงการกำหนดขอบเขต ลำดับเนื้อหาและกลยุทธ์ในการนำเสนอรูปแบบการเต้น หลักสูตรต้นแบบทั้ง 4 แบบ ได้ถูกเลือกเพื่อนำมาแสดงให้เห็นรูปแบบของการออกแบบหลักสูตรที่เหมาะสมกับการเต้น การเลือกต้นแบบจะขึ้นอยู่กับ ประสบการณ์ การฝึกฝน โรงเรียน ชุมชนของครูผู้สอน และนักเรียน ซึ่งหลักสูตรต้นแบบ มีดังนี้

1. หลักสูตรต้นแบบกระบวนการผลิต(The Process Model curriculum) มุ่งเน้นถึงหนทางของการสร้างสรรค์การเต้นจาก ความสามารถทางความคิดสร้างสรรค์ การจินตนาการ และบุคลิกลักษณะเฉพาะ โดยหลักสูตรนี้ให้ความสำคัญกับประสบการณ์ส่วนตัว และความรู้สึกรักของนักเต้น

2. หลักสูตรต้นแบบการแสดงผลตามความเป็นจริง (The Product Model of Curriculum) ให้ความสนใจกับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นที่เกิดขึ้นในตอนท้ายสุด หรือ การแสดงผลงาน หลักสูตรให้ความสำคัญกับเทคนิคของการเต้นเพียงอย่างเดียว ในเนื้อหาการเรียนรู้ นักเรียนจะศึกษาเทคนิคและฝึกฝนทักษะการเต้น

3. หลักสูตรต้นแบบการผสมผสาน(The Combination Model of Curriculum) หลักสูตรนี้เกิดขึ้นจากการผสมผสานกันของหลักสูตรแบบกระบวนการผลิต และหลักสูตรด้านผลผลิต การเต้นภายในหลักสูตรนี้จะให้ความสำคัญกับมโนคติทางการเต้น การสร้างการเต้น การแสดงความรู้คุณค่าทางการเต้นในระดับชาติ และมาตรฐานสากล

4. หลักสูตรต้นแบบด้านวินัยพื้นฐานในศึกษาการเต้น (Discipline-based Dance Education Model of Curriculum) หลักสูตรนี้เป็นการบูรณาการของ เนื้อหา และทักษะ เข้าสู่ 4 ส่วนประกอบ ประวัติศาสตร์การเต้น ปรัชญาการเต้นสุนทรียศาสตร์การเต้น และการผลิตการแสดง ในหลักสูตรนี้จะมุ่งเน้นทางการเต้น ความคิดสร้างสรรค์

รูปแบบวิธีการจัดการเรียนการสอนเต้นบัลเลต์

การเต้นในแต่ละรูปแบบจะมีวิธีการสอนเต้นแบบทั่วไป และในแบบเฉพาะเจาะจง วิธีการสอนแบบเฉพาะเจาะจงมีเพื่อให้สอดคล้องกับการนำเสนอรูปแบบการเต้น แบบแผนของชั้นเรียนระดับทักษะของชั้นเรียนและธรรมเนียมปฏิบัติกับรูปแบบของการสอน ซึ่งครูผู้สอน จำเป็นต้องใช้วิธีการสอนในหลากหลายรูปแบบเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งเป้าไว้ในชั้นเรียน ในแต่ละวิธีการสอนอาจมีความเหมาะสมกับบางชั้นเรียน แต่อาจไม่เหมาะสมกับบางชั้นเรียน ครูผู้สอนควรบันทึกข้อคิดเห็นที่มีประโยชน์สำหรับตัวเอง บางวิธีการสอนนั้นจะมุ่งเน้นกลยุทธ์ของการสอนแบบกลุ่มแบบรายบุคคล และจะเชื่อมโยงกับการเต้นที่มีลักษณะเฉพาะด้วย

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาการจัดการเรียนการสอนบัลเลต์ สิ่งแรกที่จำเป็นสำหรับชั้นเรียนคือ ราว ซึ่งราวนั้นอาจติดตั้งตามกำแพงของสตูดิโอ สำหรับราวเคลื่อนที่อาจจะถูกวางอยู่กลางห้องเรียน ผู้สอนจะทำการสอนและสาธิตแบบฝึกหัดต่างๆ ต่อหน้าผู้เรียน ในส่วนการทำแบบฝึกหัดกลางห้องเรียน ราวเคลื่อนที่จะถูกย้ายไปด้านข้างหรือด้านหลังของห้อง เพื่อที่นักเรียนสามารถใช้สอยพื้นที่ในการเรียนได้ทั่วบริเวณห้องเรียน ในส่วนแบบฝึกหัดกลางห้อง ผู้สอนจะทำการสอนและสาธิตท่าเต้นโดยการหันหน้าเข้าหาผู้เรียน โดยที่ผู้เรียนจะลอกเรียนท่าเต้นจากผู้ในลักษณะเหมือนกระจกเงา เหมือนเช่นรูปแบบการเต้นอื่นๆ หากท่าเต้นนั้นมีความซับซ้อน ผู้สอนจะหาหน้าเข้าหากระจกเพื่อสาธิตท่าเต้นและให้ผู้เรียนทำตามท่าทางของผู้สอนโดยตรง การหันหน้าเข้าหากระจกจะทำให้ผู้สอนสามารถเห็นผู้เรียนในกระจกในขณะที่ทำการสอนได้

ทั้งนี้รูปแบบวิธีการสอนการเรียนในรูปแบบอิสระ(Ballet Free Class) หากกล่าวถึงการเป็นนักเต้นบัลเลต์นั้น นักบัลเลต์ควรต้องได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ครูผู้สอนบัลเลต์ควรจะต้องมีความรู้อย่างถ่องแท้ และมีความสามารถด้านการมองวิเคราะห์ หมายถึงการ

มีความเข้าใจสรีระของผู้ที่ต้องการฝึกฝนเพื่อเป็นนักเต้นบัลเลต์ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง จึงจะขัดเกลาท่าเต้น การใช้เทคนิคในการเต้น การพาดนตรี และการแสดง ที่ต้องแก้ไขได้อย่างถูกต้อง และควรมีความสามารถมองออกถึงความงดงามทางศิลปะ จึงจะสร้างภาพ ที่ปรากฏต่อสายตาผู้ชมให้ออกมาสวยงามได้ สิ่งที่สำคัญคือ ต้องเข้าใจ ถึงความสามารถและความพร้อมของร่างกายที่จะทำท่าต่างๆ เสียก่อน จึงจะทำให้ท่าเต้นออกมาสวยงามและสอดคล้องลงจังหวะเพลงได้

การฝึกฝนการเต้นบัลเลต์ในคณะบัลเลต์จะมีการเข้าชั้นเรียน เพื่อฝึกฝนการเต้นบัลเลต์ในท่าพื้นฐาน รวมไปถึงเพื่อเป็นการแก้ไขจุดบกพร่องและฝึกฝนท่าเทคนิคต่างๆ ชั้นเรียนส่วนใหญ่ของคณะบัลเลต์เป็นการเรียนการสอนบัลเลต์ในรูปแบบอิสระ

วิธีการสอนแบบอิสระ (Ballet Free Class) คือการที่ผู้สอนเป็นผู้บอกท่าหรือแนะนำหน้าชั้นเรียนแล้วผู้เรียนทำตาม โดยไม่ต้องมีกำหนดในแต่ละครั้งที่เรียน ครูผู้สอนจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีการพัฒนามากขึ้น ลักษณะการเรียนการสอนในแต่ละครั้งผู้สอนจะเปลี่ยนท่าไปเรื่อยๆ ไม่ซ้ำกันในแต่ละครั้ง โดยการเรียนนั้นจะแบ่งออกเป็นการเรียนที่ราว (Barre work) หลังจากนั้นจึงจะออกมาทำการฝึกกลางห้อง (Center Practice)

1. การเรียนที่ราว (Barre work) ในการเริ่มต้นชั้นเรียนจะเริ่มจากการเรียนที่ราว เป็นลำดับแรก เพื่อเป็นการอบอุ่นร่างกายและกล้ามเนื้อ นอกจากนี้ยังสร้างความแข็งแรงและการจัดตำแหน่งร่างกายที่ถูกต้องอย่างต่อเนื่องสำหรับนักเต้นบัลเลต์ เป็นส่วนสำคัญของการฝึกอบรม เพิ่มความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อ ส่งผลให้เส้นเอ็นอ่อนตัว ลดการยึดของข้อต่อต่างๆ สร้างสมดุลและความแม่นยำในการจัดวางตำแหน่งแขนขา ในการเต้นบัลเลต์ อีกทั้งสร้างความคุ้นชินให้กับกล้ามเนื้อในร่างกาย และสำหรับผู้หญิงก็จะมีท่าที่ฝึกสำหรับสร้างกล้ามเนื้อข้อเท้าให้แข็งแรงเพื่อรองรับการสวมรองเท้าหัวตัด หรือการเต้นบนปลายเท้า (En Point) ส่งผลไปยังการเต้นโดยไม่ต้องใช้ราว

2. การฝึกกลางห้อง (Center Practice) จะปฏิบัติหลังจากการเต้นที่ราว นักเต้นบัลเลต์จะฝึกฝนท่าเต้นบัลเลต์ ที่กลางห้องมีการฝึกท่าที่เป็นเทคนิคที่ใช้ในการแสดง ฝึกการทรงตัวโดยไม่ใช้ราว โดยเริ่มปฏิบัติในท่าแบบช้า (Adagio) และแบบเร็ว (Allegro) จากท่าเต้นง่าย ท่ายากต่างๆ ฝึกฝนการถ่ายน้ำหนัก การหมุนตัว การกระโดด โดยใช้พื้นที่บริเวณกลางห้องเรียน โดยไม่ใช้ราว ซึ่งกระบวนการคล้ายคลึงกับท่าที่แสดงบนเวที (ชิตพล เปลี่ยนศิริ. 2549:10)

นอกจากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยพบว่า ในการเรียนการสอนการทำความเข้าใจผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอน ซึ่งกาเยิล คาสซิง (Gayle Kassing.2003: 90) ได้กล่าวถึงการทำความเข้าใจผู้เรียนไว้ว่า ในกลุ่มผู้เรียนบัลเลต์จะมีความแตกต่างกันทั้งในเชิงโครงสร้างร่างกายและอุปนิสัย ดังนั้นผู้สอนจะต้องมีข้อมูลที่เป็นเกี่ยวกับผู้เรียน เพื่อที่จะสามารถพัฒนาเนื้อหาการสอนให้เหมาะสมกับช่วงอายุได้ การเต้นคือศิลปะและกิจกรรมยามว่างที่เหมาะสมกับผู้เรียนทุกช่วงอายุ การเต้นบางประเภทจะเหมาะสมเฉพาะบางช่วงอายุขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางร่างกายของผู้เรียน ความซับซ้อนของรูปแบบและลักษณะนิสัยทางสังคมที่จำเป็นสำหรับการเต้น

ผู้สอนต้นจะต้องมีแนวทางที่เป็นประโยชน์สำหรับผู้เรียนในแต่ละรูปแบบการเต้นและช่วงอายุ เพื่อผลสัมฤทธิ์และผลลัพธ์ที่คาดหวัง ผู้เรียนจะถูกแบ่งออกเป็น 3 ช่วงอายุ ได้แก่ อนุบาล-เกรด 4, เกรด 5-8 และเกรด 9-12 (National Standard for Arts Education 1994) โดยที่การแบ่งนี้จะสามารถให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้สูงสุด ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้เรียนจะทำให้ผู้สอนทำการสอนได้เฉพาะเจาะจงในแต่ละกลุ่มช่วงอายุ และสามารถพัฒนาแผนการสอนที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนได้ ลำดับต่อไปคือการสังเคราะห์ข้อมูลที่หลากหลาย และเรียนรู้เกี่ยวกับผู้เรียนในแต่ละช่วงอายุ การสังเกตและการสอนจะช่วยให้เข้าใจลักษณะเฉพาะตัวในแต่ละช่วงอายุและด้วยข้อมูลข้างต้นจะสามารถแบ่งกลุ่มได้อีก คือ ก่อนวัยเรียน , อนุบาล ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา

1. บุคลิกลักษณะโดยทั่วไปของวัยเด็กอายุ 3-5 ปี ในเด็กอายุช่วง 3-5 ปี จะมีลักษณะมีความอยากรู้อยากเห็น ช่างซักถาม กระตือรือร้น อารมณ์อ่อนไหว ไม่คงที่ ไม่ค่อยมีสมาธิ สนใจแต่ตนเอง เด็กในวัยนี้จะมีสมาธิเป็นช่วงสั้นๆ จะสามารถจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้น้อยกว่า 20 นาที ความสามารถในการแยกจากพ่อแม่ผู้ปกครองค่อนข้างน้อย และในวัยนี้จะมีความเหนื่อยง่าย ทางด้านร่างกายกระดูกกำลังเจริญเติบโต แต่จะยังไม่มีความสามารถในการแยกซ้ายขวาได้

2. บุคลิกลักษณะโดยทั่วไปของวัยเด็กอายุ 6-8 ปี ในช่วงอายุนี้อาจเป็นช่วงชั้นประถม จะมีความสามารถในการมีสมาธิจดจ่อได้ระยะเวลา 20 นาทีหรือมากกว่านั้น ในหนึ่งกิจกรรม ในวัยนี้จะชอบการเคลื่อนไหว จะเรียนรู้ได้เร็วในกิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหวแบบรวดเร็ว โดยจะใช้กล้ามเนื้อชิ้นใหญ่ เช่น แขน ขา เด็กในวัยนี้โดยทั่วไปจะมีความสามารถในการแยกด้านซ้ายและขวา พวกเขาต้องการความสนใจจากผู้ใหญ่ ในแบบของพวกเขา ในช่วงอายุนี้อาจมีการพัฒนาปฏิสัมพันธ์ การพูดสูงขึ้น รวมถึงสามารถทำตามคำแนะนำและเรียนรู้กฎระเบียบต่างๆ ได้

3. บุคลิกลักษณะโดยทั่วไปของวัยเด็กอายุ 9-14 ปี เด็กในช่วงอายุนี้อาจอยู่ในระดับกลางระหว่างประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น มีความสามารถในการเรียนรู้ทางด้านร่างกาย และทักษะการเคลื่อนไหวเร็วขึ้น มีความสนใจในกฎระเบียบข้อบังคับ ในวัยนี้จะมีนิสัยเอาจริงเอาจัง และใช้อารมณ์เป็นใหญ่ จะให้ความไว้วางใจกับกลุ่มที่เห็นด้วย ในกลุ่มนี้มีสมาธิในช่วงระยะที่ยาวขึ้น ทักษะการจัดการด้านเวลา ความเข้าและปฏิสัมพันธ์ด้อยทั่วไป มีการพัฒนา เด็กผู้ชายในช่วงวัยนี้จะมีร่างกายแข็งแรงมากกว่าผู้หญิง และจะมีความยืดหยุ่นมากกว่าผู้ชาย มีความสับสนทางด้านร่างกายและอารมณ์ เนื่องจากความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เริ่มมีการโต้แย้งทางคำพูดและร่างกาย และในช่วงอายุ 10-12 ปี อาจความสัมพันธ์ทางด้านร่างกายลดลง มีความเคอะเขิน ไม่ชำนาญ ไม่มั่นคง เนื่องด้วยเป็นระยะของการเจริญเติบโต ความสนใจและบุคลิกลักษณะเฉพาะบุคคลมีความชัดเจนขึ้น และการเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ที่เกิดขึ้นในช่วงอายุต่อจากนี้

4. บุคลิกลักษณะโดยทั่วไปของวัยเด็กอายุ 15-18 ปี ช่วงอายุนี้อาจอยู่ช่วงมัธยมศึกษา มีการปรับปรุงการเคลื่อนไหวของร่างกายให้ทำงานสอดคล้องกัน การเจริญเติบโตของกระดูกมีความต่อเนื่อง และจะมีความสมบูรณ์ที่สุดในช่วงสิ้นสุดของระดับนี้ พวกเขาจะให้ความร่วมมือกับกิจกรรมในระยะยาว แก้ปัญหา และมีการคิดวิเคราะห์ มีรูปแบบลักษณะเฉพาะบุคคล มองหาผู้ที่เท่าเทียมกัน

ตระหนักถึงในเรื่องเพศ ช่วงอายุจะมีการวิเคราะห์ของผู้ใหญ่และผู้มีอำนาจ ยังมีพฤติกรรมและอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่าย

อีกทั้ง วิชา สุนทรานนท์ (2551: 1-5) กล่าวว่า เทคนิควิธีการสอนนาฏยศิลป์ คือ การใช้วิธีการสอนโดยการถ่ายทอดความรู้ หรือการฝึกทักษะกระบวนการความคิด หรือ การจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้การจัดกิจกรรม หรือ สิ่งแวดล้อมที่เอื้อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ หรือแนะแนวทางให้ผู้เรียนรู้ศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง หรือ การอภิปรายแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างครูกับผู้เรียนหรือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน เพื่อให้กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้ผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์ เหตุผลในการแก้ไขปัญหาจนเกิดการเรียนรู้ ความคิดมีทักษะในการแก้ปัญหาจากการสอนนาฏยศิลป์ไทย การจัดทำการสอนของผู้สอนอาจอยู่ในรูปของบรรยาย อธิบาย และสาธิตปฏิบัติให้ดู อภิปราย ทั้งแบบฝึกโดยศึกษาจากสื่อต่างๆ อีกทั้งยังได้จำแนกประเภทการสอนนาฏยศิลป์เอาไว้ 2 ประเภท ดังนี้

แบบที่ 1 สอนเป็นกลุ่มโดยใช้จำนวนผู้เรียนและปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเป็นเกณฑ์ ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. การสอนแบบกลุ่มใหญ่ ผู้เรียนจำนวนมาก ปฏิสัมพันธ์ผู้สอนกับผู้เรียนแบบทางเดียวใช้วิธีการบรรยาย คือ การสอนในชั้นเรียน

2. การสอนแบบกลุ่มย่อย เป็นการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนรู้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนให้มากที่สุด ผู้สอนจะใกล้ชิดกับผู้เรียนมากขึ้น เช่นการสอนแบบอภิปราย แบบบทบาทสมมุติและการสอนแบบตัวต่อตัว

3. การสอนเป็นรายบุคคล เป็นการสอนที่มีผู้เรียนสามารถเลือกวิธีเรียนที่เหมาะสมกับความสนใจของตนเอง เรียนไปตามความสามารถของตนเองและได้ทราบความก้าวหน้าของตนเอง โดยทำสัญญาการเรียน ผู้เรียนจะกำหนดหลักสูตรและวิธีเขียนของตนเอง ประเมินความก้าวหน้าของตนเอง มีส่วนสำคัญในกระบวนการเรียนการสอน และรับผิดชอบในการเรียนของตนเอง

แบบที่ 2 จำแนกโดยบทบาทของผู้สอนผู้เรียนเป็นเกณฑ์ ซึ่งจำแนกได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. ผู้สอนเป็นแกนหรือ ศูนย์กลาง จะเน้นบทบาทของผู้สอนใช้วิธีการอธิบาย และสาธิตบรรยาย ขณะที่ผู้สอนบรรยาย ผู้เรียนจะมีบทบาทในการฟัง ติดตาม ตีความ จดจำเนื้อหาสาระ จดบันทึก การสอนแบบนี้ ถือว่ากิจกรรมของผู้สอนจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ ถ้าผู้สอนไม่บรรยาย ไม่สาธิตให้ดูก็จะไม่เกิดการเรียนรู้นั้น

2. ผู้เรียนเป็นแกนหรือเป็นศูนย์กลาง เน้นการทำกิจกรรมของผู้เรียน เช่น วิธีการสอนแบบปฏิบัติการการสอน โดยแสดงบทบาทสมมุติ วิธีการเรียนเป็นคู่ วิธีการสอนแบบนี้ผู้เรียน จะเกิดการเรียนรู้จากการทำกิจกรรมของผู้เรียนเป็นสำคัญ

3. ผู้สอนและผู้เรียนมีกิจกรรมร่วมกัน การสอนแบบนี้ผู้เรียนและผู้สอนมีกิจกรรมร่วมกัน เช่นการสอนแบบสัมมนา วิธีการสอนแบบอภิปราย

3.3 บุคลากร ครูผู้สอน

ความหมายของคำว่า “ครู” คือ ผู้สอนที่มีประสิทธิภาพ และระลึกอยู่เสมอว่า สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับนักศึกษา คือ ความตั้งใจที่จะเป็นนักเดินมืออาชีพ ผู้ที่สอนในชั้นต้นๆ ไม่จำเป็นต้องมีตำแหน่ง แต่ต้องมีความรู้ด้านเทคนิคและความเข้าถึงเพราะเครื่องมือของการฝึกฝนคือ ร่างกายมนุษย์ การแก้ไขข้อผิดพลาดและการติชม เป็นส่วนประกอบการสอนขั้นพื้นฐานและครูสอนต้องรู้ว่าจะทำเมื่อไร อย่างไร ครูเป็นผู้ให้การฝึกหัด ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ ดังนั้น ในแต่ละอาชีพหรือแต่ละวงการก็จะมีครูของตนเอง ในการศึกษาความหมายเกี่ยวกับครูนั้นได้มีนักการศึกษา นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของคำว่า ครู ดังนี้

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542, หน้า 3) ได้ให้คำจำกัดความคำว่า ครู ดังนี้ “ครู” หมายถึง บุคลากรวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการเรียนการสอนและการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีการต่างๆ ในสถานศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน รวมไปถึง ครู คือ บุคลากรที่มีประสบการณ์หรือการศึกษาดี หรือมีทั้งประสบการณ์และการศึกษาดีเป็นพิเศษ ในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งที่สามารถทำให้บุคคลเกิดความเจริญงอกงามและพัฒนาการก้าวหน้าได้ กู๊ด (Good, 1973: 586) สอดคล้องกับไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2544: 236) ได้ให้ความหมาย ของครูว่า ครู หมายถึง ผู้สั่งสอน อบรมบ่มนิสัยและถ่ายทอดความรู้ให้กับศิษย์

การคัดเลือกและสรรหา

การคัดเลือกและสรรหา คือ กระบวนการที่องค์กรใช้เครื่องมือต่างๆ มาดำเนินการพิจารณาคัดเลือกผู้สมัครจำนวนมากให้เหลือตามจำนวนที่องค์กรต้องการ ฉะนั้นการคัดเลือกจำเป็นต้องมีเกณฑ์กำหนดขึ้นเพื่อเป็นกรอบในการ พิจารณาให้ได้คนที่มีคุณสมบัติตรงกับงานที่เปิดรับ

ธงชัย สันติวงษ์ (2533: 84) ได้นิยามว่าการคัดเลือกหมายถึงกระบวนการที่องค์กร ดำเนินการ คัดเลือกบุคคลจากจำนวนใบสมัครทั้งหลายของผู้สมัครจำนวนมากเพื่อให้ได้บุคคลที่ดีที่สุด มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ให้เข้ามาทำงานในตำแหน่งต่างๆ ที่ต้องการ

พะยอม วงศ์สารศรี (2540: 112) ได้ให้ คำจำกัดความว่า การคัดเลือกคือกระบวนการที่องค์กรใช้ เครื่องมือต่างๆ มาดำเนินการคัดเลือกผู้สมัครจำนวนมากให้ได้จำนวนตามที่ต้องการโดยมีเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นเป็นกรอบในการพิจารณาให้ได้คนที่มีคุณสมบัติตรงกับงานที่เปิดรับ

เมื่อพิจารณาความหมายของการคัดเลือกอาจสรุปได้ว่าการคัดเลือกหมายถึงกระบวนการที่ใช้ความพยายามในการตัดสินใจเลือกบุคคลที่มีความสามารถและมีคุณลักษณะเหมาะสมที่สุด จากบุคคลที่มาสมัครเพื่อให้เข้ามาทำงานในตำแหน่งที่ต้องการ โดยวิธีการใช้เครื่องมือที่คาด ว่าจะสามารถพยากรณ์ได้อย่างใกล้เคียงว่าบุคคลที่นั้นจะประสบความสำเร็จในการทำงานตาม มาตรฐาน ที่องค์กรกำหนด ดังนั้นการคัดเลือกจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างคุณภาพสำหรับ วิชาการ มีความเที่ยงตรงจะส่งผลดีต่อองค์กรในภาพรวม

เกณฑ์การคัดเลือกบุคลากร

การคัดเลือกบุคลากรเข้าทำงานมีวัตถุประสงค์ เพื่อค้นหาบุคคลที่มีคุณสมบัติและคุณลักษณะสอดคล้องกับงานที่จะทำ ซึ่งมีรายละเอียดกำหนดไว้ในคำพรรณนาลักษณะงาน ข้อกำหนดคุณสมบัติเฉพาะของงานซึ่งบางงานอาจจะกำหนดคุณลักษณะไว้กว้างๆ ไม่จำเพาะเจาะจง แต่บางงานต้องการความเชี่ยวชาญทางวิชาชีพเฉพาะด้าน ขึ้นอยู่กับตำแหน่งและ ลักษณะงาน ดังนั้นในการพิจารณาคัดเลือกจึงต้องดำเนินการอย่างรอบคอบและเป็นระบบ นอกจากนี้การคัดเลือกมิได้ มุ่งหวังที่จะให้พนักงานทำงานเฉพาะหน้าที่เท่านั้น จะต้องพิจารณาถึง บุคลิกภาพ ทักษะหรือความมีมนุษยสัมพันธ์ ประกอบด้วย เกณฑ์ทั่วไปที่ใช้ประกอบการ พิจารณาคัดเลือกบุคลากรมีดังนี้ (สุนันทา เลาหันทน์. 2542: 152-154)

1. การศึกษาและการอบรม (Education and training) ได้แก่ความรู้ดีทางการศึกษา และการฝึกอบรม ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงถึงสติปัญญาของแต่ละบุคคล งานบางอย่าง ต้องการความชำนาญ การพิเศษเฉพาะด้าน ระดับการศึกษาและการฝึกอบรมเฉพาะทางจึงเป็นตัวชี้วัดได้อย่างดี แต่ การพิจารณาคุณสมบัติในลักษณะนี้อาจต้องพิจารณาแบบกว้าง ไม่อาจจำกัด เฉพาะการศึกษาที่ได้รับมาจากสถานศึกษาเท่านั้น

2. ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์จากการทำงาน (Expertise and experience) เป็น การพิจารณาด้านความชำนาญในการปฏิบัติงาน การพิจารณาเรื่องนี้ควรระมัดระวังเพราะ ระยะเวลาในการทำงานอาจใช้เทียบกับความชำนาญงานได้ไม่เสมอไป

3. ทักษะ (skill) หมายถึงความสามารถเฉพาะทาง เช่น ทักษะการใช้มือการใช้สายตา การ มุ่งเน้นความสามารถที่จะใช้ ทั้งร่างกายจิตใจให้ประสานกันในการปฏิบัติงาน

4. ลักษณะทางร่างกาย (physical characteristics) หมายถึงความแข็งแรงและ สุขภาพ ที่ สมบูรณ์ของร่างกาย งานที่ต้องใช้แรงงานก็ต้องการพนักงานที่มีร่างกายแข็งแรงมีความคล่องแคล่ว ในการใช้อวัยวะเคลื่อนไหว

5. รูปร่างทางกายภาพ (appearance) หมายถึงการพิจารณาในทางด้านรูปร่างการแต่งกาย ความประณีตความสะอาด ซึ่งงานบางอย่าง เช่น งานขาย งานเลขานุการและงานประชาสัมพันธ์ จะต้องพิจารณาในด้านนี้เป็นสำคัญ

6. บุคลิกภาพ (personality) เป็นการพิจารณาทางด้านการสื่อสารโต้ตอบ ความคิด และ รสนิยม เป็นต้น

7. เชาว์ปัญญา (intelligence) เป็นความสามารถในการใช้สติปัญญาในการ ตัดสินใจและ แก้ปัญหา สามารถประเมินทางเลือกได้อย่างสมเหตุสมผลและราบรื่น ความมีปฏิภาณ ไหวพริบ และ เฉลียวฉลาด ทักษะด้านความคิด รวบรวม ทักษะ ทักษะด้านเทคนิค มนุษยสัมพันธ์ การปฏิบัติงาน

8. ความคิดริเริ่มและการตื่นตัวในการทำงาน (initiative mental alertness) หมายถึง ความคิดที่จะหาวิธีการใหม่ๆ ที่จะทำงานได้ดีขึ้น สนใจแสวงหาวิธีการแก้ปัญหา และพัฒนาให้ดีขึ้น

ลักษณะนี้อาจเป็นที่ต้องการสำหรับงานประเภท แต่อย่างไรก็ตามการที่พิจารณาคุณลักษณะข้อนี้อาจทำได้ค่อนข้างยากต้องใช้ ความละเอียดถี่ถ้วน

9. ความถนัด (aptitude) หมายถึงความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ซึ่งอาจหาคนที่ได้รับการฝึกอบรมงานเฉพาะด้านได้ยาก จึงควรพิจารณาคนที่มีความถนัดจะฝึกอบรมได้ง่าย สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพของงานใหม่ได้เร็วและมีแนวโน้มที่จะอยู่กับองค์กรได้นาน

10. ทศนคติที่มีต่อนายจ้าง (attitude toward employers) หมายถึงความรู้สึกและความพึงพอใจที่มีต่อ องค์กร โดยการค้นหาเหตุผลของการสมัครงาน เพื่อพิจารณาถึงเจตนารมณ์ ของผู้สมัครรับทราบความคิดเห็นที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้างในองค์กรนั้น

11. ความมั่นคงและความรับผิดชอบ (stability and responsibility) งานที่มีลักษณะ ต้องรับผิดชอบในทรัพย์สินและความปลอดภัยต้องเลือกเอาบุคคลที่รับผิดชอบ มีจิตใจมั่นคงมาปฏิบัติงาน คุณสมบัตินี้อาจสอบถามจากองค์กรเดิม สอบประวัติเรื่องฐานะการเงินและความรับผิดชอบในครอบครัวเป็นต้น

12. ความสามารถในการพัฒนาการตนเอง (self development) เช่น ความกระตือรือร้น ความสนใจในงานมีความมุ่งมั่นที่จะฝึกอบรมให้มีความชำนาญเพิ่มขึ้น

13. อายุ (age) งานที่ต้องการประสบการณ์ อาจพิจารณาจากอายุหรือใช้ อายุเป็น เครื่องประกอบการพิจารณา แม้ว่าองค์กรอาจต้องการคนหนุ่มสาว แต่งานบางงานก็ต้องการ ความรู้และประสบการณ์

14. เพศ (gender) คำนิยมเรื่องเพศกำลังเริ่มเปลี่ยน เพศหญิงได้รับการยอมรับว่ามีความสามารถไม่แพ้เพศชายแต่อาจมีข้อจำกัดในงานที่ต้องใช้กำลังกายและงานที่ทำในเวลา หรือสถานที่ที่ไม่เหมาะสม ดดยทั่วไปเพศชายมีแนวโน้มที่จะทำงานที่ต้องใช้แรงงาน ส่วนเพศหญิงอาจจะถนัดงานอื่น เช่น การต้อนรับ การติดต่อ ประสานงาน และด้านการใช้ภาษา เป็นต้น

15. ความคาดหวังของผู้สมัคร (expectation) เช่น อัตราเงินเดือนที่ต้องการ ตำแหน่ง และปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ เป็นต้น

16. สภาพแวดล้อมอื่นๆ เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจฐานะทางสังคม สถานภาพการ สมรส ระยะทางระหว่างบ้านและที่ทำงาน เป็นต้น (สุนันทา เลาพันธ์. 2542 :160)

คุณลักษณะของผู้สอนนาฏยศิลป์

วิมลศรี อุปรมัย (2553: 345) ได้กล่าวถึง อาชีพครูนาฏยศิลป์ หน้าที่ตามบุคลิกแห่งวิชาชีพครูนาฏยศิลป์ในสถานศึกษา แบ่งออกได้ดังนี้

1. หน้าที่ในการสอน ครูนาฏยศิลป์ต้องใช้เวลาทั้งในและนอกเพื่อฝึกเด็กตามลักษณะวิชาในการสอนแต่ละระดับ

2. หน้าที่ในการปกครองดูแลนักเรียน โดยลักษณะวิชา ผู้เรียนจะให้ความสนใจกับครู หมายเหตุมากกว่าครูที่สอนวิชาอื่นๆ

3. หน้าที่ในการจัดพิธีต้อนรับแขกสำคัญของสถานศึกษาโดยการจัดแสดง

ครูจำเรียง พุทธประดับ (2545: 45) ได้กล่าวถึง แนววิธีการครองตัวและครองงานของคุณครู จำเรียง พุทธประดับ เรื่องของการครองตัวและครองงาน เป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการรับราชการ ความเจริญก้าวหน้าในชีวิตราชการจะประสบกับผลสำเร็จได้ก็ด้วยสิ่งนี้ คุณครูจำเรียง พุทธประดับเป็นตัวอย่างในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดีดังจะขอยกเป็นตัวอย่างดังนี้

1. ความรู้ความสามารถทางศิลปะ เป็นสิ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ผู้ที่จะเป็นศิลปิน จะต้องหมั่นฝึกฝนสั่งสมประสบการณ์ ในขณะที่เดียวกันก็ควรที่จะเข้าใจในความถนัดของตนเองอย่างถ่องแท้ ควรแสวงหาความโดดเด่นที่เป็นลักษณะเฉพาะของตนเอง และนำมาใช้เมื่อมีโอกาส

2. ความอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นคุณธรรมที่จะต้องรักษาไว้และแสดงออกทุกโอกาสที่จะต้องทำงานร่วมกับผู้อื่นโดยเฉพาะท่านที่เป็นผู้อาวุโส ผลงานของผู้อาวุโสย่อมมีความสำคัญมากกว่าของตน

3. ความกตัญญูต่อครูอาจารย์ผู้มีพระคุณเป็นคุณธรรมที่จะนำความเจริญก้าวหน้ามาสู่ตนเองเป็นจารีตนาฏศิลป์ไทยที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง จะละเมิดไม่ได้เป็นอันขาด

4. การแสดงความคิดเห็น เป็นสิ่งหนึ่งที่แสดงถึงความสามารถของตนแต่ควรที่จะรู้จักกาลเทศะ พูดและแสดงความเห็นในวาระที่สมควร แต่ถ้าจะไม่พูดเสียเลยเป็นสิ่งที่ดีเสียกว่า

5. สงบกายสงบใจ ปล่อยวางในบางเรื่อง จะทำให้ร่างกายและจิตใจสงบสุขไม่วุ่นวายในเรื่องการปฏิบัติงาน ทำให้ชีวิตยืนยาวได้ เรื่องวุ่นวายต่างๆ แม้ตนเองจะไม่ได้แสวงหา แต่ก็อาจมาถึงตนเองได้ ต้องใช้คติธรรมสอนใจว่า “ช่างมัน” จึงจะครองชีวิตและ ครองงานได้ตลอดไป

6. หน้าที่ของศิลปิน คือ การนำผลงานการแสดงมาเสนอต่อผู้ชม ซึ่งมีตัวระยะเวลาเป็นตัวกรอบกำหนด ศิลปินมีช่วงชีวิตในการแสดงถึงขีดสุด และต้องลงจากเวทีอย่างสง่างาม อย่าทนฝนแสดงจนไม่มีผู้ยอมรับ แต่การเป็นครูทางศิลปะ ไม่มีตัวระยะเวลากำหนด ยิ่งนานวันยิ่งมีความเชี่ยวชาญ แต่การเป็นครูจะต้องเสียสละความสุขของครูคือผลงานของเด็ก มิใช่ผลงานของตน คุณครูจำเรียงจึงกล่าวไว้เช่นนั้น และท่านมีความสุขที่ได้เป็น “ครู”

หน้าที่และความรับผิดชอบของครูผู้สอน (Woytek Lowski.1999: 37)

1. ให้ความนับถือนักเรียนเทียบเท่ากับเพื่อนศิลปิน
2. พยายามให้ความคงไว้ซึ่งความเป็นธรรม แบ่งความสนใจอย่างเท่าเทียมกันในชั้นเรียน
3. ครูผู้สอนและนักเรียนควรเริ่มต้นการเรียนรู้ในแต่ละวันโดยปราศจากความรู้สึกทางลบ และความไม่มั่นใจ จากครั้งก่อนๆ
4. มีความเตรียมตัวเตรียมความพร้อม ไม่ควรละทิ้งเวลาที่ค่าของนักเรียน

5. ควรคำนึงถึงสุขภาพร่างกายของนักเต้น เนื่องด้วยเป็นหน้าที่ความดูแลของครูผู้สอน การเตรียมการสอนของชั้น บัณฑิตก็ความแข็งแรงของร่างกายของนักเรียน การใช้กำลังมากเพียงใดในแต่ละวันและควรให้นักเรียนได้รับการพัก

6. เมื่อนักเรียนอยู่ในความตั้งใจ มีสมาธิ เรียนอย่างหนักและอยู่ในความเครียด รู้สึกล้าเหลว และไม่ประสบความสำเร็จ ครูจะมีหน้าที่ช่วยสนับสนุนโดยการหาวิธีที่ดีขึ้นในการแก้ไขให้กับนักเรียน

7. แต่ละบุคคลจะมีหลักที่แตกต่างกัน แต่ทุกคนก็ยังต้องการความช่วยเหลือ ความสนใจ และการเอาใจใส่ เพื่อให้รู้สึกปลอดภัย และเมื่อนักเรียนรู้สึกปลอดภัยพวกเขาก็จะมีความมั่นใจ

8. นักเรียนต้องการคำแนะนำ มากกว่าการดูถูก

9. ครูต้องให้ความสนใจและเปิดโลกกว้าง คอยติดตามความเป็นไปในโลกของการสอน เช่น การอ่าน การดูสื่อวิดีโอ หรือการไปดูการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่ต่างออกไป ปรับปรุงและขยายการพูดการเขียนให้ละเอียดมากขึ้น

3.4 การวัดประเมินผล

การประเมินผล (Assessment) คือ ประเภทของเครื่องมือสำหรับการประเมินค่า การวัดผล กระบวนการและการแสดงของนักเรียน ซึ่งในการเรียนการสอนบัลเล่ต์ ทักษะ เทคนิค และความสามารถ คือเป้าหมายของการเรียนบัลเล่ต์ การเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์จะใช้การแสดงบนเวที เพื่อแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและเป็นการวัดมาตรฐานการเป็นศิลปิน โดยวิธีการให้คะแนนในการวัดประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง (Performance Evaluations) มีวิธีการหลากหลายในการให้คะแนนตามที่ กาเยิล คาสซิง (Gayle Kassing.2003: 143) ได้กล่าวไว้มีรายละเอียดดังนี้

1. การให้คะแนนแบบไม่ชัดเจน (ตามใจผู้ประเมิน) เช่น ในการตรวจให้คะแนนโครงงาน ถ้ากำหนดคะแนนเต็ม 10 คะแนน ผู้สอนอาจใช้เกณฑ์ในใจซึ่งเป็นไปตามความคิดของผู้สอน ตัดสินให้คะแนนตามที่เห็นสมควรเป็น 6, 8 คะแนน เป็นต้น มีแนวโน้มที่จะเกิดความลำเอียงได้ง่าย การให้คะแนนเช่นนี้เป็นการยากต่อการแปลความหมาย

2. การให้คะแนนแบบถูกผิดชัดเจน เช่น ในการตรวจข้อสอบเมื่อตอบถูกต้องตามเฉลยก็ได้คะแนนเต็ม แต่เมื่อตอบผิดก็ไม่ได้คะแนนดังที่ใช้ในการตรวจข้อสอบแบบถูกผิด แบบจับคู่ หรือแบบตัวเลือก

3. การให้คะแนนแบบมาตราประมาณค่า (Rating scales) เป็นการให้คะแนนตามช่วงของความถูกต้องของคำตอบ หรือการแสดงพฤติกรรม หรือคุณภาพของชิ้นงาน เช่น ในมาตราประมาณค่า 5 ช่วง หรือ 3 ช่วง ฯลฯ เมื่อตอบถูกมากที่สุดหรือแสดงพฤติกรรมบ่งชี้มากที่สุดหรือชิ้นงานมีคุณภาพมากที่สุดจะได้ 5 คะแนน ลดหลั่นลงไปตามลำดับจนถึง 1 คะแนนเมื่อตอบถูกต้องน้อยที่สุดหรือแสดงพฤติกรรมน้อยที่สุด หรืองานมีคุณภาพน้อยที่สุด เป็นต้น การให้คะแนนวิธีนี้มีเชื่อถือได้มากขึ้นแต่ยังไม่สมบูรณ์ที่จะให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิง “คุณภาพ” ว่าส่วนที่บกพร่องไปนั้นคืออะไร

4. การให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน หรือรูบรีค (Rubric) วิธีการให้คะแนนที่ใช้หลักการของมาตรฐานค่าประเภทกับการพรรณนาคุณภาพ กล่าวคือ แทนที่จะใช้ตัวเลข เช่น 5 – 4 – 3 – 2 – 1 หรือ 3 – 2 – 1 ฯลฯ มีการแปลความหมายกำกับด้วยและเพิ่มข้อมูลรายละเอียดว่าคะแนนที่ได้ลดหลั่นลงไปมีความบกพร่องที่บ่งชี้เป็นข้อมูลเชิง “คุณภาพ” ว่าเป็นอย่างไร ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ผนวกอยู่กับข้อมูลเชิงปริมาณในการให้คะแนนแบบรูบรีคนี้ มีประโยชน์ในการให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้ถูกประเมิน ซึ่งเป็นการตอบสนองหลักการของการประเมินผลเพื่อการปรับปรุง

3.5 ทำเลที่ตั้งและห้องปฏิบัติการ

การจัดการเรียนการสอนเต้น มีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดสภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสม เพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดและดำเนินการเรียนการสอนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยจอห์น ไวท์ (John White) ได้กล่าวถึงการจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนบัลเล่ต์ ดังนี้ (John White.1996: 43)

สิ่งที่ผู้ปกครองและผู้เรียนควรจะต้องตระหนักถึงก็คือ สตูดิโอเต้นนั้นเป็นสถานที่เฉพาะ ที่ซึ่งการออกกำลังกายและการมีวินัยต่อตัวเองเป็นปกติวิสัย สถานที่นี้ไม่ใช่สนามเด็กเล่นหรือที่เล่นยิมนาสติกเพื่อความบันเทิงหลังเลิกเรียน และไม่ใช่สถานที่สำหรับรับเลี้ยงเด็ก

การเต้นบัลเล่ต์คลาสสิกเป็นหนึ่งในการเต้นของรูปแบบทางศิลปวัฒนธรรม เพื่อที่จะส่งเสริมความเป็นศิลปะในบรรยากาศของสตูดิโอนั้น ทั้งครูผู้สอนและเจ้าของสตูดิโอต้องคงลักษณะของการตกแต่งสถานที่ที่แสดงถึงความเป็นศิลปะด้วย ไม่ว่าจะเป็นวัตถุจัดแสดงในส่วนต่างๆ การเลือกสีที่ใช้ในพื้นที่ แม้กระทั่งการจัดส่วนห้องสำนักงานและห้องพักคอยต้องเกื้อหนุนให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ให้อารมณ์ทางศิลปะและมีคุณลักษณะที่ดีในการเรียนต่อผู้เรียนได้อีกด้วย การฝึกฝนการเต้นบัลเล่ต์คลาสสิกนั้นไม่ใช่การเต้นที่เฉพาะเจาะจงเพื่อจะปลูกฝังความนุ่มนวลและความสมดุลเพียงสำหรับเด็กนักเรียนหญิง หรือ เพื่อเพิ่มความสามารถทางกีฬาให้กับเด็กนักเรียนชายเพียงอย่างเดียว หากแต่การเต้นบัลเล่ต์นั้นควรจะถูกพิจารณาว่าเป็นหนึ่งในกิจกรรมอันมีหลากหลายที่จะจัดไว้ในหนึ่งสัปดาห์

ด้วยความปรารถนาที่จะให้สตูดิโอมีความเป็นศิลปะนั้น จะต้องมาจากความร่วมมือของบุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกระดับ ไม่ว่าจะเป็นผู้อำนวยการ ครูผู้สอน ผู้ร่วมงานการสอน พนักงานต้อนรับ หรือกระทั่งฝ่ายอื่นๆในปกครอง ต้องมีความประพฤติตนอย่างผู้ชำนาญการ แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องมีความเป็นกันเองและคอยให้ความช่วยเหลือต่อผู้ปกครอง นักเรียน และผู้มาติดต่ออื่นๆอีกด้วย

สิ่งที่ควรพิจารณาในการวางแผนการจัดวางแผนผังของโรงเรียนนั้น คือ การจัดสรรปันส่วนพื้นที่ และบรรยากาศ ซึ่งในด้านของการจัดสรรปันส่วนพื้นที่นั้นจะประกอบไปด้วย 5 ส่วนดังนี้

1. ส่วนสำนักงาน

ส่วนของสำนักงานจะตั้งอยู่ใกล้กับประตูทางเข้า สำนักงานควรมีเคาท์เตอร์ต้อนรับหรือโต๊ะ โดยไม่ห่างจากกันนั้นควรมีพื้นที่หนึ่งที่จะใช้สำหรับการติดต่อหรือพูดคุยใดๆก็ตามที่ต้องการความเป็นส่วนตัวและพื้นที่ที่ใช้โทรศัพท์ อีกทั้งควรมีพื้นที่ที่เตรียมไว้ให้แขกผู้มาเยือนได้นั่งคอยเพื่อจะติดต่อสำนักงานด้วย

ส่วนของสำนักงานควรมีได้รับการออกแบบให้พนักงานต้อนรับที่อยู่ประจำโต๊ะนั้นสามารถที่จะคัดกรองผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ให้เข้าไปในบริเวณที่กันไว้ให้เฉพาะนักเรียนเท่านั้น ซึ่งโดนส่วนใหญ่แล้วส่วนของสำนักงานจะตั้งอยู่คนนอกส่วนพื้นที่ของนักเรียนและผู้ปกครอง

2. ส่วนพักคอยของผู้ปกครองและแขกผู้มาเยือน

ผู้ปกครองมักจะเป็นผู้มาส่งนักเรียนที่ชั้นเรียนด้วยตนเอง ถ้าหากระยะทางจากบ้านมาถึงสถานที่เรียนมีระยะทางไกลหรือสถานที่เรียนนั้นไม่ได้อยู่ใกล้กับแหล่งช้อปปิ้งที่ผู้ปกครองจะสามารถหาที่เพื่อพักคอยได้ ผู้ปกครองก็จะต้องอยู่พักคอยที่สถานที่เรียน จะต้องจัดเตรียมสถานที่ให้มีความสะดวกสบายเป็นสำคัญ โดยปกติจะใช้พื้นที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของสำนักงานหรือพื้นที่ใกล้เคียงจัดสรรให้เป็นส่วนพักคอย สิ่งที่จะต้องมีการจัดเฟอร์นิเจอร์และแสงสว่างที่มีความเหมาะสมซึ่งจะสามารถสร้างบรรยากาศที่ดีแล้วรู้สึกไม่วุ่นวายนัก สามารถจัดเตรียมนิตยสาร หนังสือพิมพ์ หรือหนังสือเพื่อให้ผู้ปกครองได้อ่านฆ่าเวลาและยังสามารถใช้เป็นสถานที่จัดประชุมหรือใช้เป็นสถานที่ที่เหล่าผู้ปกครองจะสามารถใช้พูดคุยมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างที่รอได้

3. ห้องพักผ่อนเล่นของนักเรียน

พื้นที่ส่วนนี้นักเรียนอาจใช้เป็นสถานที่ทบทวนบทเรียนอย่างเงียบๆ สามารถใช้อบอุ่นร่างกายก่อนเข้าชั้นเรียน สามารถใช้สถานที่นี้เพื่อผ่อนคลายกล้ามเนื้อหลังจากจบชั้นเรียน ใช้เป็นที่รับประทานอาหารและเครื่องดื่ม หรืออาจใช้เป็นสถานที่เพื่อพูดคุยกันระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง และจะดียิ่งหากสถานที่ส่วนนี้จะจำกัดไว้ให้มีแต่นักเรียนเท่านั้น การมีห้องพักผ่อนเล่นของนักเรียนนั้นจะช่วยให้หลีกเลี่ยงปัญหาความวุ่นวายในโถงทางเดินได้เมื่อเลิกชั้นหรือในขณะที่นักเรียนต้องใช้โถงทางเดินจากห้องเรียนมาที่ห้องแต่งตัว หรือจากห้องแต่งตัวไปที่ห้องเรียนได้

4. ห้องแต่งตัว

ห้องแต่งตัวเป็นส่วนหนึ่งที่มีความจำเป็น ซึ่งห้องแต่งตัวควรมีการติดตั้งตู้ล็อกเกอร์เพื่อให้นักเรียนได้ใช้ในการเก็บของและจัดการกับของใช้ส่วนตัว ควรมีห้องน้ำและอ่างล้างแบบลึก และหากมีเนื้อที่เพียงพอการมีห้องอาบน้ำด้วยก็ถือว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ส่วนของพื้นที่ในการเปลี่ยนเสื้อผ้าควรมีเก้าอี้หรือม้านั่งสำหรับเปลี่ยนเสื้อผ้าและรองเท้า ภายในควรแขวนกระจกเพื่อให้นักเรียนสามารถตรวจความเรียบร้อยของเสื้อผ้า รวมไปถึงการแต่งหน้าและการจัดแต่งทรงผม ในส่วนของพื้นที่อาจเลือกใช้พรมเพื่อปูรอง แต่ควรเลือกแบบที่คงทนทั้งเหมาะกับการใช้ได้ทั้งกลางแจ้งและในร่ม แต่หากมีเศษฝุ่นผงลงไปติดที่ตัวพรมจะทำให้การทำความสะอาดเป็นไปได้ยาก จึงแนะนำว่าควรใช้พื้นยางไวนิล (Vinyl) สำหรับปูพื้นจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

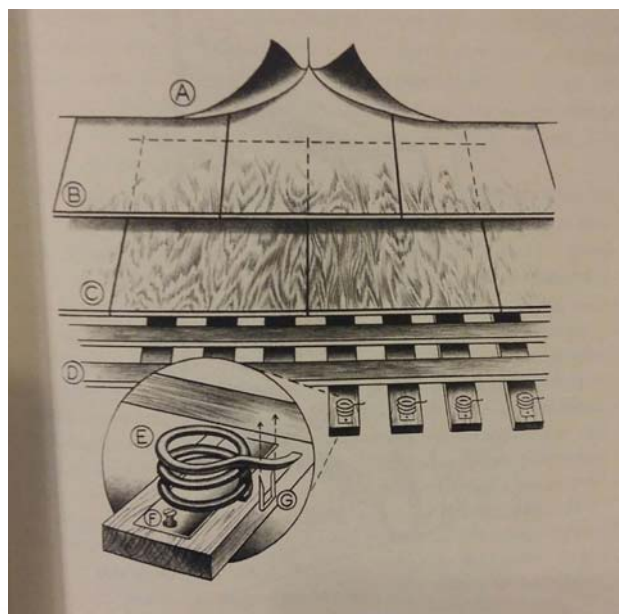
5. ห้องปฏิบัติการหรือห้องเรียน

หากกล่าวถึงห้องปฏิบัติการ พื้นที่ของห้องเรียนควรมีความกว้างขวางของพื้นที่ เมื่อออกท่าทาง ตามหลักแล้วตัวห้องต้องมีเพดานสูงและมีขนาดใกล้เคียงกับเวทีแสดงขนาดเล็ก ควรมีขนาดอย่างน้อยเท่ากับ 50 ฟุต คูณ 35 ฟุต ซึ่งการมีห้องเรียนที่เล็กเกินไปจะทำให้ผู้เรียนแสดงท่าทางได้ไม่เต็มที่ ควรมีที่นั่งสังเกตการณ์อย่างเพียงพอ มีพื้นที่แบ่งไว้สำหรับตั้งเปียโนและระบบเครื่องเสียง และมีกระจกสูงอย่างน้อย 6 ฟุต ติดตั้งอยู่ที่กำแพงด้านหน้า เพื่อที่นักเรียนจะได้ดูการออกท่าทางของตนเองได้ตลอดความยาวของกำแพง

นอกเหนือจากสตูดิโอหลักแล้ว ต้องมีสตูดิโออื่นอย่างน้อย 1 สตูดิโอ ซึ่งต้องสามารถกันเสียงเล็ดลอดมาจากห้องหลักได้ ซึ่งจะสามารถใช้ห้องรองนี้เพื่อทำการสอนไปพร้อมกันได้ ใช้เพื่อการอบอุ่นร่างกายได้ หรือใช้เป็นห้องเพื่อทำการซ้อมก็ได้อีกด้วย การก่อสร้างและการดูแลรักษาห้องรอนั้นอาจจะไม่ได้ใช้ทุนทรัพย์มากเพื่อเพื่อกระทำการดังกล่าวมากนัก แต่เมื่อมีห้องรองแล้วจะสามารถเพิ่มรายรับให้กับเจ้าของจากการให้เช่าห้องได้ จากข้อดีข้างต้น บรรดาเจ้าของสตูดิโอที่ประสบความสำเร็จต่างพบว่าพวกเขาต้องการพื้นที่เพิ่มเพื่อขยายกิจการต่อไปในภายภาคหน้า

ชุดเครื่องขยายเสียง ควรเลือกใช้ของที่มีคุณภาพเพื่ออายุการใช้งานที่ยาวนาน เปียโนอาจใช้แบบที่เป็นเปียโนไฟฟ้าเนื่องจากเปียโนไฟฟ้ามีเสียงที่ใกล้เคียงเปียโนที่เป็นหลักและมีความยืดหยุ่นกว่าในการเชื่อมต่อกับอุปกรณ์ต่างๆได้อย่างสะดวก และ เครื่องเล่นวีดีโอ จะช่วยในเรื่องของการฝึกซ้อมของนักเรียนให้สามารถเปิดวีดีโอดูแล้วซ้อมตามได้ นอกจากนี้ยังหมายถึงรวมถึงกล่องวีดีโอเพื่อใช้อัดการแสดงหรือการซ้อมของนักเรียน สามารถจะนำกลับมาเปิดดูการออกท่าทางต่างๆเพื่อทำการแก้ไขในจุดต่างๆได้

การทำพื้นห้องเรียนสามารถทำได้หลายวิธี แต่วิธีที่ดีที่สุดคือการทำพื้นห้องเรียนแบบมีสปริงเสริม เพราะจะช่วยซับแรงกระแทกใดๆที่เกินจากการเต้นให้น้อยลง ตัวพื้นนั้นจะประกอบไปด้วยวัสดุหลายชั้น โดยแบ่งออกเป็น 5 ชั้นคือ ชั้นพื้นยางโดยจะยึดติดกับชั้นไม้อัดชั้นที่สองด้วยกาวและเก็บส่วนของรอยต่อให้แนบสนิท ชั้นไม้อัดชั้นที่สองนี้จะถูกยึดติดกับชั้นไม้อัดชั้นที่สามด้วยตะปูหรือสกรู ชั้นไม้อัดชั้นที่สามจะถูกยึดติดกับโครงพื้นที่เป็นไม้ขัดกันด้วยตะปูหรือสกรู และชั้นโครงไม้ขัดกันนี้จะถูกยึดติดกับชั้นสปริงที่เป็นชั้นสุดท้ายด้วยลวดเย็บหรือสกรูตามลำดับ

ภาพประกอบ 4 แสดงภาพการประกอบพื้นห้องเรียน โดย จอห์น ไวท์

ที่มา: John White. (1996). P.43.

การติดตั้งบาร์แบบถาวรนั้นก็เป็นสิ่งสำคัญ อาจจะไม่สะดวกหากใช้แต่บาร์เคลื่อนที่แบบไม่ถาวร บาร์แบบไม่ถาวรนั้นเหมาะสำหรับการใช้ในโอกาสพิเศษอื่นๆ เช่น การสาธิตกลางห้องเรียน เป็นต้น

ในส่วนของบรรยากาศหรือการตกแต่งภายใน การตกแต่งภายในตั้งแต่ประตูทางเข้า ส่วนของสำนักงาน ไปจนถึงห้องเรียนควรมีการตกแต่งให้มีลักษณะคล้ายโรงละคร ทุกองค์ประกอบไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่นักเรียนเห็นหรือเสียงที่ได้ยินจะต้องช่วยให้นักเรียนนั้นสามารถสัมผัสสิ่งใด ๆ ก็ตามที่รบกวนจิตใจและให้สามารถมีสมาธิจดจ่ออยู่เฉพาะการเต้นเท่านั้นได้ ส่วนของห้องเรียน นักเรียนควรจะได้รับความรู้สึกจากการตกแต่งห้องเรียนเหมือนเป็นพื้นที่หลังเวที ที่ซึ่งยังสามารถใช้เป็นสถานที่ซ้อม และเป็นที่ที่ใช้ในการแสดงจริงจึงได้ด้วย ควรหลีกเลี่ยงการแขวนรูปของนักเรียนบัลเล่ต์ที่เป็นเด็กเล็กๆ แต่ควรแขวนภาพนักบัลเล่ต์ที่มาจากการแสดงคลาสสิกเพื่อที่จะให้นักเรียนมองเห็นแล้วรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ตนเองกำลังฝึกฝนเพื่อให้เป็นได้เหมือนในรูปที่แขวนไว้โดยรอบ บริเวณใกล้กับทางเข้าออกควรติดตั้งกระดานกิจกรรมเพื่อใช้ในการแจ้งข่าวสารต่างๆ ไปจนถึงการประกาศเกียรติคุณนักเรียน เช่นรายชื่อพร้อมรูปภาพของนักเรียนที่สามารถสอบผ่านขึ้นสู่ระดับต่อไป หรือสามารถใช้ประชาสัมพันธ์การคัดตัวเพื่อการแข่งขัน หรือการคัดตัวเพื่อเป็นนักเต้นอาชีพ ซึ่งจะสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของสถาบันต่างๆ ที่สนับสนุนให้นักเรียนสามารถนำความรู้ความสามารถไปใช้ต่อยอดในชีวิตจริงได้

อีกทั้งจริยาวลี ตีมาก (2531: 9) ได้กล่าวถึงชั้นเรียนบัลเล่ต์ รวมไปถึงเครื่องแต่งกาย ซึ่งสามารถแบ่งออกได้ดังนี้

1. ห้องเรียน (Studio)

การเรียนเต้นบัลเล่ต์จะถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือการเต้นที่ราว (Barre) และการเต้นที่กลางห้อง (Center) ในส่วนแรกของการเรียนในชั้นเรียนคือการเรียนเต้นที่ราว ราวที่ทำมาจากไม้ หรือจะเป็นเหล็กก็ได้ จะติดตั้งที่กำแพงหรืออาจสามารถเคลื่อนย้ายได้ การเรียนเต้นที่ราวเป็นชุดแบบฝึกหัดที่ใช้สำหรับอบอุ่นร่างกายและเตรียมความพร้อมให้กับกล้ามเนื้อในทุกๆ ส่วน

ห้องเรียนบัลเล่ต์เป็นสถานที่ส่วนหนึ่งสำหรับการฝึกฝน ขนาดของห้องควรเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าและมีขนาดประมาณเวทีๆหนึ่ง พื้นของห้องควรเป็นไม้และมีลักษณะยกพื้น เพื่อรองรับน้ำหนักและช่วยลดอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นจากเต้น ถ้าพื้นลื่น นักเต้นสามารถไถลได้ง่าย เพราะยางสนมีส่วนผสมของสารที่ก่อให้เกิดความเหนียว หรือหากไม่สามารถหายางสนได้ บางครั้งสามารถใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำวางไว้สำหรับเหยียบ ซึ่งสามารถป้องกันการลื่นล้มได้ โดยปกติผนังด้านหนึ่งของสตูดิโอจะเป็นกระจกบานใหญ่เต็มฝาผนัง ติดตั้งไว้ด้านหน้าของห้อง กระจกจะช่วยให้นักแสดงสามารถตรวจดูท่าทางหรือการเคลื่อนไหวที่ถูกต้องได้ดี

2. เพลง

โดยปกติผู้เรียนบัลเล่ต์จะปฏิบัติทำไปพร้อมกับการบรรเลงเปียโนของนักเปียโน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการเรียน และมีการจดบันทึกเพลงสำหรับใช้ในการฝึกหัดครั้งต่อไป ระหว่างการเรียนบัลเล่ต์ครูจะสาธิตแบบฝึกหัดและบอกจังหวะในตอนนั้นด้วย ซึ่งจังหวะของเพลงก็จะแตกต่างกันไป ความเร็วของจังหวะดนตรีสามารถเปลี่ยนได้จากจังหวะที่รวดเร็ว (allegro) ไปสู่จังหวะที่ช้าได้ หรือเรียกกันว่า อดาจิโอ (adagio)

3. เครื่องแต่งกาย

นักเรียนจะต้องจัดเตรียมถุงเท้ายาวที่เรียกว่า ไทท์ส (Tights) และเสื้อฝักคล้ายชุดว่ายน้ำ เรียกว่า ลีโอทาร์ด (Leotard) รวมทั้งรองเท้าบัลเล่ต์แบบนิ่ม (soft shoe) ชุดแต่งตัวสำหรับผู้หญิงคือถุงน่องยาวสีชมพู และเสื้อสีดำ ชุดฝึกจะต้องมีความกระชับแนบร่างกายและสามารถแสดงให้เห็นถึงการเคลื่อนไหวที่อิสระได้อย่างเต็มที่ เป็นสิ่งสำคัญสำหรับครูผู้สอน ต้องเป็นผู้แก้ไขจุดตำแหน่งต่างๆ ในร่างกายรวมทั้งการเคลื่อนไหวของร่างกายให้ถูกต้อง ส่วนนักเต้นชายจะสวมถุงน่องยาวแบบหนา สีดำ และสวมเสื้อยืดใส่ชายในถุงน่อง และสวมกางเกงชั้นในชาย (Dance Belt) เพื่อความกระชับ

สรุปได้ว่า ท่าเลที่ตั้งและห้องปฏิบัติการเป็นส่วนที่สำคัญ ในการจัดการเรียนการสอน ผู้ก่อตั้งโรงเรียนควรให้ความสำคัญในการจัดสรรพื้นที่ และบรรยากาศให้มีความเหมาะสม ซึ่งประกอบไปด้วย ส่วนสำนักงาน ส่วนพักคอยของผู้ปกครองและแขกผู้มาเยือน ห้องพักผ่อนของนักเรียน ห้องแต่งตัว ห้องเรียน และนอกจากนี้ควรนำถึงในส่วนของเครื่องแต่งกายให้มีความเหมาะสมในการเรียนการสอนบัลเล่ต์

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในเรื่องการเรียนการสอนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่า โรงเรียนบัลเล่ต์ถูกก่อตั้งขึ้นมากมายในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้จะ

เป็นเพราะการได้รับอิทธิพล ค่านิยมทางวัฒนธรรมของต่างชาติ และการเปลี่ยนแปลงทางด้าน กระแสวัฒนธรรมของโลก เพื่อให้ก้าวทันต่อสภาพการณ์และสภาพแวดล้อมทางด้านวัฒนธรรมต่างๆ รวมไปถึงการพัฒนาทางด้านการจัดการเรียนการสอนที่มีความหลากหลาย ซึ่งส่งผลทำให้เกิดความ หลากหลายทางด้านการเรียนการสอนบัลเล่ต์ในประเทศไทยเป็นอย่างมาก ในการเรียนการสอน บัลเล่ต์ที่มีคุณภาพ ได้มีองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนการสอนจะประกอบไปด้วย หลักสูตร รูปแบบการเรียนการสอน บุคลากรครูผู้สอน การวัดประเมินผล และสภาพแวดล้อม หากโรงเรียน บัลเล่ต์ได้จัดการเรียนการสอนในแต่ละองค์ประกอบอย่างมีคุณภาพ และประสิทธิภาพ จะส่งผลต่อ คุณภาพของโรงเรียน และผู้เรียนให้สัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายของโรงเรียนที่ตั้งไว้ อีกทั้งยังให้ ประโยชน์ทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้ อยากเรียน และมีความสามารถในการเต้นบัลเล่ต์ เพื่อนำเอา ไปใช้ในการศึกษาและประกอบวิชาชีพได้อย่างเหมาะสม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเล่ต์ ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโรงเรียนสอนบัลเล่ต์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 โรงเรียน โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้เกี่ยวข้องทางสถาบัน เพื่อให้ทราบถึงกระบวนการเรียนการสอน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากการสังเกตการณ์ ซึ่งได้ดำเนินการศึกษาวิจัยตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

โรงเรียนบัลเล่ต์ ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเงื่อนไขดังนี้

1. โรงเรียนบัลเล่ต์ที่ใช้หลักสูตรการเรียนการสอนที่มีมาตรฐานได้ในการยอมรับในต่างประเทศ
2. เป็นโรงเรียนบัลเล่ต์ที่นำหลักสูตรการเรียนการสอนนอกเหนือจากหลักสูตร เดอะรอยัลอะคาเดมี ออฟ แदनซิง (The Royal Academy of Dancing) หรือ อาร์.เอ.ดี (R.A.D.) ที่เป็นที่นิยมนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนและการสอบวัดประเมินผลของโรงเรียนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร
3. โรงเรียนบัลเล่ต์ที่ได้รับรางวัลจากการแข่งขัน ณ เวทีต่างๆจากต่างประเทศ
4. โรงเรียนบัลเล่ต์ที่ก่อตั้งและดำรงอยู่ได้มาเป็นเวลาระยะเวลานานกว่า 10 ปี

กลุ่มตัวอย่าง

1. โรงเรียนบางกอกซิติ์ บัลเล่ต์
2. โรงเรียนพ้อยท์สตูดิโอ
3. โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสัมภาษณ์เชิงลึก

สัมภาษณ์ ผู้รับผิดชอบ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง หรือการสัมภาษณ์แบบสนทนากลุ่ม ใช้เครื่องบันทึกเสียงคำสัมภาษณ์ ไว้ทบทวนข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์ด้วยตนเอง เพื่อให้ได้คำตอบที่ครบถ้วนตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยผู้วิจัยได้วางโครงสร้างคำถามในการสัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้า เพื่อที่จะได้ซักถามได้ตามกรอบกลุ่มตามประเด็นที่ต้องการศึกษา และสามารถนำข้อมูลที่ได้มาสรุปได้อย่างชัดเจน

ศึกษาจากการสังเกตการณ์

ผู้วิจัยได้เข้าร่วมสังเกตการณ์ การเรียนการสอนของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อเก็บข้อมูลเพิ่มเติม

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

สำหรับวิธีการเก็บข้อมูลในงานวิจัยนี้ประกอบไปด้วยแหล่งข้อมูลประเภทบุคคล โดยการสัมภาษณ์ สอบถาม สังเกตการณ์ หรือสนทนากลุ่ม กับผู้อำนวยการ ผู้เกี่ยวข้อง และ ผู้เชี่ยวชาญ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้นำเสนอข้อมูลในลักษณะการพรรณนา เพื่ออธิบายถึงแนวคิดหลักสูตรการเรียน การสอน รูปแบบการเรียนการสอน บุคลากร การวัดประเมินผล สภาพแวดล้อมของโรงเรียน โดยสร้างข้อสรุปจากการวิเคราะห์ข้อมูล ตามทฤษฎีรูปแบบการเรียนการสอน สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง รวมถึงสังเกตการณ์ และทำการสังเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อมูล

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัย เรื่องการศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเล่ต์ ในเขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 โรงเรียน ซึ่งได้แก่

1. โรงเรียน บางกอกซิติ์ บัลเล่ต์
2. โรงเรียน พ้อยท์ สตูดิโอ
3. โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อนำมาวิเคราะห์ โดยใช้แนวคิดทฤษฎีที่กำหนดมา เป็นกรอบในการศึกษา ด้วยวิธีการวิจัยแบบสหวิธี (Multiple Methodology) จากการสังเกตการณ์ อย่างมีส่วนร่วมโดยการเข้าร่วมชั้นเรียน มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนโดยการทำหน้าที่ผู้ช่วย ฝึกสอน รวมทั้งมีการสัมภาษณ์เชิงลึก จากผู้อำนวยการโรงเรียน กลุ่มคุณครูผู้สอนในแต่ละโรงเรียน นักเรียน เพื่อทราบถึงวิธีการเรียนการสอนการเต้นบัลเล่ต์ และนำมาเปรียบเทียบความเหมือนและ แตกต่างของการเรียนการสอนในแต่ละโรงเรียน วิธีการสอนในแบบเฉพาะของแต่ละโรงเรียน โดย แบ่งเป็นเป็นกระบวนการการศึกษา 5 หัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้านหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอน
2. ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้านรูปแบบการเรียนการสอน
3. ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้านบุคลากร/ครูผู้สอน
4. ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้านการวัดประเมินผล
5. ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้านสภาพแวดล้อม

1. ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้านหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอน

ศึกษาด้านหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วย ข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตร ที่มาของหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอน วัตถุประสงค์ของโรงเรียนการสอนเต้นบัลเลต์ โครงสร้างและองค์ประกอบของหลักสูตรว่าเป็นอย่างไร รวมไปถึงจนถึงคุณค่าที่ได้จากการเรียนเต้นบัลเลต์ที่ได้รับจากแต่ละหลักสูตร

ตาราง 1 แสดงการเปรียบเทียบหลักสูตรและที่มาของหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอนบัลเลต์ของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซิติบัลเลต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
หลักสูตรเฉพาะของโรงเรียนบางกอกซิติบัลเลต์ เกิดจากการผสมผสานรวมกันจากหลายๆ หลักสูตร อาทิเช่น อาซามิ มากิ บัลเลต์(Asami Maki Ballet) ประเทศญี่ปุ่น, โรงเรียนทาชิบานะบัลเลต์(Tachibana ballet)ประเทศญี่ปุ่น, วากาโนวา เมธอด (Vaganova Method) ประเทศรัสเซีย, เดอะ ออสเตรเลียน บัลเลต์ (The Australian Ballet) ประเทศออสเตรเลีย, หลักสูตรที่คิดค้นใหม่โดย แจนนุยท์ส (Mr.Jannuyts) ชาวเบลเยียม ซึ่งเน้นการใช้ร่างกายให้ถูกวิธีในการเต้นตามหลักกายวิภาคศาสตร์และหลักสูตร อาร์.เอ.ดี (The Royal Academy of Dancing or R.A.D.) ประเทศอังกฤษเกิดเป็นหลักสูตรเฉพาะของโรงเรียนบางกอกซิติบัลเลต์	หลักสูตร ซี.เอส.ที.ดี ทางสถาบันได้เลือกหลักสูตรที่มีชื่อเสียงจากต่างประเทศ คือ หลักสูตรจากสถาบัน คอมเมน เวล โซซิเอตี้ ทีชเชอร์ ออฟ แดนซ์ซิ่ง (Commonwealth Society Teachers Of Dancing) หรือ ซี.เอส.ที.ดี. (C.T.S.D) จากประเทศออสเตรเลีย โดยในหลักสูตรได้จัดให้มีการสอบเทียบมาตรฐาน และมอบใบประกาศนียบัตรรับรองของหลักสูตร คุณณพิชญา อำพันแสง เป็นผู้ติดต่อทางหลักสูตรด้วยตนเอง โดยได้รับคำแนะนำจาก คุณวัลลภา ปัจฉิมสวัสดิ์	หลักสูตรจากสถาบัน ออสเตรเลียนทีชเชอร์ ออฟ แดนซ์ซิ่ง (Australian Teachers of Dancing) หรือ เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D) จากประเทศออสเตรเลีย เป็นหลักสูตรที่ผ่านการรับรองจาก กระทรวงศึกษาธิการของประเทศออสเตรเลีย คุณบดินเดช ได้ทำการสอบผ่านในทุกๆ ระดับชั้นและเข้าร่วมเป็นสมาชิกของทางหลักสูตร และติดต่อทางหลักสูตรเพื่อนำมาสอนในประเทศไทย โดยได้รับคำแนะนำจาก หม่อมหลวงปรีดิพรรณ ศรีราช

จากตาราง 1 ผู้วิจัยพบว่า โรงเรียนบางกอกซิติบัลเลต์ได้นำหลักสูตรจากหลายๆหลักสูตร เป็นที่มีชื่อเสียงและได้รับความนิยมมาผสมผสานจนเกิดเป็นหลักสูตรเฉพาะของโรงเรียน ซึ่งต่างจากโรงเรียนพ้อยท์สตูดิโอ และโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ที่เลือกนำหลักสูตรจากประเทศออสเตรเลียที่ได้รับความนิยม มีมาตรฐานที่ชัดเจนในระดับสากลมาใช้เป็นหลักสูตรของโรงเรียน

ตาราง 2 แสดงการเปรียบเทียบวัตถุประสงค์ของโรงเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกชิติบัลเล่ต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
เปิดโอกาสให้กับชาวไทยและชาวต่างชาติ ได้รู้จักการเต้นบัลเล่ต์ มุ่งเน้นการผลิตนักเต้นที่มีความสามารถและผลงานทางการแสดงบัลเล่ต์ออกสู่สาธารณะอย่างต่อเนื่อง	เปิดโอกาสสำหรับบุคคลที่ต้องการเรียนเต้นเพื่อเป็นงานอดิเรกหรือเป็นอาชีพที่นำไปสู่การดำเนินการหรือการเรียนการสอน	เปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปที่ต้องการศึกษาการเต้นในรูปแบบต่างๆ โดยมุ่งเน้นการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับขั้นพื้นฐานและค่อยๆ พัฒนาไปอย่างช้าๆ เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพสูงสุด

จากตาราง 2 ผู้วิจัยพบว่า โรงเรียนทั้ง 3 แห่ง มีวัตถุประสงค์คล้ายคลึงกัน คือต้องการเปิดโอกาสให้ผู้สนใจทางด้าน การเต้นบัลเล่ต์ ได้ศึกษาหาความรู้ฝึกฝนการเต้นบัลเล่ต์อย่างถูกต้อง จนนำไปสู่การประกอบอาชีพทางด้าน การเต้น อาทิเช่น คุณครูสอนการเต้นบัลเล่ต์ และนักเต้นบัลเล่ต์อาชีพในประเทศและต่างประเทศ แต่จะเห็นได้ว่านอกจากการนำไปสู่การประกอบอาชีพ ทางโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ ยังเล็งเห็นความสำคัญหรือโอกาสที่จะสร้างให้กับบุคคลทั่วไป เพื่อเป็นงานอดิเรกอีกด้วย ซึ่งอาจเป็นเพราะในปัจจุบันผู้คนเริ่มให้ความสนใจด้านสุขภาพมากขึ้น การเต้นบัลเล่ต์จึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับบุคคลทั่วไป

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างและองค์ประกอบของหลักสูตรของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกชิตล์บิลเลต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
หลักสูตรเฉพาะของ โรงเรียนบางกอกชิตล์บิลเลต์ ประกอบด้วย หลักสูตรเด็กนักเรียน (Junior Ballet) ทั้งหมด 12 ระดับชั้นเรียน Angel Class : อายุ 3 ปีขึ้นไป Baby Class : อายุ 4 ปีขึ้นไป Pre-primary : ตั้งแต่ 5 ขึ้นไป (เรียน 1ปี- 1ปีครึ่ง) Primary : ตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป หรือผ่าน Pre- primary Elementary A: ผ่าน Primary Elementary B: ผ่าน Elementary A Junior G 1 : ผ่าน Elementary B Junior G 2 : ผ่าน Junior G 1 Junior G 3 : นักเรียนที่จบระดับ Junior G 2 Junior G 4 : นักเรียนที่จบระดับ Junior G 3 Junior G 5 : นักเรียนที่จบระดับ Junior G 4 Junior G 6 : นักเรียนที่จบระดับ Junior G 5 หมายเหตุ ตั้งแต่เกรด Elementary A ขึ้นไป กำหนดโดยประสบการณ์ และทักษะการเต้นบัลเลต์ของนักเรียน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับอายุ	หลักสูตรคอมเมน เวล โซซิเอตี้ ทีช เซอร์ ออฟ แดนซ์ซิง (Commonwealth Society Teachers Of Dancing) หรือ ซี. เอส.ที.ดี. (C.T.S.D) แบ่งการเรียนเป็น 10 ระดับ โดยทางสถาบันจะมีการส่งนักเรียนสอบทุกปี โดยเริ่มตั้งแต่อายุ 4 ปีขึ้นไป ได้แก่ ● Pre-Primary ● Primary ● Ballet Grade 1 ● Ballet Grade 2 ● Ballet Grade 3 ● Ballet Grade 4 ● Ballet Grade 5 ● Ballet Grade 6 ● Sub Elementary ● Elementary ● Intermediate ● Advance การเรียนจะกำหนดอายุพื้นฐานแต่ทั้งนี้ทั้งนั้น การสอบจะขึ้นอยู่กับความสามารถและวิจารณญาณของคุณครูว่านักเรียนจะสามารถเข้าสอบในแต่ละเกรดได้หรือไม่ นักเรียนไม่จำเป็นต้องเริ่มเรียนตั้งแต่อายุ 4 ปี ก็เป็นไปได้	หลักสูตรออสเตรเลียน ทีชเซอ์ ออฟ แดนซ์ซิง (Australian Teachers of Dancing) หรือ เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D) แบ่งการเรียนเป็น 12 ระดับ โดยสถาบันจะมีการส่งนักเรียนสอบเป็นประจำทุกปี ● Pre-school 1 ● Pre-school 2 ● Test 1 ● Test 2 ● Test 3 ● Bronze middle ● Bronze star ● Silver middle ● Silver star ● Gold middle ● Gold star การเรียนจะกำหนดอายุพื้นฐานแต่ทั้งนี้ทั้งนั้น การสอบจะขึ้นอยู่กับความสามารถ และวิจารณญาณของคุณครูว่านักเรียนจะสามารถเข้าสอบในแต่ละเกรดได้หรือไม่ นักเรียนไม่จำเป็นต้องเริ่มเรียนตั้งแต่อายุ 4 ปี ก็เป็นไปได้

จากตาราง 3 ผู้วิจัยพบว่า โครงสร้างและองค์ประกอบของหลักสูตร ของโรงเรียนการสอนเต้นบัลเลต์ทั้ง 3 แห่ง มีความแตกต่างกัน การแบ่งระดับชั้น ชื่อเรียกในการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับช่วงอายุและความสามารถของผู้เรียน โดยโรงเรียนบางกอกชิตล์บิลเลต์ได้ใช้การแบ่งระดับชั้นเรียนในลักษณะตามลำดับช่วงอายุ ส่วนโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอและโรงเรียนแดนซ์พลัสใช้

การแบ่งระดับชั้นในลักษณะทางความสามารถของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยสังเกตจากการใช้ชื่อเรียกในแต่ละระดับชั้น ในการเรียนเมื่อนักเรียนมีอายุในช่วง 6-8 ขวบ การเรียนจะขึ้นอยู่กับความสามารถและประสบการณ์ของนักเรียน ซึ่งทางโรงเรียนจะเป็นผู้พิจารณาอนุญาตให้เข้าร่วมชั้นเรียนในระดับต่างๆ โรงเรียนทั้ง 3 แห่งนี้มีข้อกำหนดเดียวกัน เนื่องจากการเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้น นักเรียนจะต้องมีความพร้อมทั้งทางด้านความรู้ ความสามารถพื้นฐาน ความแข็งแรง ทักษะและเทคนิคที่เพียงพอ จึงสามารถเข้าร่วมในระดับชั้นเรียนต่างๆที่มีความยากมากขึ้นด้วย

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบเหตุผลของการเลือกใช้หลักสูตรของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซีทีบีแอล	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
คุณมาซาโกะกล่าวว่า “รูปร่างของคนเอเชียแตกต่างจากคนตะวันตก การเรียนการสอนในแบบตะวันตกจึงไม่ค่อยเหมาะกับคนเอเชีย จึงไม่เห็นว่าการใช้หลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอนควรปรับเปลี่ยนเพื่อให้เหมาะกับสรีระและรูปร่างของคนเอเชีย และจัดเตรียมความพร้อมของร่างกายตั้งแต่อายุน้อย และยังกล่าวอีกว่าโรงเรียนชั้นนำในต่างประเทศส่วนใหญ่ใช้หลักสูตรเฉพาะในแบบที่คิดขึ้นเอง”	คุณณพิชฎากล่าวว่า “หลักสูตรคอมเมน เวล โซซิเอตี้ ทีชเชอร์ ออฟ แดนซ์ซิง (Commonwealth Society Teachers Of Dancing) หรือ ซี.เอส.ที.ดี. (C.T.S.D) เป็นหลักสูตรหนึ่งในประเทศออสเตรเลีย ที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล มีการนำหลักสูตรมาใช้นานาประเทศ ทางหลักสูตรได้รับความนิยมจากทวีปเอเชียเช่นกัน มีการวัดมาตรฐาน โดยการจัดการแข่งขันประเทศไทยก็ได้เข้าร่วมในกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วยเช่นกัน”	ออสเตรเลีย ทีชเชอร์ ออฟ แดนซ์ซิง (Australian Teachers of Dancing) หรือ เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D) เป็นหลักสูตรที่ผ่านการรับรองจากกระทรวงศึกษาธิการของประเทศออสเตรเลีย คุณบดินเดชชาติได้กล่าวว่า “หลักสูตรมีความสมบูรณ์ เอื้ออำนวยในการเรียนและการสอบเหมาะกับนักเรียนส่วนใหญ่สามารถกำหนดช่วงเวลาในการสอบได้เอง ทำให้เด็กนักเรียนไม่เสียการเรียน ไม่ต้องขาดเรียนจากโรงเรียนที่เรียน”

จากตาราง 4 ผู้วิจัยพบว่าเหตุผลในการเลือกใช้หลักสูตรการเรียนการสอนนั้น ทางโรงเรียนพ้อยท์สตูดิโอและโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ให้ความสำคัญกับหลักสูตรที่นำมาใช้ในการเรียนการสอน จำเป็นต้องมีมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับและเป็นที่ยอมรับในระดับสากล ซึ่งต่างจากโรงเรียนบางกอกซีทีบีแอล ที่คำนึงถึงความเหมาะสมทางด้านสรีระของกลุ่มผู้เรียน และนำหลักสูตรต่างๆมาปรับใช้ เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งอาจเป็นเพราะต้องการให้หลักสูตรมีความยืดหยุ่นเพื่อเปิดโอกาสให้กับผู้ที่มีสรีระไม่เกื้อหนุนกับการเต้นบัลเลต์ แต่มีความสนใจในการเต้นบัลเลต์

ตาราง 5 แสดงการเปรียบเทียบคุณค่าที่ได้รับจากการเรียนเต้นบัลเลต์ของกลุ่มประชากรใน
การศึกษา

โรงเรียนบางกอกชิติบัลเลต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
○ ด้านการเต้นบัลเลต์: หลักสูตรในแบบเฉพาะของปีชีบีจะช่วยให้นักเรียน มีร่างกายที่แข็งแรงช่วยสร้างกล้ามเนื้อในส่วนต่างๆ ที่เป็นกล้ามเนื้อสำคัญในการเต้นบัลเลต์ ทำให้นักเรียนมีการพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว สามารถทำท่าเต้นบัลเลต์ต่างๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว ใช้ศักยภาพของนักเรียนได้อย่างเต็มที่ นักเรียนจะได้ประสบการณ์ทางด้านการแสดงประจำปีที่ใช้วัดประเมินผลการเรียนด้วย ○ ด้านอื่นๆ: ส่งเสริมทางด้านสมาธิ ปฏิภาณไหวพริบ การมีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ การอดทนเพื่อให้ผ่านความเจ็บปวดในการยืดหยุ่นร่างกาย มีวินัยในการทำให้ร่างกายแข็งแรงเป็น การเตรียมความพร้อมในการเต้นบัลเลต์ การฝึกซ้อมเป็นประจำที่บ้านก็เป็นวินัยอย่างหนึ่งของการเรียนบัลเลต์ การเรียนบัลเลต์ยังช่วยเสริมสร้างด้านการเข้าสังคม	○ ด้านการเต้นบัลเลต์: หลักสูตร ซีเอสทีดี ที่ทางโรงเรียน พ้อย สตูดิโอเลือกใช้นั้น เป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมความเป็นนักแสดง โดยหลักสูตรจะใช้เพลงที่มีความไพเราะเป็นเพลงบรรเลง ทำให้นักเรียนที่สวงามและยังคงมาตรฐานของการเต้นบัลเลต์ไว้ ช่วยให้การเรียนการสอนมีความน่าสนใจ ไม่เกิดความเบื่อหน่าย ○ ด้านอื่นๆ: ส่งเสริมทางด้านสมาธิให้กับผู้เรียน ความรับผิดชอบ การมีระเบียบวินัย ในการเรียนจะมีความรับผิดชอบต่องานของตนเองอย่างสูง ต้องมาก่อนเวลาเรียนเพื่อที่จะมาอบอุ่นร่างกายและเตรียมความพร้อม ต้องมีสมาธิและทำให้ร่างกายแข็งแรงอยู่เสมอ ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการให้กับนักเรียน	○ ด้านการเต้นบัลเลต์: หลักสูตร เอทีโอดี เหมาะกับธรรมชาติของเด็กนักเรียน มีการเน้นทางด้าน การแสดง ส่งเสริมความเป็นนักแสดงท่าที่ใช้ในการเรียนไม่ยากและก็ไม่ง่ายจนเกินไป เพลงส่วนใหญ่เป็นเพลงใช้ในการเต้นระบำมากกว่าเป็นชุดแบบฝึกหัด ทำให้การเรียนการสอนมีความน่าสนใจ ○ ด้านอื่นๆ: ช่วยส่งเสริมด้านวิชาชีพให้กับเด็กนักเรียน เหมาะสำหรับนักเรียนที่ต้องการเป็นนักเต้นบัลเลต์ด้วยเนื่องจากทางหลักสูตรจะมีการจัดการประกวดแข่งขัน และจัดทุนการศึกษาให้กับนักเรียน ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้น และสามารถใช้พื้นฐานการเต้นบัลเลต์ไปบูรณาการ กับการเต้นแบบอื่นๆ ได้

จากตาราง 5 จะเห็นได้ว่าการเรียนเต้นบัลเลต์ มีคุณประโยชน์หลายด้าน แต่ละหลักสูตรจะช่วยส่งเสริมทางด้านการเต้นบัลเลต์และด้านอื่นๆ อีกด้วย ทั้ง 3 หลักสูตร นักเรียนบัลเลต์จะได้ฝึกการแสดงบนเวที ส่งเสริมทางด้านความเป็นนักแสดงเหมือนกัน แต่จะเห็นได้ว่าหลักสูตรของโรงเรียนบางกอกชิติบัลเลต์ ช่วยเกื้อหนุนและสร้างกล้ามเนื้อที่แข็งแรงทำให้การเรียนเต้นบัลเลต์ได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็ว อีกทั้งยังกล่าวว่าการเต้นบัลเลต์จะช่วยเสริมสร้างทักษะด้านสังคม ส่วนหลักสูตรซีเอสทีดีและหลักสูตรเอทีโอดี จะมุ่งเน้นให้การเรียนการสอนให้มีความน่าสนใจ ส่วนการส่งเสริมในด้านอื่นๆ จะเห็นได้ว่าโรงเรียนบางกอกชิติบัลเลต์และโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ ได้

กล่าวถึงเรื่องสมาธิ ความรับผิดชอบ การสร้างวินัยเหมือนกัน ต่างจากโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ซึ่งกล่าวถึง การเต้นบัลเลต์ที่เข้ามาช่วยในการประกอบอาชีพ จนไปถึงเรื่องการบูรณาการกับการเต้นในแบบอื่นๆ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอนบัลเลต์ของโรงเรียนบัลเลต์ ในเขตกรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่ามีจุดเหมือนและแตกต่างกันในด้านหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอน ในจุดที่แตกต่างได้แก่ ด้านหลักสูตรและที่มาของหลักสูตร โครงสร้าง องค์ประกอบของแต่ละหลักสูตร เหตุผลในการเลือกใช้หลักสูตร ก็ต่างกันด้วย ในด้านของหลักสูตรนั้น โรงเรียนพ้อยท์สตูดิโอ และโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ได้นำหลักสูตรที่มีมาตรฐานการวัดประเมินผลที่ชัดเจน ได้รับความนิยมนและเป็นที่ยอมรับในระดับสากล นำมาเป็นหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอนของโรงเรียน แต่เนื่องจากโรงเรียนบางกอกชิติบัลเลต์ เล็งเห็นถึงความสำคัญทางด้านกายวิภาคและความเหมาะสมทางด้านสรีระของกลุ่มผู้เรียน จึงนำหลักสูตรหลายๆหลักสูตรที่มีมาตรฐานการวัดประเมินผลที่ชัดเจน ได้รับความนิยมนและเป็นที่ยอมรับในระดับสากล มาปรับใช้ให้เหมาะสมกับกลุ่มนักเรียนคนเอเชียมากขึ้น ซึ่งจากการศึกษาผู้วิจัยเห็นว่าอาจช่วยเกื้อหนุน และสร้างกล้ามเนื้อให้มีความแข็งแรงทำให้การเรียนเต้นบัลเลต์มีการพัฒนาที่เป็นไปได้อย่างรวดเร็วมากขึ้นเช่นกัน ในด้านโครงสร้างและองค์ประกอบของหลักสูตรถึงจะมีความแตกต่าง ในด้านการแบ่งระดับชั้นในการเรียนการสอน ทำให้ในแต่ละช่วงอายุได้รับการพัฒนาในด้านต่างๆที่แตกต่างกันออกไป ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนบัลเลต์ในช่วงอายุเดียวกัน จะมีความสามารถต่างกันเนื่องด้วยความต่างของโครงสร้างหลักสูตร อีกทั้งโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ และโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ให้ความสำคัญกับหลักสูตรที่มีความน่าสนใจ สามารถดึงดูดผู้เรียนด้วย และจากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า แต่ละหลักสูตรมีคุณค่าและคุณประโยชน์หลายด้านคือ การเรียนเต้นบัลเลต์จะส่งเสริมทักษะทางการแสดงและการเป็นนักแสดง นอกจากนี้การเรียนเต้นบัลเลต์สามารถช่วยเสริมสร้างในด้านอื่นๆ อาทิเช่น เรื่องสมาธิ ความรับผิดชอบ การสร้างวินัย ซึ่งโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ได้ให้ความสำคัญในการเรียนเต้นบัลเลต์เพื่อเป็นประโยชน์ในการนำไปประกอบอาชีพ รวมไปถึงการนำไปบูรณาการกับการเต้นประเภทอื่นๆ

2. ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้านการเรียนการสอน

ผู้วิจัยศึกษาวิเคราะห์ด้านการเรียนการสอน โดยศึกษาเกี่ยวกับ รูปแบบการเรียนการสอน กระบวนการ เทคนิคการเรียนการสอน ลักษณะการเรียนการสอนจำนวนนักเรียนต่อชั้นเรียน ครู/นักเรียน สื่อที่ใช้ในการเรียนการสอน การจัดทำใบรายวิชา ของโรงเรียนสอนการเต้นบัลเล่ต์

ตาราง 6 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนการสอนบัลเล่ต์ของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเล่ต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
การเรียนการสอนหลักสูตร จูเนียร์บัลเล่ต์(Junior Ballet) ถึงแม้ว่าจะใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบอิสระ(Free class) แต่ในหลักสูตรจูเนียร์บัลเล่ต์นั้นคุณครูผู้สอนจะเป็นคนกำหนดชุดท่าเต้นที่ใช้ในการเรียนการสอนเอง โดยระยะการเรียนการสอนท่าเต้นจะมีการเปลี่ยนแปลงทุกๆ 3-6 ขึ้นอยู่กับการจัดการเรียนการสอนของคุณครูผู้สอนแต่ละท่าน และในชั้นเรียนก็จะแบ่งตามหลักของชั้นเรียนบัลเล่ต์ทั่วไป คือการอบอุ่นร่างกาย (Warm up) ที่ราว ประมาณ 30-45 นาที เพื่อฝึกฝน การเรียนการสอน Angel Class สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที Baby Class สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที Pre-primary สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที Primary สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที Elementary A สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที Elementary B สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที	รูปแบบการเรียนการสอนส่วนใหญ่ใช้รูปแบบอิสระ(Free Class) ร่วมกับการเรียนการสอนในรูปแบบของหลักสูตร ซี.เอส.ที.ดี. (C.T.S.D) ในช่วง 4-6 เดือนก่อนทำการสอบเพื่อเทียบมาตรฐาน โดยทางหลักสูตรจะมีการกำหนดชุดท่าเต้นให้ ในแต่ละแบบฝึกหัดของการเต้นบัลเล่ต์ ไว้อย่างชัดเจน คุณณพิชญา กล่าวว่า"การเรียนการสอนในรูปแบบอิสระนั้น ช่วยส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางด้านความจำ ความคิด ทำให้สามารถมีความจำในท่าต่างๆได้อย่างรวดเร็ว" เมื่อถึงช่วงเวลาสอบเพื่อเทียบมาตรฐาน นักเรียนจะสามารถจดจำท่าในการสอบต่างๆได้อย่างรวดเร็วเกิดพัฒนาการทางร่างกายของผู้เรียนเป็นความสามารถในการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกาย" การเรียนการสอนจะมีผู้สอนเป็นแกนกลางหรือศูนย์กลาง ใช้วิธีการสาธิตในขณะที่ทำการเรียนการสอน การเรียนการสอน Primary สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที Ballet Grade 1 สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที	รูปแบบการเรียนการสอนของโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามหลักสูตร เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D) โดยทางหลักสูตรจะมีการกำหนดชุดท่าเต้นให้ ในแต่ละแบบฝึกหัดของการเต้นบัลเล่ต์ ไว้อย่างชัดเจน การเรียนการสอนในรูปแบบตามหลักสูตรนี้ ผู้สอนจะเป็นผู้ถ่ายทอดท่าเต้นในแบบฝึกหัดต่างๆที่กำหนดไว้ตามหลักสูตรให้กับนักเรียน ในบางกรณีอาจมีการเปิดวิดีโอเพื่อให้นักเรียนศึกษาเพิ่มเติม ตรวจสอบแก้ไขเพื่อความถูกต้อง และนำไปฝึกฝนในลำดับต่อไป หลังจากการถ่ายทอดท่าเต้นในแบบฝึกหัดต่างๆจนนักเรียนสามารถจำท่าเต้นในแบบฝึกหัดได้อย่างแม่นยำ ผู้สอนจะเป็นผู้ที่คอยให้คำแนะนำและแก้ไขในจุดที่บกพร่องให้กับนักเรียนเพื่อเตรียมตัวสอบ บัลเล่ต์ เอ.ที.โอ.ดี แบ่งการเรียนเป็น 14 ระดับ Pre-school 1 สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที Pre-school 2 สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที

ตาราง 6 (ต่อ)

โรงเรียนบางกอกชิคิต์บัลเล่ต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
Junior G 1 สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที	Ballet Grade 2 สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที	Test 1 สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที
Junior G 2 สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที	Ballet Grade 3 สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที	Test 2 สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที
Junior G 3 สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที	Ballet Grade 4 สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที	Test 3 สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที
Junior G 4 สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที	Ballet Grade 5 สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที	Bronze medal สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที
Junior G 5 สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที	Ballet Grade 6 สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที	Bronze star สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที
Junior G 6 สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที	Sub Elementary สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที	Silver medal สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที
แต่ละชั้นปีใช้ระยะเวลาในการเรียน ขั้นต่ำอย่างน้อย 1-2 ปี ขึ้นอยู่กับ ความสามารถที่วัดจากการ ประเมินผลในการแสดงที่จัดขึ้นทุกปี เป็นการเลื่อนชั้น ทางโรงเรียนบางกอกชิคิต์ บัลเล่ต์ไม่อนุญาตให้นักเรียนของ ทางโรงเรียน เข้าร่วมการเรียนการ สอนกับโรงเรียนการสอนบัลเล่ต์ อื่นๆ	Elementary สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที Intermediate สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที Advanced สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที	Silver star สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที Gold medal สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที Gold star สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที Gold bar Ballet สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที Intermediate ballet สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที Advanced Ballet สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที

จากตาราง 6 สรุปได้ว่า การเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์นั้น จะมีรูปแบบการเรียนการสอนระบุไว้อย่างชัดเจน โรงเรียนทั้ง 3 แห่งใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่นิยมใช้กันทั่วไปในระดับสากล สิ่งที่แตกต่างกันคือชุดแบบฝึกหัดที่ถูกกำหนดไว้จากทางหลักสูตร ความยากง่ายของแต่ละหลักสูตรไม่เหมือนกัน การเรียนการสอนจะมีผู้สอนเป็นแกนกลางหรือศูนย์กลางใช้วิธีการสาธิตในขณะที่ทำการเรียนการสอน โรงเรียนบางกอกชิคิต์บัลเล่ต์และโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอได้นำรูปแบบการสอนการเรียนแบบอิสระ (Free Class) เข้ามาใช้ในการเรียนการสอนเช่นกัน การเรียนการสอนแบบอิสระ มักนำมาใช้เรียนในนักเรียนบัลเล่ต์ระดับชั้นสูง เนื่องจากการเรียนการสอนจะไม่ได้กำหนดแบบฝึกหัดไว้และทำเด่นในชุดแบบฝึกหัดจะถูกเปลี่ยนไปไปตามที่ผู้สอนกำหนด การเรียนในรูปแบบอิสระจะช่วย

ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางด้านความจำ ความคิด ทำให้สามารถมีความจำในทำต่างๆได้อย่างรวดเร็ว

ตาราง 7 แสดงการเปรียบเทียบกระบวนการและเทคนิคการเรียนการสอนของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซีดีบัลเล่ต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
ในแต่ละช่วงอายุการเรียนการสอนแตกต่างกัน ถึงแม้ว่าหลักสูตรของโรงเรียนบางกอกซีดีบัลเล่ต์จะเป็นรูปแบบอิสระ แต่ในการเรียนการสอนในระดับชั้นตั้งแต่ baby Class-Elementary B จะมีชุดแบบฝึกหัดทำเต้นบัลเล่ต์ที่ถูกกำหนดโดยครูผู้สอนในแต่ละระดับชั้นเรียน ซึ่งในชุดทำเต้นนั้นก็จะจำเป็นต้องมีท่าเต้นบัลเล่ต์ที่ระบุไว้ในหลักสูตรของโรงเรียน นักเรียนจะฝึกฝนในชุดทำเต้นนี้ซ้ำๆ ในระยะเวลา 6 เดือน หลังจากนั้นผู้สอนก็จะเปลี่ยนแปลงชุดท่าเต้นให้มีความยากง่ายตามระดับชั้นของผู้เรียน และตั้งแต่ Grade1-6 นักเรียนก็จะเริ่มเรียนในรูปแบบการเรียนการสอนแบบอิสระ ชุดท่าเต้นฝึกหัดก็จะไม่เหมือนกันในทุกสัปดาห์ และมีการเริ่มฝึกหัดการเต้นระบำบนปลายเท้าในระดับชั้นนี้ด้วย ส่วนระยะเวลาของชั้นเรียนมีความแตกต่าง ในระดับชั้นตั้งแต่baby class จนถึง primary class ชั้นเรียนจะใช้เวลา 50 นาที ในแต่ละครั้ง สัปดาห์ละหนึ่งครั้ง และตั้งแต่ในระดับชั้น EA-EB, G1-G6 ใช้เวลาในการเรียนครั้งละ 90 นาที 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์	ในแต่ละช่วงอายุ จะมีการเรียนการสอนแตกต่างกัน ในช่วงอายุตั้งแต่ 4-6ปี ทางโรงเรียนจะเน้นให้นักเรียน ฝึกด้านจินตนาการ การฟังเพลง พร้อมกับเตรียมความพร้อมร่างกายให้มีความยืดหยุ่น เพื่อจะพัฒนาให้เกิดความแข็งแรงพอที่จะสามารถทำท่าต่างๆในการเต้นบัลเล่ต์ในระดับชั้นเด็กเล็กจะใช้เวลาในการเรียน 1 ชม. ต่อสัปดาห์ ในช่วง เริ่มเข้าGrade 1-6 ก็จะเน้นทางด้านความแข็งแรงของท่าเต้น คุณณพิชญา กล่าวว่า ทางโรงเรียนจะเริ่มเข้มงวดในการเต้นบัลเล่ต์มากขึ้น เพื่อให้นักเรียนสามารถพัฒนาการการเต้นบัลเล่ต์ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด การฝึกท่ากายบริหารบนพื้นบ่อยๆสามารถทำให้นักเรียนมีร่างกาย และกล้ามเนื้อที่แข็งแรง เพื่อมาสนับสนุนการเต้นบัลเล่ต์ในชั้นเรียนของคุณณพิชญายังให้ความสำคัญกับการทรงตัวในท่าเต้นบัลเล่ต์ต่างๆ อีกด้วย	ในแต่ละช่วงอายุ การเรียนการสอนจะมีความแตกต่างกัน ชั้นเรียนของโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่นักเรียนจะมีอายุตั้งแต่ 4-17 ปี โดยช่วงอายุ4-13 ปี จะมีนักเรียนจำนวนมาก โดยการสอนจะสอนตามคู่มือของหลักสูตร สอนตามวิธีการ ที่คุณครูได้รับการอบรมจากหลักสูตรเอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D) ซึ่งจะมีความแตกต่างกันในแต่ละระดับชั้น ทั้งนี้ อาจขึ้นอยู่กับวิธีการสอนของคุณครูแต่ละท่านด้วย โดยดูจากธรรมชาติของนักเรียนเป็นหลัก ทางหลักสูตรได้ให้อิสระในการสอนมากขึ้นโดยครูผู้สอนสามารถคิดท่าระบำเพื่อใช้ในการสอบแต่ละชั้นปีให้กับเด็กนักเรียนได้ ทางโรงเรียนไม่มีการสอนนอกเหนือจากที่หลักสูตรกำหนด ไม่ได้ใช้รูปแบบอิสระในการเรียนการสอน ในแต่ละชั้นเรียนการเรียนการสอนจะมีการวัดประเมินผล การเรียนตอนท้ายชั่วโมง โดยมีใบประเมินและให้คะแนนแต่ละท่าเต้นเพื่อให้ให้นักเรียนและผู้ปกครองได้ทราบ และนำไปฝึกฝนเพิ่มเติม โดยมีลักษณะเป็นใบบันทึกการเรียนการสอน

จากตาราง 7 พบว่าโรงเรียนทั้ง 3 แห่ง มีเทคนิคและกระบวนการสอน ที่เหมือนกันและต่างกัน โดยทุกโรงเรียนจะมุ่งเน้น ฝึกและวางพื้นฐานการเต้นบัลเลต์ ฝึกเรื่องการฟังเพลง การนับจังหวะของดนตรี และเรื่องจินตนาการให้กับนักเรียน ฝึกร่างกายให้มีความยืดหยุ่น ตั้งแต่ยังเด็ก ในช่วงอายุ 4-6 ปี และเมื่อเริ่มอายุ 7 ปี หรือ EA-EB โรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ จะเริ่มมุ่งเน้น ตำแหน่งของแขนขาที่ถูกต้อง ความแข็งแรงของร่างกายมาก การทรงตัวบนปลายเท้า ทำเต้นบัลเลต์ที่ยากขึ้น การฝึกท่ากายบริหารบนพื้น เพื่อสร้างกล้ามเนื้อที่แข็งแรง ซึ่งต่างจากโรงเรียนพ้อยท์สตูดิโอและโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ โรงเรียนพ้อยท์สตูดิโอ จะเริ่มเข้มงวดและฝึกการเต้นบัลเลต์แบบจริงจังให้กับนักเรียนในช่วงอายุประมาณ 8-9 ปี หรือเกรด 1 เช่นเดียวกันกับโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ จะเริ่มเข้มงวดในเกรด test 1 การฝึกการเต้นบนปลายเท้า เริ่มใน G1 สำหรับโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ Sub elementary สำหรับโรงเรียนพ้อยท์สตูดิโอ และ intermediate ballet สำหรับโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่

ตาราง 8 แสดงการเปรียบเทียบลักษณะการเรียนการสอน จำนวนนักเรียนต่อชั้นเรียน /ครูและนักเรียนของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์	โรงเรียนพ้อยท์สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
การเรียนการสอนมีทั้งแบบเรียนเดี่ยวและเป็นกลุ่ม ตั้งแต่ 2-16 คน ในการเรียนการสอนใช้การเรียนการสอนทั้งในแบบกลุ่มย่อย และการสอนเป็นรายบุคคล การเรียนการสอนแบบรายบุคคลจะเกิดขึ้นเมื่อได้รับความเห็นชอบจาก คุณมาซาโกะ หรือผู้เรียนมีความต้องการเรียนเพิ่มเติม ก็สามารถเรียนเป็นรายบุคคลได้ แต่ยังคงต้องมีการเข้าชั้นเรียนของโรงเรียนเป็นปกติ หากจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนมากกว่า 10 คนขึ้นไป จะมีครูผู้ช่วยในชั้นเรียนนั้นๆ ด้วย การมีครูผู้ช่วยสอนนั้นจะเกิดในคลาสเด็กระดับชั้น ตั้งแต่ baby-Elementary B	การเรียนการสอนมีทั้งแบบเรียนเดี่ยวและเป็นกลุ่ม ตั้งแต่ 2-14 คน ในการเรียนการสอนใช้การเรียนการสอนทั้งในแบบกลุ่มย่อย และการสอนเป็นรายบุคคล หากจำนวนในชั้นเรียนนักเรียนมากกว่า 10 คนขึ้นไป จะมีครูผู้ช่วยในชั้นเรียนนั้นๆ ด้วย	ทางโรงเรียนเน้นการสอนแบบเป็นกลุ่มเริ่มต้นตั้งแต่ 2 คนไปจนถึงมากที่สุดไม่เกิน 8 คน ในการเรียนเดี่ยวนั้น จะเกิดขึ้นในกรณีพิเศษเท่านั้น ขึ้นอยู่กับการพิจารณาของผู้อำนวยการเท่านั้น

จากตาราง 8 พบว่า โรงเรียนการสอนเต้นบัลเลต์ทั้ง 3 แห่งเปิดการเรียนการสอนทั้งแบบเดี่ยวและแบบกลุ่ม การเรียนแบบกลุ่มเริ่มต้นตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป ต่างกันที่มากที่สุดไม่เกิน 8 คน

สำหรับโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ 14 คน สำหรับโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ 16 คน สำหรับโรงเรียนบางกอกซิทีบัลเลต์ เมื่อมีจำนวนนักเรียนมากในแต่ละชั้นเรียน ทางโรงเรียนบางกอกซิทีบัลเลต์และโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ จึงจำเป็นต้องจัดครูผู้ช่วย มาช่วยในการดูแล ช่วยด้านการเรียนการสอน ครูผู้ช่วยจะคอยสังเกตให้นักเรียนปฏิบัติท่าถูกต้องตามที่ครูสอน และคอยบอกข้อบกพร่องให้กับนักเรียนด้วย ในการเรียนแบบเดี่ยวของโรงเรียนทั้ง 3 แห่งจะเกิดขึ้นได้ต้องได้รับความเห็นชอบและการพิจารณาจากผู้อำนวยการและครูผู้สอนเท่านั้น

ตาราง 9 แสดงการเปรียบเทียบจัดทำใบการเรียนการสอนรายวิชา และสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซิทีบัลเลต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
ไม่มีการจัดทำใบรายวิชาให้กับนักเรียน แต่มีสื่อการเรียนการสอนโดยการนำเพลงคลาสสิก ที่มาจากการแสดงบัลเลต์เรื่องต่างๆมาใช้ในการเรียนการสอน ทำให้นักเรียนได้รับความรู้ทางด้านบทเพลงและการแสดงบัลเลต์เรื่องต่างๆ	ไม่มีการจัดทำใบรายวิชาให้กับนักเรียน บางครั้งได้ให้นักเรียนไปศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องต่างๆเกี่ยวกับบัลเลต์ เช่นชมวิดีโอคลิปบัลเลต์จากสื่ออินเทอร์เน็ต เพื่อนำมาพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในชั้นเรียน	ไม่มีการจัดทำใบรายวิชาให้กับนักเรียน เนื่องจากจะมีลิขสิทธิ์ในการมีหลักสูตรไว้ในครอบครอง จะมีได้ในกรณีที่ทำการสอบและเป็นสมาชิกของทางหลักสูตรเท่านั้น ซึ่งจะมีในผู้อำนวยการและครูเท่านั้น

จากตาราง 9 พบว่าโรงเรียนทั้ง 3 แห่ง ไม่มีการจัดทำใบความรู้รายวิชาให้กับนักเรียน โดยโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ไม่สามารถจัดทำได้เนื่องจากทางหลักสูตรมีลิขสิทธิ์ในการครอบครอง แต่ในแต่ละโรงเรียนก็จะมีสื่อการเรียนการสอนอย่างอื่นประกอบ เพื่อเป็นความรู้เพิ่มเติมให้กับนักเรียน ทั้งในด้านการแสดงและด้านดนตรีด้วย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการเรียนการสอนต้นของโรงเรียนบัลเลต์ ในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้ง 3 แห่ง จะสรุปได้ว่าด้านรูปแบบการเรียนการสอน โดยรูปแบบการเรียนการสอนบัลเลต์ในเขตกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เป็นรูปแบบที่ใช้ทั่วไปในระดับสากล จะมีความแตกต่างกัน คือการกำหนดท่าเต้นและเพลงในการเรียนการสอนของแต่ละหลักสูตรที่มีการกำหนดไว้อย่างชัดเจน ซึ่งแตกต่างกับการสอนในรูปแบบอิสระ ที่ไม่ได้กำหนดท่าเต้นและเพลงไว้ในหลักสูตร จะถูกกำหนดโดยครูผู้สอน ดังนั้นความยากง่ายของแต่ละหลักสูตรจึงไม่เหมือนกัน จากการศึกษา นั้น ผู้วิจัยพบว่ามี การนำทั้ง 2 รูปแบบมาใช้ในการเรียนการสอนบัลเลต์ในประเทศไทย การเรียนการสอนจะมีผู้สอนเป็นแกนกลางหรือศูนย์กลางใช้วิธีการสาธิตในขณะที่ทำการเรียนการสอน การเรียนการสอนแบบอิสระ(Free Class) มักนำมาใช้เรียนในนักเรียนบัลเลต์ระดับชั้นสูง เนื่องจากการเรียนการสอนจะไม่ได้กำหนดแบบฝึกหัดไว้ และท่าเต้นในชุดแบบฝึกหัดจะถูกเปลี่ยนไปตามที่ผู้สอนกำหนด ดังนั้น

นักเรียนในชั้นเรียนที่ใช้รูปแบบอิสระ จึงต้องมีความรู้ความเข้าใจในการเต้นบัลเล่ต์ในชั้นพื้นฐาน การเรียนในรูปแบบอิสระจะช่วยส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางด้านความคิด ความจำ ทำให้สามารถมีความจำในท่าต่างๆได้อย่างรวดเร็ว แสดงให้เห็นว่าการเรียนการสอนในรูปแบบอิสระ อาจมีส่วนในการช่วยพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้านการเต้นบัลเล่ต์ โรงเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร มีเทคนิคและกระบวนการสอน ที่เหมือนกันและต่างกัน ในวัยเด็กตั้งแต่ช่วงอายุ 4-6 ปี การเรียนการสอนของทุกโรงเรียนจะมุ่งเน้น ผีกลและและวางพื้นฐานการเต้นบัลเล่ต์ ผีกลเรื่อง การฟังเพลง การนับจังหวะของดนตรี และเรื่องจินตนาการให้กับนักเรียน ผีกลร่างกายให้มีความยืดหยุ่น ในช่วงอายุนี้อการเรียนบัลเล่ต์เป็นเพียงงานอดิเรก หรือช่วยส่งเสริมให้เด็กมีความชอบ ทางด้านการเต้นบัลเล่ต์ การเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ส่วนใหญ่จะเริ่มเข้มนวดและผีกลการเต้นบัลเล่ต์ แบบจริงจังในช่วงอายุ 8-9 ปี ซึ่งต่างจากการเรียนการสอนในโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเล่ต์จะเริ่ม มุ่งเน้นให้นักเรียนผีกลวางตำแหน่งแขนขาในการเต้นบัลเล่ต์อย่างถูกต้องในช่วงอายุ 7 ขึ้นไป และ การมีผีกลฝนท่าเต้นบัลเล่ต์ระดับยาก เช่นการทรงตัวบนปลายเท้า การหมุน ในช่วงอายุนี้นี้ด้วย นอกจากการทำแบบผีกลหัดท่าเต้นต่างๆ ผู้วิจัยพบว่า 2 ใน 3 ของโรงเรียนที่ศึกษาใช้การผีกลท่า บริหารกล้ามเนื้อบนพื้น (Floor exercise) เพื่อช่วยสร้างกล้ามเนื้อและร่างกายที่แข็งแรง ส่งเสริมให้ การเต้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่ละชั้นเรียนส่วนใหญ่จะมีนักเรียน ตั้งแต่ 2-8 และมากที่สุดไม่เกิน 16 คน เมื่อนักเรียนมีจำนวนมาก ทางโรงเรียนจึงจำเป็นต้องมีครูผู้ช่วยคอยให้คำแนะนำแก่นักเรียน อย่างทั่วถึง ครูผู้ช่วยจะคอยสังเกตให้นักเรียนปฏิบัติท่าเต้นบัลเล่ต์อย่างถูกต้องให้กับนักเรียน การใช้หลักสูตรที่มีเจ้าของลิขสิทธิ์ทางโรงเรียนไม่สามารถคัดลอกจัดทำรายละเอียดแบบผีกลหัดของ หลักสูตรเพื่อแจกให้กับนักเรียนได้ ซึ่งโรงเรียนการสอนในเขตกรุงเทพมหานคร จะใช้วิธีการ ถ่ายทอดจากครูสู่นักเรียนเท่านั้น นอกจากนี้ยังพบว่า แต่ละโรงเรียนจะมีการทำสื่อการเรียนการสอน อย่างอื่นประกอบการเรียน เพื่อเป็นความรู้เพิ่มเติมให้แก่เด็กนักเรียน

3. ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้านบุคลากรการสอน

ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการและกระบวนการคัดเลือก เกณฑ์ในการคัดเลือก คุณวุฒิทางการศึกษา จิตพิสัยที่พึงมี รวมไปถึงการส่งเสริมพัฒนาทางด้านความรู้ความสามารถให้กับครูผู้สอน และนำไปวิเคราะห์เปรียบเทียบในลำดับต่อไป

ตาราง 10 แสดงการเปรียบเทียบวิธีการและกระบวนการคัดเลือกครูผู้สอนของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซีทีบีเอส	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
บุคคลทั่วไปที่มีความสามารถทางด้านการเต้นบัลเล่ต์หรือจากสมาชิกนักเต้นในคณะ บุคคลทั่วไปจะถูกคัดเลือกโดยการร่วมชั้นเรียน นักเต้นบัลเล่ต์อาชีพของโรงเรียน เพื่อดูพื้นฐานความรู้ความสามารถทางด้านการเต้น และความสามารถในการเรียนรู้ การปรับตัวในชั้นเรียน	- เปิดรับสมัครบุคคลทั่วไปที่มีความสามารถทางด้านการเต้นบัลเล่ต์ - คัดเลือกจากนักเรียนในโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ หรือนักเรียนที่ผ่านการเรียนการสอนโดยคุณณพิชญาอำพันธ์แสง	- เปิดรับสมัครบุคคลทั่วไปที่มีความสามารถทางด้านการเต้นบัลเล่ต์ - ทำการคัดเลือกจากการสาธิตการเรียนการสอน

จากตาราง 10 จะพบว่าโรงเรียนทั้ง 3 แห่ง เปิดรับสมัครบุคคลทั่วไปที่มีความสามารถทางด้านการเต้นบัลเล่ต์เหมือนกัน แตกต่างกันโดยวิธีการและกระบวนการ โดยโรงเรียนบางกอกซีทีบีเอส ใช้วิธีการคัดเลือกผ่านการร่วมชั้นเรียนนักเต้นบัลเล่ต์อาชีพของโรงเรียน (Company class) ของทางโรงเรียน โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ใช้วิธีการคัดเลือกผ่านการทดลองแสดงสาธิตวิธีการสอนของผู้สมัคร สำหรับโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ คุณณพิชญาจะเป็นผู้คัดเลือกครูผู้สอน จากนักเรียนภายในโรงเรียน

ตาราง 11 แสดงการเปรียบเทียบหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซีทีบัลเล่ต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
บุคคลที่มีความรู้ความสามารถในการเต้นบัลเล่ต์ มีสามารถในการเรียนรู้ ฝึกฝนและปฏิบัติตามได้ในชั้นเรียน ไม่กำหนดวุฒิการศึกษา การถ่ายทอดความรู้ ทักษะของครู	ดูจากความรู้ความเข้าใจ และความสามารถในการเต้นบัลเล่ต์ การถ่ายทอดความรู้จากตนเองสู่ นักเรียน มีความเข้าใจในผู้เรียน	ดูจากความรู้ความเข้าใจ และสามารถในการเต้นบัลเล่ต์ การถ่ายทอดความรู้จากตนเองสู่ นักเรียน รูปแบบการสอน

จากตาราง 11 จะพบได้ว่า หลักเกณฑ์ในการเลือกบุคลากรผู้สอน การถ่ายทอดความรู้จากครูสู่ นักเรียนเป็นสิ่งจำเป็นในการเป็นครูผู้สอนของโรงเรียนทั้ง 3 แห่ง และความรู้ความสามารถทางการเต้นบัลเล่ต์ก็เช่นกัน และทางโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเล่ต์ยังเล็งเห็นความสำคัญของทัศนคติของครู การหมั่นฝึกฝนและการรับฟัง เช่นการปฏิบัติตามได้ในชั้นเรียนอีกด้วย

ตาราง 12 แสดงการเปรียบเทียบคุณสมบัติของครูผู้สอนของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซีทีบัลเล่ต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
หญิง ชาย ไม่จำกัดอายุ ไม่กำหนดวุฒิการศึกษา คุณมาซาโกะกล่าวว่า “ทางโรงเรียนไม่ได้กำหนดวุฒิการศึกษาเนื่องจาก เราจะวัดจากความสามารถที่เกิดขึ้นจริงของบุคคล หรือบางคนก็สามารถฝึกฝนได้ ทางโรงเรียนจึงเล็งเห็นความสำคัญ ในการปรับเปลี่ยนเรียนรู้ ฝึกฝนและปฏิบัติตามได้มากกว่า”	-บุคคลที่จบการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป สาขานาฏศิลป์สากล -สอบผ่านหลักสูตรขั้นสูงของหลักสูตรบัลเล่ต์ จากหลักสูตรอาร์.เอ.ดี (The Royal Academy of Dancing or R.A.D.) หรือ ซี.เอส.ที.ดี (The Commonwealth Society Of Teacher Of Dancing or C.S.T.D) -นักเรียนภายในโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ ที่ผ่านการเห็นชอบจากคุณณพิชญา	บุคคลที่จบการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป สาขานาฏศิลป์สากล -สอบผ่านหลักสูตรขั้นสูงของหลักสูตรบัลเล่ต์ ตั้งแต่ระดับชั้น intermediate ขึ้นไปจากหลักสูตรอาร์.เอ.ดี (The Royal Academy of Dancing or R.A.D.)

จากตาราง 12 จะพบว่าโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอและโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ มีความต้องการบุคคลที่จบการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป สาขานาฏศิลป์สากล หรือบุคคลที่สอบผ่านขั้นสูงของหลักสูตรสอนการเต้นบัลเล่ต์เช่นเดียวกัน ซึ่งโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเล่ต์มีความแตกต่างจากอีก 2 แห่งด้วย การไม่จำกัดทั้งอายุและวุฒิการศึกษา แต่ให้ความสำคัญกับความสามารถจริงของแต่ละบุคคล การเปิดใจยอมรับในสิ่งใหม่ และฝึกฝนและปฏิบัติตามได้

ตาราง 13 แสดงการเปรียบเทียบจิตพิสัยที่พึงมีของครูบัลเลต์ของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซีดีบัลเลต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
ตรงต่อเวลา	คุณณพิชญากล่าวว่า ทางพ้อยท์สตูดิโอให้ความสำคัญกับความ	ตรงต่อเวลา
มีระเบียบวินัย	รับผิดชอบของคุณครูผู้สอนเป็น	มีระเบียบวินัย
มีความรับผิดชอบ	อย่างมาก คุณครูผู้สอนต้องมีความ	มีความรับผิดชอบ
มีภาพลักษณ์ที่ดี	เข้าใจความต้องการของผู้เรียน ต้อง	มีความยุติธรรมในชั้นเรียน
มีความยุติธรรมในชั้นเรียน	มีระเบียบวินัยเป็นตัวอย่างที่ดี	มีความเข้าใจและความเมตตาต่อนักเรียน
สามารถปรับตัวได้เมื่อได้รับ	คำแนะนำ (รับฟัง-ความคิดเห็นหรือ	
คำแนะนำ (รับฟัง-ความคิดเห็นหรือ	คำติชม)	
คำติชม)		

จากตาราง13 จะพบว่าทั้งสามโรงเรียนมีทั้งจุดที่เหมือนและจุดที่แตกต่าง โดยที่โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ กับ โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่จะกล่าวถึงการมีความเมตตา ในขณะที่โรงเรียนบางกอกซีดีบัลเลต์และโรงเรียนแดนซ์พลัสอะคาเดมี่จะกล่าวถึงการตรงต่อเวลา การมีความรับผิดชอบ และการมีระเบียบวินัย

ตาราง 14 แสดงการเปรียบเทียบพัฒนาด้านความรู้ความสามารถของบุคลากรผู้สอนของกลุ่ม
ประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซีทีบิลเลต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
บุคลากรจำเป็นต้องฝึกฝนตนเองอยู่เสมอโดยทางโรงเรียน กำหนดให้บุคลากรต้องเข้าร่วมชั้นเรียน นักเต้นบัลเลต์อาชีพของโรงเรียนเป็นประจำและสม่ำเสมอ อีกทั้งทางโรงเรียนได้เชิญผู้เชี่ยวชาญทางด้านการเต้นบัลเลต์จากต่างประเทศมาทำการสอน โดยการเรียนรู้การสอนจะจัดขึ้นในรูปแบบการประชุมเชิงปฏิบัติการ เป็นประจำปีละ 3-4 ครั้ง เพื่อเป็นการส่งเสริมทางด้านความรู้ความสามารถ และรักษาระดับศักยภาพของครูผู้สอนไว้อีกด้วย	ทางสถาบันได้มีการส่งเสริมด้านการพัฒนาทางความรู้โดยการส่งบุคลากรไปสัมมนาอบรมการสอนของหลักสูตร ซี.เอส.ที.ดี (C.S.T.D) เป็นประจำในทุกๆปี โดยทางหลักสูตรจะส่งบุคลากรมาจากประเทศออสเตรเลีย เพื่อมาอบรมให้กับบุคลากรในประเทศไทย และจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการโดยการเชิญผู้เชี่ยวชาญทางด้านการเต้นบัลเลต์ทั้งที่เป็นชาวต่างชาติและชาวไทย อย่างเป็นประจำสม่ำเสมอ หรือในโอกาสพิเศษ เช่น นักแสดงบัลเลต์จากคณะบัลเลต์ต่างชาติได้เดินทางมาแสดงที่ประเทศไทย ทางสตูดิโอจะเชิญนักแสดงเพื่อมาทำการการประชุมเชิงปฏิบัติการให้ในโอกาสนั้นๆ	ทางสถาบันได้มีการส่งเสริมด้านการพัฒนาทางด้านความสามารถให้กับครูผู้สอนโดยให้ครูผู้สอนเข้าอบรมกับทางหลักสูตรเอทีโอดีเป็นประจำปี โดยหลักสูตร เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D) จะส่งผู้เชี่ยวชาญมายังประเทศไทย เพื่อจัดอบรมให้กับคณาจารย์ที่เป็นสมาชิกของหลักสูตร และมีสิทธิ์ในการส่งนักเรียนเพื่อเข้าสอบวัดประเมินผลของทางหลักสูตรเพื่อให้มีความเข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน

จากตาราง 14 พบว่า โรงเรียนทั้ง 3 แห่งให้ความสำคัญในการส่งเสริม สนับสนุน ด้านพัฒนาทางด้านความรู้ของครูผู้สอน และรักษาศักยภาพซึ่งในแต่ละโรงเรียน จะมีวิธีการที่แตกต่างกันออกไป โดยโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอและโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ มีจุดที่เหมือนกัน โดย ทางหลักสูตรที่ใช้ในการสอน จะมีการจัดอบรมให้กับเหล่าคณาจารย์ ในทุกปี ปีละ 1 ครั้ง ทางหลักสูตรจัดส่งตัวผู้เชี่ยวชาญ มาฝึกอบรมให้ความรู้เพิ่มเติมทางด้านการสอน แต่นอกจากนั้นสิ่งที่แตกต่างออกไปจากของโรงเรียนพ้อยท์สตูดิโอ คือ การจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการเต้นบัลเลต์อย่างสม่ำเสมอ โดยเชิญผู้เชี่ยวชาญทางการเต้นบัลเลต์ในคณะบัลเลต์ที่มีชื่อเสียงในต่างประเทศ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านบุคลากร คณาจารย์ในการสอนเต้นของโรงเรียนการสอนเต้นบัลเลต์ ในเขตกรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่าพบมีความเหมือนและความแตกต่างกันหลายด้าน ในด้านวิธีการและกระบวนการการคัดเลือกบุคลากร โรงเรียนการสอนเต้นบัลเลต์จะเปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปที่มีความสามารถทางด้านการเต้นบัลเลต์ เข้ามาสมัครเป็นครู โดยมีวิธีการและกระบวนการ 3 แบบ ได้แก่ แบบที่ 1 วิธีการคัดเลือกผ่านการร่วมชั้นเรียน แบบที่ 2 วิธีการคัดเลือกผ่านการสาธิตการ

สอนของผู้สมัคร แบบที่ 3 ทางโรงเรียนจะคัดเลือกครูจากกลุ่มนักเรียนภายในโรงเรียน จากการศึกษาในบางกรณีอาจเชิญผู้เชี่ยวชาญที่ผ่านการเห็นชอบจากทางโรงเรียนมาทำการสอนก็ได้

ผู้วิจัยพบว่าหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกบุคลากร จะดูจากการถ่ายทอดความรู้จากครูสู่ นักเรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นครูผู้สอนจึงต้องมีทั้งความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถทางด้านการเต้น บัลเลต์ และความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ด้วย กล่าวได้ว่าการเป็นครูสอนเต้นบัลเลต์นอกจาก ความสามารถทางด้านการเต้นบัลเลต์ยังจำเป็นต้องมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้จาก ตนเองสู่นักเรียนได้ด้วยเช่นกัน

โรงเรียนพ้อยท์ สตุติโอและโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ให้ความสำคัญในเรื่องคุณภาพของ ผู้สอน ครูผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่เรียนจบปริญญาตรีขึ้นไปสาขาวิชานาฏศิลป์สากลโดยตรง หรือสอบ ผ่านหลักสูตรขั้นสูงของหลักสูตรบัลเลต์ได้ก็ว่าได้ ซึ่งโรงเรียนบางกอกซิตีบัลเลต์ ให้ความสำคัญจาก ความสามารถในการพัฒนา การปรับเปลี่ยน การเรียนรู้และการหมั่นฝึกฝนของครูผู้สอน ทาง โรงเรียนสอนการเต้นบัลเลต์จะมีการส่งเสริม สนับสนุน ด้านพัฒนาการทางด้านความรู้ของ และรักษา ศักยภาพครูผู้สอน อีกทั้งแต่ละโรงเรียนจะมีวิธีที่แตกต่างกันออกไป โดยโรงเรียนพ้อยท์ สตุติโอและ โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่มักจัดให้ครูเข้าร่วมอบรมจากผู้เชี่ยวชาญของหลักสูตรการเรียนบัลเลต์ ต่างจากโรงเรียนบางกอกซิตีบัลเลต์ ใช้วิธีการจัดเป็นชั้นเรียนสำหรับนักเต้นบัลเลต์อาชีพ(Company Class) เพื่อให้ครูได้หมั่นฝึกฝนตนเอง นอกจากนี้โรงเรียนบัลเลต์มักนิยมจัดในรูปแบบของการ ประชุมเชิงปฏิบัติการเต้นบัลเลต์ โดยผู้เชี่ยวชาญทางการเต้นบัลเลต์จากคณะบัลเลต์ที่มีชื่อเสียงใน ต่างประเทศ

ทางด้านจิตพิสัยที่พึงปฏิบัติของครูผู้สอนของโรงเรียนการสอนบัลเลต์ให้ความสำคัญกับ การตรงต่อเวลา ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ นอกจากนี้ครูควรมีความรัก ความเข้าใจและ ความเมตตาต่อเด็กนักเรียน รวมไปถึงการมีภาพลักษณ์ที่ดีอีกด้วย

4. ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้านการวัดประเมินผล

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับ วิธีและกระบวนการวัดประเมินผล เหตุผลของการเลือกใช้ กระบวนการ การใช้เกณฑ์ต่างๆในการวัดผล กรรมการผู้คุมสอบและให้คะแนน รวมไปถึงการแจ้ง ผลการสอบหรือการวัดประเมินผล

ตาราง 15 แสดงการเปรียบเทียบวิธีและกระบวนการวัดประเมินผลของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกชิติบัลเลต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
ใช้การแสดงประจำปี จูเนียร์บัลเลต์ คอนเสิร์ต เป็นส่วนหนึ่งของการทดสอบเพื่อเทียบมาตรฐานและเลื่อนระดับชั้นเรียน การจัดการแสดงจะช่วยเสริมทักษะและประสบการณ์ของนักเรียนในแต่ละปีการศึกษา ซึ่งเป็นระบบเดียวกันกับที่สถาบันชั้นนำหลายประเทศใช้กัน ในปัจจุบัน ทั้งนี้ นักเรียนจะได้มีโอกาสรู้จักและคุ้นเคยกับทั้งบทเพลง ตัวละครเรื่องราวของบัลเลต์ เรื่องต่างๆ ไปด้วย เช่น Swan lake, The Sleeping Beauty, The Nutcracker, Don Quixote, Giselle, La Bayadere, Coppelia เป็นต้น	การจัดการสอบจะมีทั้งการสอบภายในก่อนเพื่อจำลองสถานการณ์เหมือนการสอบจริง โดยการเชิญผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การเต้นบัลเลต์ ชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ที่ประเทศไทย เป็นผู้วัดประเมินผล แสดงความคิดเห็น ให้คะแนน และแก้ไขในจุดบกพร่อง ประมาณ 1-2 สัปดาห์ ก่อนที่จะทำการสอบจริง การสอบภายในเป็นการสร้างความคุ้นเคย เมื่อต้องพบกับกรรมการที่เป็นบุคคลภายนอก หลังจากนั้นจัดการสอบเพื่อเทียบมาตรฐานตามรูปแบบของหลักสูตร ซี.เอส.ที.ดี. (C.T.S.D) ในการสอบนักเรียนจะเข้าสอบพร้อมกันเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน นักเรียนจะต้องแต่งกายให้เรียบร้อย รวบรวมมวย ใส่ชุดบัลเลต์ สีเดียวกัน ไม่ใส่เครื่องประดับ การสอบจะปิดฝ้าม่านทั้งหมด ไม่มีกระจก	การวัดประเมินผลของทางโรงเรียน ประเมินผลจากการจัดการสอบเพื่อเทียบมาตรฐานตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนของหลักสูตรบัลเลต์ เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D) โดยการจัดการทดสอบจะถูกจัดขึ้นทุกปี ทางโรงเรียนจะทำการแจ้งและส่งรายชื่อ นักเรียนที่จะเข้าทำการทดสอบไปยังสถาบัน ออสเตรเลีย ทีชเชอร์ออฟ แดนซ์ซิ่ง (A.T.O.D) ณ ประเทศออสเตรเลีย ในการทดสอบนักเรียนจะเข้าสอบพร้อมกันเป็นกลุ่ม กลุ่มละไม่เกิน 7 คนนักเรียนจะต้องแต่งกายให้เรียบร้อย รวบรวมใส่เครื่องแบบนักเรียน แต่หน้าอ่อนๆ ได้ ไม่ใส่เครื่องประดับ อาทิเช่น กำไล แหวน ต่างหู สร้อย เป็นต้น และการทดสอบระดับที่หนึ่งและระดับที่สอง ครูสามารถเข้าสตูดิโอไปสอบพร้อมกับนักเรียนได้ถ้าหากนักเรียนไม่มั่นใจ ในการสอบ ระดับเหล่านี้ครูอาจช่วยนักเรียนในการหาตำแหน่งเริ่มต้นของพวกเขาแล้ว ครูอาจ นำเดิน ในด้านหน้าของนักเรียนทดสอบ ห้องที่ใช้ในการสอบต้องปิดฝ้าม่านทั้งหมด เพื่อไม่ให้ให้นักเรียนดูกระจก ในการสอบนักเรียนต้องตระหนักถึงความสำคัญในการสอบ การมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ การทำกิจกรรมซ้ำๆ เพื่อปรับบุคลิกภาพ และรูปแบบการเต้น

จากตาราง15 พบว่า การวัดประเมินผลการเดินบัลเล่ต์ โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ และโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ใช้กระบวนการการจัดสอบ การสอบจะถูกจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี การจัดสอบจะมีข้อกำหนดต่างๆที่ ทางหลักสูตรเป็นผู้กำหนดไว้ ส่วนโรงเรียนบางกอกซิติบัลเล่ต์ ใช้การแสดงจูเนียร์ บัลเล่ต์คอนเสิร์ต ในการวัดประเมินผลการเดินบัลเล่ต์ของนักเรียน ซึ่งต่างจาก 2 โรงเรียนที่กล่าวมาข้างต้น

ตาราง 16 แสดงการเปรียบเทียบกรรมการคุมสอบให้คะแนนและวัดประเมินผลของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซิติบัลเล่ต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
หลังจากการแสดงจบลง ทางโรงเรียนจะมีการนัดหมายคณาจารย์เพื่อจัดการประชุมและประเมินผลการแสดงสำหรับนักเรียนแต่ละคน ว่าสามารถผ่านไปยังชั้นเรียนที่สูงขึ้นได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับศักยภาพ ความสามารถและความแข็งแรงของนักเรียน อาจต้องมีการเรียนซ้ำในชั้นเรียนเดิมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นกับตัวนักเรียน	การสอบเพื่อเทียบมาตรฐานตามรูปแบบของหลักสูตร ซี.เอส.ที.ดี. (C.T.S.D) ทางหลักสูตรจะส่งผู้เชี่ยวชาญของทางหลักสูตรมาเป็นกรรมการในการให้คะแนนสอบ	การสอบทางหลักสูตร เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D) จะมีการจัดส่งผู้เชี่ยวชาญจากประเทศออสเตรเลีย มาทำหน้าที่เป็นกรรมการเพื่อวัดประเมินผลให้กับนักเรียนที่เข้าสอบ

จากตาราง16 ผู้วิจัยพบว่าโรงเรียนบางกอกซิติบัลเล่ต์ จะทำการประเมินผล ให้คะแนนและลงความเห็นโดยคณาจารย์ของโรงเรียน ซึ่งแตกต่างจากโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอและโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ มีจุดที่เหมือนกันเนื่องจากการวัดประเมินผลมีรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งทางหลักสูตรเองจะเป็นผู้ส่งกรรมการคุมสอบมาเป็นผู้วัดประเมินผลและให้คะแนนนักเรียนในแต่ละเกรดผ่านเกณฑ์การวัดผลของหลักสูตร

ตาราง 17 แสดงการเปรียบเทียบเกณฑ์ในการวัดประเมินผลการสอบของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซีดีบัลเล่ต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
1) ความแข็งแรงมั่นคงของร่างกาย: หน้าท้องและแกนกลางของร่างกาย 2) ท่าบัลเล่ต์พื้นฐานทางร่างกาย : ตำแหน่งของแขน, เท้า, ขา, หัว, ไหล่/ท่าบัลเล่ต์บนปลายเท้า/ความยืดหยุ่นของร่างกายและการเปิดออกของต้นขาไปจนถึงปลายเท้า 3) การควบคุมร่างกาย: ตำแหน่งการวางน้ำหนักที่ถูกต้องขอร่างกาย/ การประคองและการทรงตัวขณะเคลื่อนไหว/ความสามารถในการแสดงท่าเต้นด้วยความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ/ ความแข็งแกร่ง 4) ความสัมพันธ์ของร่างกายทั้งหมดและลายเส้นของร่างกายในการเต้นบัลเล่ต์ 5) ความสามารถทางการฟังดนตรี (จังหวะ, การตอบสนองทางดนตรี เป็นต้น) 6) เทคนิค :ความสามารถในการเต้น แต่ละเกรด ตัวอย่างเช่น ท่า soutenu ในระดับElementary A ท่า en tourser ในระดับElementary B ท่าpique tour ในเกรด Elementary B 7) การแสดงออกทางอารมณ์: ทางสีหน้า, ร่างกาย และระดับพลังของการเคลื่อนไหว 8) การตระหนักถึงสิ่งรอบตัวในการแสดง: ความสามารถในการกำหนดลายเส้น, ระบุในรูปแบบฟอร์ม, วงกลม หรือสามารถอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้องในการแสดงได้ 9) ความเอาใจใส่ความตั้งใจและความขยัน	เกณฑ์การวัดผลของหลักสูตร ซีเอสทีดินั้นจะถูกแบ่งเป็นส่วนต่างๆ ตามชุดแบบฝึกหัดที่ใช้ในการเรียน การเต้นบัลเล่ต์ที่ราว (Barre): มาตรฐาน ความมั่นใจทางการแสดงออก ความแข็งแรง การทรงตัว ความถูกต้องแม่นยำของท่าในชุดแบบฝึกหัด ท่าลีลาของแขน (Port de bars): ท่าทางและลายเส้น มาตรฐาน ความสามารถทางการฟังเพลง ความมั่นใจในการแสดงออก ความแข็งแรงและความพลิ้วไหวของการเคลื่อนไหว คุณภาพของศิลปิน การฝึกกลางห้อง (Centre Practice) : เทคนิค การวางตำแหน่งของน้ำหนัก มาตรฐาน ความถูกต้องตำแหน่ง การนำเสนอ ลีลาท่าทางการเต้นที่เป็นไปอย่างช้า (Adage): ความสามารถในการแสดงลายเส้นผ่านร่างกาย ความแข็งแรงและการควบคุม การทรงตัว การแสดงออกและความเป็นศิลปิน การหมุน (Pirouettes) : ความสัมพันธ์ทางร่างกาย ศีรษะและแขน การควบคุมและการทรงตัว ความมั่นคงของศีรษะ และแขน ความมั่นใจกับเวลาความเร็วและการควบคุม การกระโดด (Allegro) : การลอยตัว การนำเสนอด้วยความผ่อนคลาย ระหว่างการเคลื่อนไหว ระดับพลัง ความคล่องแคล่วและสไตล์ ท่ากระโดดเล็ก (Batterie) : การตีขา ความแข็งแรง การลอยตัว การ	เกณฑ์การวัดผลของหลักสูตร เอทีโอตินั้นจะถูกแบ่งเป็นส่วนต่างๆ ตามชุดแบบฝึกหัดที่ใช้ในการเรียน การเต้นบัลเล่ต์ที่ราว (Barre): มาตรฐาน ความมั่นใจทางการแสดงออก ความแข็งแรง การทรงตัว ความถูกต้องแม่นยำของท่าในชุดแบบฝึกหัด ท่าลีลาของแขน (Port de bars): ท่าทางและลายเส้น มาตรฐาน ความสามารถทางการฟังเพลง ความมั่นใจในการแสดงออก ความแข็งแรงและความพลิ้วไหวของการเคลื่อนไหว คุณภาพของศิลปิน การฝึกกลางห้อง (Centre Practice) : เทคนิค การวางตำแหน่งของน้ำหนัก มาตรฐาน ความถูกต้องตำแหน่ง การนำเสนอ ลีลาท่าทางการเต้นที่เป็นไปอย่างช้า (Adage): ความสามารถในการแสดงลายเส้นผ่านร่างกาย ความแข็งแรงและการควบคุม การทรงตัว การแสดงออกและความเป็นศิลปิน การหมุน (Pirouettes) : ความสัมพันธ์ทางร่างกาย ศีรษะและแขน การควบคุมและการทรงตัว ความมั่นคงของศีรษะ และแขน ความมั่นใจกับเวลาความเร็วและการควบคุม การกระโดด (Allegro) : การลอยตัว การนำเสนอด้วยความผ่อนคลาย ระหว่างการเคลื่อนไหว ระดับพลัง ความคล่องแคล่วและสไตล์ ท่ากระโดดเล็ก (Batterie) : การตีขา ความแข็งแรง การลอยตัว การ

ตาราง 17 (ต่อ)

โรงเรียนบางกอกซีดีบัลเลต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
10) ทักษะและความประพฤติ : รวมไปถึงการตรงต่อเวลา	ทำงานของเท้า ความมั่นคง ความหนักเบา ความเร็วความเร่ง การเดินบนปลายเท้าโดยน้ำหนักอยู่บริเวณจมูกเท้า (Demi-point): การดำเนินการของการทำงานความถูกต้องตามตำแหน่งน้ำหนักเส้นขา การใช้งานของท่าย่อขาครึ่งหนึ่ง (demi-pile) ในการหมุน ความแข็งแรงท่าเต้น การทรงตัว ความแม่นยำของตำแหน่งและความแข็งแรงของการดำเนินการ ระบาย (Dance) : ลายคลาสสิก ความกว้างของการเคลื่อนไหวและเทคนิค ความแข็งแรงและการลอยตัว ความแข็งแรงสูงและการควบคุม การเต้นบัลเลต์คลาสสิกด้วยการแสดงตนเป็นผู้ใหญ่	ทำงานของเท้า ความมั่นคง ความหนักเบา ความเร็วความเร่ง การเดินบนปลายเท้าโดยน้ำหนักอยู่บริเวณจมูกเท้า (Demi-point):การดำเนินการของการทำงานความถูกต้องตามตำแหน่งน้ำหนักเส้นขา ความแข็งแรงท่าเต้น การทรงตัว ความแม่นยำของตำแหน่งและความแข็งแรงของการดำเนินการ ระบาย (Dance) : ลายคลาสสิก ความกว้างของการเคลื่อนไหวและเทคนิคความแข็งแรงและการลอยตัว ความแข็งแรงสูงและการควบคุม การเต้นบัลเลต์คลาสสิก คด้วยการแสดงตนเป็นผู้ใหญ่ ความแม่นยำ

จากตาราง 17 เกณฑ์ในการวัดประเมินผล จากทั้ง 3 สูตรมีทั้งความเหมือนและความแตกต่างกัน สิ่งที่เหมือนกัน คือ มาตรฐานของแต่ละท่าเต้น ความแข็งแรงของร่างกาย การตอบสนองทางดนตรี ระดับพลังในการเคลื่อนไหวร่างกาย ความสามารถในการเต้นบัลเลต์ท่าต่างๆ ซึ่งในหลักสูตรซีเอสทีดีและหลักสูตรเอทีโอดีจะแบ่งการให้คะแนนตาม ส่วนต่างๆของแบบฝึกหัด ซึ่งโรงเรียนบางกอกซีดีบัลเลต์จะมีความต่างออกไป โดยการดูแบบภาพรวมในการแสดงบนเวที ทั้งนี้ยังมีความต่างในเรื่องความตั้งใจและความเอาใจใส่ในการเรียน แสดงถึงมีการให้คะแนนในชั้นเรียนมิใช่คะแนนมาจากการสอบเพียงอย่างเดียว

ตาราง 18 แสดงการเปรียบเทียบเหตุผลที่เลือกใช้วิธีและกระบวนการวัดประเมินผลของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซีทีบีแอล	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
โรงเรียนบางกอกซีทีบีแอล ได้ตระหนักดีว่า ท้ายที่สุดแล้วเป้าหมายหลักของการเดินบัลเลต์ก็คือ การแสดงบนเวที	เนื่องจากเกณฑ์การสอบของหลักสูตร ซี.เอส.ที.ดี. (C.T.S.D) มีมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับในสากล ได้รับความนิยมในหลายประเทศ รวมไปถึงกลุ่มเอเชียแปซิฟิก	เนื่องจากหลักสูตรมีมาตรฐานและผ่านการตรวจสอบจากกระทรวงศึกษาประเทศออสเตรเลีย

จากตาราง18 กล่าวได้ว่า โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอและโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ให้ความสำคัญกับมาตรฐานในการเดินบัลเลต์ การวัดประเมินผลที่มีมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับ และรับรองในระดับสากล แตกต่างจากโรงเรียนบางกอกซีทีบีแอล ที่มองเห็นความสำคัญของประสบการณ์ที่เกิดจากการแสดงบนเวที

ตาราง 19 แสดงการเปรียบเทียบประกาศผลจากการวัดประเมินผลของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซีทีบีแอล	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
ในการแจ้งผลการสอบเลื่อนชั้นเรียนทางโรงเรียนจะทำการแจ้งเป็นรายบุคคลเป็นการส่วนตัว การประกาศผลจะจัดใส่ในการจดหมายแล้วแจกให้กับเด็กนักเรียนเพื่อทราบผล	ทางหลักสูตรจะทำการส่งผลรายงานการสอบมาจากทางหลักสูตรจากประเทศออสเตรเลีย มายังโรงเรียน หลังจากนั้นการประกาศผลสอบจะแจ้งให้ทราบเป็นรายบุคคลในชั้นเรียนก่อน และหลังจากนั้นจัดพิธีการเพื่อแจกใบประกาศนียบัตรให้นักเรียน	การประกาศผลสอบจะแจ้งผลการสอบโดยการติดผลการสอบไว้ที่บอร์ดประกาศของโรงเรียนและหลังจากนั้นจะมีการจัดเป็นพิธีการเพื่อมอบประกาศนียบัตรให้กับนักเรียน โดยในชั้นเรียนตั้งแต่ Pre-School ถึง Test3 เกณฑ์การให้คะแนนจะมีผ่านและไม่ผ่านเท่านั้น ไม่ได้ชี้แจงลึกลงไปรายละเอียด โดยทางหลักสูตรให้เหตุผลว่าในวัยเด็กคะแนนผลอาจมีผลต่อสภาพจิตใจของเด็กนักเรียนเนื่องจากความไม่เข้าใจในผลคะแนนได้

จากตาราง19 การประกาศผลการสอบ ของโรงเรียนบางกอกซีทีบีแอลและโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ มีลักษณะที่เหมือนกันโดยการแจ้งผลสอบเป็นรายบุคคล ซึ่งโรงเรียนแดนซ์พลัสจะมีความ

แตกต่าง คือการแจ้งผลการโดยการติดประกาศไว้ที่บอร์ด ซึ่งจะทำให้บุคคลทั่วไปสามารถทราบผลสอบของนักเรียนภายในโรงเรียนได้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการวัดประเมินผล ของโรงเรียนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยพบว่าการวัดประเมินผลการเต้นบัลเล่ต์ เกิดขึ้นใน 2 ลักษณะ ได้แก่ การวัดประเมินผลโดยรูปแบบการสอบ และการวัดประเมินผลในรูปแบบของการแสดงบัลเล่ต์บนเวที ซึ่งโรงเรียนพ้อยท์สตูดิโอ และโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี ใช้การวัดประเมินผลโดยรูปแบบการสอบ ต่างจากโรงเรียนบางกอกชิคกี้บัลเล่ต์ใช้การวัดประเมินผลในรูปแบบของการแสดงบนเวที ซึ่งเกณฑ์ในการวัดประเมินผลของการวัดประเมินผลของทั้ง 2 รูปแบบ ผู้วิจัยพบว่า มีสิ่งที่เหมือนกัน คือ มาตรฐานของแต่ละท่าเต้น ความแข็งแรงของร่างกาย การตอบสนองทางด้านดนตรี ระดับพลังในการเคลื่อนไหวร่างกาย และความสามารถในการเต้นบัลเล่ต์ในท่าต่างๆ อีกทั้งพบว่านอกจากคะแนนที่จากการวัดประเมินผลของการแสดงบนเวที โรงเรียนบางกอกชิคกี้บัลเล่ต์ได้ให้ความสำคัญในความตั้งใจ และความเอาใจใส่ในการเรียน การให้คะแนนจากในชั้นเรียน มิใช่คะแนนจากการสอบเพียงอย่างเดียว สรุปได้ว่าโรงเรียนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานครนั้น ให้ความสำคัญกับมาตรฐานในการเต้นบัลเล่ต์ นิยมการวัดประเมินผลที่มาตรฐานที่ได้รับการยอมรับ และรับรองในระดับสากล แต่ในการวัดประเมินผลในรูปแบบของการสอบในชั้นเรียนอาจทำให้นักเรียนขาดประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจากการแสดงบนเวที ทำให้เกิดการวัดประเมินผลในรูปแบบของการแสดงขึ้นเพื่อเป็นอีกหนึ่งทางเลือกสำหรับในวัดประเมินผล และในการประกาศผลการวัดประเมินผล โดยการแจ้งผลสอบเป็นรายบุคคล และติดประกาศไว้ที่บอร์ด ซึ่งทำให้บุคคลทั่วไปสามารถทราบผลการสอบของนักเรียนภายในโรงเรียนได้

5. ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้านสภาพแวดล้อม

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับ สภาพห้องเรียน สภาพโดยรอบโรงเรียน สถานที่ตั้ง ประชาสัมพันธ์ ห้องแต่งตัว เทคโนโลยีภายในโรงเรียน ค่าใช้จ่ายในการเรียน เครื่องแต่งกาย เพื่อนำไปวิเคราะห์เปรียบเทียบ

ตาราง 20 แสดงการเปรียบเทียบสภาพห้องปฏิบัติการของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกชิตตี้บัลเลต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
ห้องเรียนจำนวน 3 ห้อง โดย 2 ห้องมีขนาดเท่ากัน มีความกว้าง 14 เมตร ยาว 10 เมตร และ 1 ห้องขนาดเล็ก มีความกว้าง 6 เมตร ยาว 6 เมตร ในส่วนพื้นของห้องเรียนรองด้วยแผ่นยางลิโนเลียม (Linoleum) ที่ผลิตจากประเทศญี่ปุ่น ประสิทธิภาพมีความคงทน และเรียบเนียน ติดแนบสนิทกับแผ่นไม้แล้วทับบนโครงไม้ที่ขัดกันโดยด้านล่างมีการเสริมสปริง ก่อให้การกระด้างในการกระโดดช่วยส่งเสริมให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น กระเจกเงา 2 ด้าน อยู่ทางด้านกว้างและด้านยาว บุคคลภายนอกสามารถมองเห็นชั้นเรียนได้ มีหน้าต่างสามารถมองเห็นข้างด้านนอกได้และมีผ้าม่านสำหรับเปิดและปิดตามความต้องการ	มีห้องเรียน 2 ห้องห้องเรียนรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ลักษณะคล้ายเวที ขนาด กว้าง 10 เมตร ยาว 11 เมตร และ กว้าง 5 เมตร ยาว 8 เมตร ห้องใหญ่ผนังห้อง 2 ด้านทำด้วยกระจกใสสามารถมองเห็นด้านนอกด้าน และจากด้านนอกสามารถมองเห็นในห้องได้ ส่วนห้องเล็กผนัง 1 ด้านเป็นกระจกใสเช่นเดียวกัน มีผ้าม่านสามารถเปิดและปิดเมื่อต้องการความเป็นส่วนตัว พ้นข้างใต้เป็นไม้โปร่งปูทับด้วยเสื่อน้ำมัน	ห้องเรียนจำนวน 2 ห้อง ห้องเรียนรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ลักษณะคล้ายเวที ขนาด กว้าง 10 เมตร ยาว 8 เมตร และกว้าง 8 เมตร ยาว 6 เมตร พื้นห้องเรียนถูกปูด้วยพื้นไม้ปาร์เก้ ทั้ง 2 ห้องเป็นกระจกใสผู้ปกครองสามารถมองเห็นได้จากด้านนอก ด้านหนึ่งติดกระจกเงาใช้สำหรับการเรียนการสอน มีผ้าม่านสามารถเปิดและปิดเมื่อต้องการ ความเป็นส่วนตัว

จากตาราง 20 สภาพห้องเรียนของโรงเรียนทั้ง 3 แห่งจะมีลักษณะที่มีคล้ายคลึงกันมาก มีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดไม่ต่างกันมาก สังเกตว่าโรงเรียนบางกอกชิตตี้บัลเลต์ มีการใช้แผ่นยางลิโนเลียม (Linoleum) มาติดทับแผ่นไม้แบบโปร่ง ด้านล่างของแผ่นไม้หน้าท่อนไม้ขัดกัน และเสริมสปริง เพื่อให้เกิดความกระด้างในการกระโดด ช่วยในการรับแรงกระแทก ช่วยส่งเสริมให้การเต้นบัลเลต์ทำให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอใช้พื้นไม้ปาร์เก้ ปูทับด้วยเสื่อน้ำมัน และโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ สร้างพื้นด้วยไม้ปาร์เก้ จะเห็นได้ชัดกระจกมีส่วนสำคัญในการ

เรียนการสอนเป็นอย่างมาก ขาดไม่ได้ นอกจากนั้นผ้าม่านสำหรับปิดกันกระจก และปิดตรงหน้าต่าง สำหรับต้องการความเป็นส่วนตัวด้วย

ตาราง 21 แสดงการเปรียบเทียบบรรยากาศในห้องเรียนของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกชิตตี้บัลเลต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
ทางโรงเรียนบางกอกชิตตี้บัลเลต์ ห้องเรียนควรมีอากาศปลอดโปร่ง โดยห้องเรียนผนังเป็นกระจกใส เพื่อให้สามารถมองเห็นทัศนียภาพ ด้านนอก ทำให้ไม่รู้สึกอึดอัดจนเกินไป มีระบบป้องกันเสียงรบกวนจาก ภายนอกเพื่อไม่ให้เสียสมาธิในการ เรียน มีผ้าม่านป้องกันแสงแดดเมื่อ รู้สึกว่าได้แสงสว่างจากภายนอก มากเกินไป	สถาบันพ้อยท์สตูดิโอ มีการจัด ห้องเรียนให้มีบรรยากาศ ปลอด โปร่ง โดยให้แสงจากธรรมชาติ สามารถส่องเข้ามาได้ และใช้ผ้าม่าน ปิดในบางโอกาสที่ต้องการสมาธิ ให้กับนักเรียนในชั้นเรียน ระบบ เสียงควรมีคุณภาพไม่มีเสียงอื่น รบกวน เพลงที่ใช้เปิดในการจะต้อง ฟังแล้วไพเราะ เพื่อเพิ่มบรรยากาศ ที่ดีในชั้นเรียน	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ห้องเรียนต้องมีบรรยากาศปลอด โปร่งไม่ทึบมากเกินไป แต่ห้องเรียน ที่เป็นผนังทึบหมด มีข้อดีสำหรับชั้น เรียนที่ต้องการสมาธิ ระบบเสียง ต้องทันสมัยไม่ดังและไม่เบา จนเกินไปต้องอยู่ในระดับที่ พอเหมาะ และในห้องควรมีแสง สว่างเพียงพอ ไม่ให้มีมืดหรืออึมครึม สร้างความตื่นตัวให้กับผู้เรียน

จากตาราง 21 พบว่าบรรยากาศในห้องเรียน ของโรงเรียนทั้ง 3 แห่ง มีความคล้ายคลึงกัน โดยบรรยากาศในห้องไม่ทึบหมด ยังคงมีส่วนที่สามารถมองเห็นทัศนียภาพด้านนอกได้ หาก ต้องการสมาธิมากขึ้น ห้องเรียนจะใช้ผ้าม่านในการปิด แสงสว่างที่เพียงพอเป็นสิ่งสำคัญกับการเรียน การสอน ดังนั้นทั้ง3โรงเรียนจึงมีการจัดแสงไม่ให้มืดหรือสว่างจนเกินไป

ตาราง 22 แสดงการเปรียบเทียบทำเลที่ตั้งและเหตุผลในการเลือกทำเลที่ตั้งของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซีทีบีแอล	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
ปัจจุบันโรงเรียนบางกอกซีทีบีแอล ตั้งอยู่ อาคารจัสมินทาวเวอร์ ชั้น 3 สุขุมวิท 23 การเลือกสถานที่ตั้งมีผลเนื่องห้องเรียนของทางโรงเรียนสามารถมองเห็นได้จากรถไฟฟ้าสถานีโศก จึงทำให้ได้รับความสนใจจากบุคคลภายนอกมากขึ้น และสถานที่สะดวกในการเดินทางอยู่ใจกลางเมืองจึงทำให้มีกลุ่มนักเรียนชาวต่างและชาวไทยเพิ่มมากขึ้นด้วย	สถานที่ตั้งอยู่ในปิ่นนํ้ามัน เป็นดีอาคาร 2 ชั้น ห้องเรียนอยู่ชั้น 2 ของอาคาร สามารถมองเห็นชั้นเรียนได้จากทางด้านนอก จึงทำให้เกิดความสนใจจากผู้พบเห็นและผ่านไปมาแถวนั้น	สถานที่ของโรงเรียน ตั้งอยู่ในห้างสรรพสินค้าเซนทรัล พลาซ่า สาขาแจ้งวัฒนะ ซึ่งอยู่ในเขตปริมณฑล จึงได้รับความสนใจจากนักเรียนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้นทางโรงเรียนได้ทำการวิจัยการตลาดและสำรวจความสนใจจากพื้นที่ก่อนก่อตั้งโรงเรียน จึงได้เลือกก่อตั้งในบริเวณห้างสรรพสินค้าใหญ่ที่อยู่ในบริเวณนี้ แล้วในบริเวณที่มีโรงเรียนอื่นๆในบริเวณนี้ด้วย เพื่อเพิ่มทางเลือกอื่นๆให้กับนักเรียน

จากตาราง 22 สรุปได้ว่า สถานที่ตั้งของโรงเรียนมีผลต่อจำนวนนักเรียน โรงเรียนบางกอกซีทีบีแอล ตั้งอยู่ในบริเวณบริเวณกลางใจเมือง สะดวกในการเดินทาง มีชาวต่างชาติจำนวนมากที่สนใจการเรียนเต้นบัลเล่ต์โดยส่วนใหญ่เป็นเด็กชาวญี่ปุ่นและชาติตะวันตก โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอที่อยู่อาศัยของนักเรียนส่วนใหญ่ไม่จากโรงเรียนมากนัก อยู่ในบริเวณลาดพร้าว บางกะปิ และจากที่อื่นๆในเขตกรุงเทพฯ ด้วย การเดินทางค่อนข้างสะดวก ไม่ว่าจะเป็นรถประจำทางหรือทางเรือโดยสาร โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ตั้งอยู่ในห้างสรรพสินค้าทำให้เป็นที่สนใจของบุคคลทั่วไป สถานที่ตั้งเดินทางสะดวก รถตู้โดยสาร รถไฟฟ้า บีทีเอส นักเรียนโดยส่วนก็จะเป็นนักเรียนที่มีที่อยู่อาศัย ในเขตนั้น

ตาราง 23 แสดงการเปรียบเทียบสภาพแวดล้อมส่วนสำนักงานของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกชิตตี้บัลเลต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
ในส่วนของบริษัทจะเจ้ามี หน้าที่ อยู่ประจำสำหรับ คุณพ่อคุณ แม่ผู้ปกครองที่อยากสอบถามใน เรื่องต่างๆของโรงเรียน การเรียน การสอน รวมไปถึงค่าเล่าเรียน และ สำหรับโรงเรียนจะมีมุมสำหรับ ผู้ปกครองที่มารอบุตรหลานใน ระหว่างเรียน	ในส่วนของบริษัทจะเจ้ามี หน้าที่ อยู่ประจำสำหรับ คุณพ่อคุณ แม่ผู้ปกครองที่อยากสอบถามใน เรื่องต่างๆของโรงเรียน การเรียน การสอน รวมไปถึงค่าเล่าเรียน และ สำหรับโรงเรียนจะมีมุมสำหรับ ผู้ปกครองที่มารอบุตรหลานใน ระหว่างเรียน	ในส่วนของบริษัทจะเจ้ามี หน้าที่ อยู่ประจำสำหรับ คุณพ่อคุณ แม่ผู้ปกครองที่อยากสอบถามใน เรื่องต่างๆของโรงเรียน การเรียน การสอน รวมไปถึงค่าเล่าเรียน และ สำหรับโรงเรียนจะมีมุมสำหรับ ผู้ปกครองที่มารอบุตรหลานใน ระหว่างเรียน

จากตาราง 23 พบว่าในส่วนของบริษัทของโรงเรียนทั้ง 3 แห่ง มีความคล้ายคลึงกันในด้านรูปแบบการจัดวาง โดยจะมีโต๊ะประชาสัมพันธ์ และมุมสำหรับผู้ปกครองที่มารอบุตรหลานระหว่างเรียน แต่จะแตกต่างกันที่การตกแต่งและการจัดวาง

ตาราง 24 แสดงการเปรียบเทียบสภาพห้องแต่งตัวของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกชิตตี้บัลเลต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
ห้องสำหรับเปลี่ยนเสื้อผ้า มีทั้งหมด จำนวน 3 ห้อง ภายในห้องจะมี กระจก 1 บาน ขนาด กว้าง 50 ยาว 80 เซนติเมตร ใช้ผ้ามาแทน ประตู	ห้องสำหรับเปลี่ยนเสื้อผ้า มีทั้งหมด จำนวน 2 ห้อง ใช้ผ้ามาแทน ประตู ภายในห้องมีกระจก 1 บาน	ห้องสำหรับเปลี่ยนเสื้อผ้า มีทั้งหมด จำนวน 2 ห้อง ใช้ผ้ามาแทนประตู ภายในห้องมีกระจก 1 บาน

จากตาราง 24 ผู้วิจัยพบว่าห้องแต่งตัวหรือห้องที่ใช้เปลี่ยนเสื้อผ้า เป็นส่วนหนึ่งที่โรงเรียนทั้ง 3 แห่งจำเป็นต้องมี เพื่อให้เกิดความสะดวกสบายกับผู้เรียน โดยทั้ง 3 แห่ง มีลักษณะและขนาดที่ใกล้เคียงกัน ในห้องทุกห้องจะมีกระจกไว้สำหรับตรวจเช็คความเรียบร้อยของชุดที่สวมใส่

ตาราง 25 แสดงการเปรียบเทียบปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีในโรงเรียนบัลเล่ต์ของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกซีดีบัลเล่ต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
ชั้นเรียนมีการปรับไปตามยุคสมัย เทคโนโลยีที่ใช้มีการปรับปรุงให้ทันกับยุคสมัยตลอดเวลา เพื่อความสะดวกในการใช้สอยอุปกรณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนเปิดเพลงในการเรียนการสอนโดยใช้เครื่องเสียง สามารถเปิดเพลงจากซีดี โทรศัพท์สมาร์ทโฟน แท็บเล็ต	ชั้นเรียนมีการปรับไปตามยุคสมัย เทคโนโลยีที่ใช้มีการปรับปรุงให้ทันกับยุคสมัยตลอดเวลา เพื่อความสะดวกในการใช้สอยอุปกรณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนเปิดเพลงในการเรียนการสอนโดยใช้เครื่องเสียง สามารถเปิดเพลงจากซีดี จากโทรศัพท์สมาร์ตโฟน แท็บเล็ต	ชั้นเรียนมีการปรับไปตามยุคสมัย เทคโนโลยีที่ใช้มีการปรับปรุงให้ทันกับยุคสมัยตลอดเวลา เพื่อความสะดวกในการใช้สอยอุปกรณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนเปิดเพลงในการเรียนการสอนโดยใช้เครื่องเสียง สามารถเปิดเพลงจากซีดี จากโทรศัพท์สมาร์ตโฟน แท็บเล็ต

จากตาราง 25 จะสรุปได้ว่าทุกโรงเรียนจะมีการปรับชั้นเรียนให้มีความทันสมัยตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นเครื่องเสียงระบบเสียง เนื่องจากเทคโนโลยีมีการพัฒนาตลอดเวลา ทางโรงเรียนจึงต้องปรับตามให้ทันกับเทคโนโลยี เพื่อความสะดวกในการใช้สอยอุปกรณ์ต่างๆ

ตาราง 26 แสดงการเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายในการเรียนบัลเล่ต์ของกลุ่มประชากรในการศึกษา

โรงเรียนบางกอกชิคกี้บัลเล่ต์	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
ค่าธรรมเนียมแรกเข้า : 500 บาท ค่าเล่าเรียน แบบที่1 (Angel+Baby Class) 500 บาท/ครั้ง หรือ 1600/คูปอง4ใบ (จำเป็นต้องใช้คูปองภายใน 2 เดือน) Angel class(สุดสัปดาห์)1/สัปดาห์ (50 นาที) 500 บาท Baby class(สุดสัปดาห์)1/สัปดาห์ (50 นาที) 500 บาท ค่าใช้จ่ายในการเรียน แบบที่2 (Pre-Primary Class-G6 class) -รวมทั้งหมดของค่าเล่าเรียนรายเดือนจะเป็นจำนวนเงินที่คุณจำนวนครั้งในแต่ละเดือน Pre-Primany 1/สัปดาห์(60 นาที) 500 บาท Primany 1/สัปดาห์(60 นาที) 500 บาท Elementary A 2/สัปดาห์(60 นาที) 450 บาท Elementary B 2/สัปดาห์(90 นาที) 500 บาท G1 3/สัปดาห์(90 นาที) 450 บาท G2,G3 3/สัปดาห์(90 นาที) 450 บาท G4,G5,G6 3/สัปดาห์(90 นาที) 450 บาท -ทางโรงเรียนจะจำหน่ายเป็นคูปองสำหรับนักเรียนที่จ่ายค่าเล่าเรียนแบบรายเดือน นักเรียนจะนำคูปองทั้งหมดมาให้ผู้สอนในครั้งแรกของทุกเดือน -ทางโรงเรียนไม่มีการคืนค่าเล่าเรียนหรือค่าธรรมเนียมแรกเข้า ในกรณีที่นักเรียนลาหยุด	ค่าธรรมเนียมแรกเข้า :300 บาท คลาส 1 ชั่วโมง ราคา 400 บาท คลาส 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง) ราคา 500 บาท Primary 1 ชั่วโมง ราคา 3500 (12 ครั้ง) Ballet Grade 1 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง) ราคา 5000 (12ครั้ง) Ballet Grade 2 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง) ราคา 5000 (12ครั้ง) Ballet Grade 3 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง) ราคา 5000 (12ครั้ง) Ballet Grade 4 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง) ราคา 5000 (12ครั้ง) Ballet Grade 5 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง) ราคา 5000 (12ครั้ง) Ballet Grade 6 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง) ราคา 5000 (12ครั้ง) Sub Elementary1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง) ราคา 5000 (12ครั้ง) Elementary 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง) ราคา 5000 (12ครั้ง) Intermediate 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง) ราคา 5000 (12ครั้ง) Advance 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง) ราคา 5000 (12ครั้ง)	ค่าธรรมเนียมแรกเข้า :300 บาท Pre-school 1 1ชั่วโมง/ครั้ง 450 บาท Pre-school 2 1ชั่วโมง/ครั้ง 450 บาท Test 1 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง)/ครั้ง 600 บาท Test 2 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง)/ครั้ง 600 บาท Test 3 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง)/ครั้ง 600 บาท Bronde middle 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง)/ครั้ง 800 บาท Bronze star 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง)/ครั้ง 800 บาท Silver middle 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง)/ครั้ง 800 บาท Silver star 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง)/ครั้ง 800 บาท Gold middle 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง)/ครั้ง 800 บาท Gold star 1 ½ (ชั่วโมงครึ่ง)/ครั้ง 800 บาท

จากตาราง 26 พบว่าค่าเล่าเรียนของโรงเรียนทั้ง 3 แห่ง ชั้นเรียนจะไม่เกิน 400-600 บาท/60-90 นาที ซึ่งราคาจะสูงขึ้นตามเกรดที่สูงขึ้นด้วย โดยส่วนใหญ่การจ่ายค่าเรียนแบบรายเทอม หรือ 12 ครั้ง จะทำให้ราคาค่าเล่าเรียนถูกลง การหยุดหรือขาดเรียน ทางโรงเรียนจะไม่มี การคืนหรือ ชดเชยค่าเล่าเรียน

ตาราง 27 แสดงการเปรียบเทียบเครื่องแต่งกายครูและนักเรียนในชั้นเรียนของกลุ่มประชากรใน การศึกษา

โรงเรียนบางกอกชิปปิ้ง	โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ	โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่
○ ครู: ไม่ได้กำหนดแบบรูปแบบ หรือบังคับการแต่งกายสำหรับคุณ โดยส่วนใหญ่ ครูจะสวมใส่เสื้อยืดที่ ค่อนข้างรัดรูปหรือมองเห็นสรีระได้ ใน ส่วนของช่วงล่างจะนิยมใส่เป็น กางเกงขายาว รัดรูป และมีการสวม ใส่โปรเกรสแบบสั้นเป็นผ้าชีฟองทับ กางเกงอีกชั้น บางครั้งอาจมีสีสันทดสอบบนตัว กระโปรงด้วย สวมใส่รองเท้าบัลเลต์ แบบนิ่ม หรือบางครั้งอาจใส่รองเท้า บัลเลต์สำหรับครู รองเท้าบัลเลต์ สำหรับครู จะมีลักษณะคล้ายรองเท้า บัลเลต์แบบนิ่ม โดยแตกต่างกันที่ ส้นรองเท้าที่มีลักษณะสูงขึ้นมา ประมาณ 5 เซนติเมตร ○ นักเรียน: แต่งกายด้วยชุดรัดรูปมี ลักษณะคล้ายชุดว่ายน้ำแบบเต็มตัว ที่เรียกว่า เลียวทาร์ด(leotard) ด้านบน นักเรียนแต่ละเกรดจะถูก กำหนดสีของชุดให้มีความแตกต่างกัน ตามสีที่โรงเรียนกำหนดขึ้น ส่วนของด้านล่าง นักเรียนจะต้อง สวมใส่ถุงน่องชนิดหนาสีชมพูอ่อน (Pink tight) ส่วนรองเท้าเป็น รองเท้าบัลเลต์แบบนิ่ม เรียกว่า ซอฟชู(soft shoe) สีชมพูและ รองเท้า(point shoe) พ้อยท์ชู ขึ้นอยู่กับ ข้อกำหนดของแต่ละเกรด	○ ครู: ไม่ได้กำหนดแบบรูปแบบ สำหรับคุณครู โดยส่วนใหญ่มักจะ สวมใส่ชุดที่สามารถมองเห็นสรีระได้ อย่างชัดเจน เพื่อความสะดวกใน การเรียนการสอน นักเรียนจะเห็น สรีระของครูอย่างชัดเจนทำให้เกิด ความเข้าใจ ในการเรียนและจัด ระเบียบของร่างกายให้มีความ คล้ายคลึงกันกับครูได้ ครูจะสวมใส่ รองเท้าบัลเลต์แบบนิ่ม(soft shoe) ○ นักเรียน: แต่งกายด้วยชุดรัดรูปมี ลักษณะคล้ายชุดว่ายน้ำแบบเต็มตัว ที่เรียกว่า เลียวทาร์ด(leotard) ด้านบน ไม่กำหนดสีและแบบ สามารถใส่สีสันทดสอบได้หลากหลาย ตาม อธิบายส่วนของด้านล่าง นักเรียน จะต้องสวมใส่ถุงน่องชนิดหนาสี ชมพูอ่อน (Pink tight) ส่วนรองเท้า เป็นรองเท้าบัลเลต์แบบนิ่ม เรียกว่า ซอฟชู(soft shoe) และ รองเท้า (point shoe) พ้อยท์ชู ขึ้นอยู่กับ ข้อกำหนดของแต่ละเกรด	○ ครู: ไม่ได้กำหนดแบบรูปแบบ สำหรับคุณครู โดยส่วนใหญ่มักจะ สวมใส่ชุดที่สามารถมองเห็นสรีระได้ อย่างชัดเจน เพื่อความสะดวกใน การเรียนการสอน นักเรียนจะเห็น สรีระของครูอย่างชัดเจนทำให้เกิด ความเข้าใจ ในการเรียนและจัด ระเบียบของร่างกายให้มีความ คล้ายคลึงกันกับครูได้ ครูจะสวมใส่ รองเท้าบัลเลต์แบบนิ่ม(soft shoe) ○ นักเรียน: แต่งกายด้วยชุดรัดรูปมี ลักษณะคล้ายชุดว่ายน้ำแบบเต็มตัว ที่เรียกว่า เลียวทาร์ด(leotard) ด้านบน ไม่กำหนดสีและแบบ สามารถใส่สีสันทดสอบได้หลากหลาย ตาม อธิบายส่วนของด้านล่าง นักเรียน จะต้องสวมใส่ถุงน่องชนิดหนาสี ชมพูอ่อน (Pink tight) ส่วนรองเท้า เป็นรองเท้าบัลเลต์แบบนิ่ม เรียกว่า ซอฟชู(soft shoe) และ รองเท้า (point shoe) พ้อยท์ชู ขึ้นอยู่กับ ข้อกำหนดของแต่ละเกรด

จากตาราง 27 ผู้วิจัยพบว่าเครื่องแต่งกายสำหรับครูของโรงเรียนทั้ง 3 แห่ง ไม่ได้ถูกกำหนดรูปแบบหรือเครื่องแบบในการแต่งกาย แต่ควรมีลักษณะรัดรูป เพื่อให้เห็นสรีระ รูปร่างและการเคลื่อนไหวร่างกาย ใส่กระโปรงล้าลองสำหรับใช้ในการเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ บางท่วงท่าที่ต้องฝึกใช้กระโปรงในการเต้นบัลเล่ต์

เครื่องแต่งกายสำหรับนักเรียน สำหรับโรงเรียนบางกอกชิติบัลเล่ต์ มีการกำหนดสีของชุดเรียนบัลเล่ต์สำหรับนักเรียนบัลเล่ต์ซึ่งแตกต่างกันไปตามเกรดเรียน ต่างจากโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอและโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี นักเรียนยังจำเป็นต้องสวมใส่ชุดบัลเล่ต์ แต่จะไม่มีกำหนดสีและรูปแบบเครื่องแต่งกายในชั้นเรียน และทั้ง 3 แห่ง กำหนดให้นักเรียนต้องใส่ถุงน่องแบบหนา สีชมพู และรองเท้าบัลเล่ต์แบบนิ่ม (soft shoes) สีชมพู หรือ รองเท้าบัลเล่ต์แบบหัวตัด (point shoes) ตามชั้นเรียนของตัวเอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านทำเลที่ตั้งและห้องปฏิบัติการ ของโรงเรียนสอนการเต้นบัลเล่ต์ ในเขตกรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่า โดยส่วนใหญ่หลายด้านมีความคล้ายคลึงกัน ทั้งทางด้านสภาพห้องเรียน บรรยากาศในชั้นเรียน ค่าเล่าเรียน เทคโนโลยีที่ใช้ในการเรียน ห้องแต่งตัวรวมไปถึงประชาสัมพันธ์ ด้านห้องเรียน ในปัจจุบันผู้วิจัยพบว่าโรงเรียนสอนการเต้นบัลเล่ต์นิยมสร้างห้องเรียนบัลเล่ต์ ในรูปแบบสีเหลี่ยมผืนผ้า ที่มีลักษณะคล้ายเวทีแสดง โดยส่วนของพื้นห้องเรียนโดยทั่วไปจะปูด้วยพื้นไม้ปาร์เก้ แสดงให้เห็นว่าพื้นไม้ปาร์เก้เป็นส่วนประกอบหลักในการสร้างพื้นห้องเรียน ซึ่งปัจจุบันมีการนำแผ่นยางหรือที่เรียกว่า ลิโนเลียม (Linoleum) มาปูทับแผ่นไม้ แต่เนื่องจากแผ่นลิโนเลียมมีราคาแพง จึงนิยมใช้เสื่อน้ำมันแทน เพื่อพื้นผิวที่เรียบ และความคงทน ในส่วนของบรรยากาศในชั้นเรียนไม่นิยมให้ห้องเรียนทึบ ยังคงมีส่วนที่สามารถมองเห็นทัศนียภาพของด้านนอกได้ หากต้องการสมาธิมากขึ้น ห้องเรียนจะใช้ผ้าม่านปิดแทน สถานที่ตั้งของโรงเรียนเป็นปัจจัยของการเลือกเรียนของนักเรียน และสามารถแสดงให้เห็นถึงกลุ่มผู้เรียน โดยส่วนใหญ่เด็กเรียนในโรงเรียนก็จะเป็นนักเรียนที่อาศัยอยู่ในเขตนั่นๆ การเดินทางที่สะดวกอาจเป็นการเปิดโอกาสให้บุคคลที่สนใจทางด้านบัลเล่ต์มาติดต่อได้ง่ายมากขึ้น ในทุกโรงเรียนจะประกอบไปด้วย ส่วนของประชาสัมพันธ์ ห้องแต่งตัว ซึ่งในส่วนนี้จะแตกต่างกันเรื่องของการจัดวางการตกแต่งเท่านั้น ในส่วนของค่าเล่าเรียน จะเริ่มต้นตั้งแต่ 400 ไปจนถึง 800 บาท/60-90 นาที ซึ่งราคาจะสูงขึ้นตามเกรดหรือชั้นเรียนที่สูงขึ้น โดยส่วนใหญ่การจ่ายค่าเรียนแบบรายเทอมจะทำให้ค่าเรียนถูกลง แต่จะไม่มีส่วนลดค่าเล่าเรียนในกรณีที่มีการหยุดหรือขาดเรียน ในส่วนของเครื่องแต่งกายของครูและนักเรียนจะมีข้อกำหนดต่างขึ้นอยู่กับโรงเรียนจะเป็นผู้กำหนด ซึ่งในส่วนใหญ่เครื่องแต่งกายของครูจะไม่มี การบังคับหรือกำหนดรูปแบบที่ชัดเจน และเครื่องแต่งกายของนักเรียนก็จะเป็นไปตามมาตรฐานของหลักสากลทั่วไป อาจมีการกำหนดสีสັນของชุดในบางกรณี ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าด้านสภาพแวดล้อมอาจมีผลต่อการตัดสินใจเลือกโรงเรียนสำหรับการเรียนเต้นบัลเล่ต์

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วิจัยฉบับนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเล่ต์ ในเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มตัวอย่าง 3 แห่ง ตามเงื่อนไขที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้คือ เป็นโรงเรียนบัลเล่ต์ที่ใช้หลักสูตรการเรียนการสอนที่มีมาตรฐานได้ในการยอมรับในต่างประเทศ โดยนำหลักสูตรการเรียนการสอนนอกเหนือจากหลักสูตร เดอะรอยัล อะคาเดมี ออฟ แดนซิง (The Royal Academy of Dancing) หรือ อาร์.เอ.ดี (R.A.D.) ได้รับรางวัลจากการแข่งขัน ณ เวทีต่างๆจากต่างประเทศ และก่อตั้งและดำรงอยู่ได้มาเป็นเวลาระยะเวลานานกว่า 10 ปี ซึ่งผู้วิจัยศึกษาเปรียบเทียบในด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านบุคลากรและคณาจารย์ ด้านวัดประเมินผล และด้านสภาพแวดล้อม

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายดังนี้

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนสอนเต้นบัลเล่ต์ ในเขตกรุงเทพมหานคร ในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ศึกษาโรงเรียนสอนเต้นบัลเล่ต์ จำนวน 3 แห่ง ตามเกณฑ์เงื่อนไขที่ผู้วิจัยได้กำหนด ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก ศึกษาจากการสังเกตการณ์ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล และนำเสนอข้อมูลในลักษณะการพรรณนา เพื่ออธิบายถึงความเหมือนหรือแตกต่าง ในแต่ละด้านของโรงเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ โดยสร้างข้อสรุปจากการวิเคราะห์ข้อมูล ตามทฤษฎีรูปแบบการเรียนการสอน ทฤษฎีการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง รวมถึงสังเกตการณ์ และทำการสังเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อมูล

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเล่ต์ ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยสรุปได้โดยแบ่งการศึกษาเปรียบเทียบในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ด้านหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอน

จากการศึกษาด้านหลักสูตร ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า หลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่ามีความแตกต่างกันหลายด้าน ได้แก่ 1) ด้านหลักสูตรและที่มาของหลักสูตร 2) โครงสร้างและองค์ประกอบ 3) เหตุผลในการเลือกใช้หลักสูตร

ทั้งนี้เหตุผลในการเลือกใช้หลักสูตรของโรงเรียนพ้อยท์ สตูดีโอ และโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ เนื่องมาจากเป็นหลักสูตรที่มีมาตรฐานการวัดประเมินผลที่ชัดเจน ซึ่งได้รับความนิยมและเป็นที่ยอมรับในระดับสากล อีกทั้งยังเป็นหลักสูตรที่ถูกสร้างขึ้นในต่างประเทศ รวมไปถึงองค์กรหรือเจ้าของและผู้ถือครองลิขสิทธิ์เป็นที่น่าเชื่อถือ รวมไปถึงการสร้างหลักสูตรที่เป็นรูปแบบลักษณะเฉพาะของโรงเรียนบางกอกซิติบัลเลต์ ซึ่งมีที่มาจากการผสมผสานของหลักสูตรบัลเลต์ต่างๆ มาปรับใช้ให้เหมาะสมกับคนไทยมากขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเนื่องด้วยอยากเปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไป รวมไปถึงบุคคลที่มีสรีระไม่เกื้อหนุนกับการเต้นบัลเลต์ ได้มีโอกาสในการฝึกปฏิบัติเต้นบัลเลต์ได้อย่างเหมาะสม โดยโครงสร้างและองค์ประกอบของแต่ละหลักสูตร มีความแตกต่างกัน โดยใช้ชื่อเรียกในแต่ละระดับของการเรียนที่ต่างกัน ซึ่งสามารถแบ่งจากระดับความสามารถ หรือช่วงอายุของผู้เรียน ทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า ความน่าสนใจในการจัดการเรียนการสอน เป็นสิ่งสำคัญในการเลือกใช้หลักสูตรต่างๆ ของโรงเรียนการสอนเต้นบัลเลต์ การจัดการเรียนการสอนจะต้องไม่น่าเบื่อ มีความสนุกสนาน มีสภาพการณ์ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความอยากรู้ อยากเรียน และเป็นที่น่าพอใจของผู้เรียน และผู้วิจัยพบว่า การเรียนบัลเลต์จะช่วยส่งเสริมผู้เรียนในด้านความเป็นนักแสดงอีกด้วย นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าการเรียนเต้นบัลเลต์ จะช่วยส่งเสริมเรื่องสมาธิ ความรับผิดชอบ การสร้างระเบียบวินัยให้แก่ผู้เรียน ซึ่งโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ได้ให้ความสำคัญในการเรียนเต้นบัลเลต์เพื่อนำไปสู่การบูรณาการหรือผสมผสานการเต้นประเภทอื่นๆ และนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสม

2. ด้านการเรียนการสอน

จากการศึกษาด้านการเรียนการสอน ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนบัลเลต์ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การจัดการเรียนการสอนบัลเลต์มีรูปแบบการเรียนการสอน 2 แบบ ซึ่งเป็นรูปแบบที่ใช้ทั่วไปในระดับสากล แต่จะมีความแตกต่างในการกำหนดท่าเต้นและเพลงในการเรียนการสอนที่ถูกกำหนดโดยหลักสูตรแต่ละหลักสูตรอย่างชัดเจน รวมไปถึงการสอนในรูปแบบอิสระ ที่ไม่ได้มีการกำหนดท่าเต้นและเพลงไว้ ซึ่งจะขึ้นอยู่กับความคิดเห็นครูผู้สอนแต่ละท่าน การเรียนการสอนจะมีผู้สอนเป็นแกนกลางหรือศูนย์กลาง โดยใช้วิธีการสาธิตในขณะที่ทำการเรียนการสอน ผู้วิจัยพบอีกว่า การเรียนการสอนในรูปแบบอิสระ (Free class) มีความเหมาะสมสำหรับการเรียนบัลเลต์ระดับขั้นสูง เนื่องจากนักเรียนจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในการเต้นบัลเลต์ในขั้นพื้นฐานมาก่อน อีกทั้งการเรียนในรูปแบบอิสระจะช่วยส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางด้านความคิด ความจำ การจัดระเบียบร่างกายได้อย่างแม่นยำ ซึ่งในแต่ละโรงเรียนจะมีเทคนิคและกระบวนการเรียนการสอนที่หลากหลาย ซึ่งสิ่งที่เหมือนกัน คือ การเรียนการสอนในช่วงอายุ 4-6 ปี จะมุ่งเน้นการฝึกฝนและวางพื้นฐานการเต้นบัลเลต์ ฝึกการฟังเพลงและการนับจังหวะของดนตรี เพื่อเสริมสร้างจินตนาการ รวมไปถึงการฝึกร่างกายให้มีความยืดหยุ่น ซึ่งในช่วงอายุนี้อาจเป็นการเรียนบัลเลต์เป็นเพียงงานอดิเรก หรือ ส่งเสริมให้เด็กมีความชอบทางด้านการเต้นบัลเลต์

ทั้งนี้การเรียนการเต้นบัลเลต์จะเริ่มมีความจริงจัง เข้มงวดมากขึ้นในช่วงอายุ ตั้งแต่ 7 ปีขึ้นไป โดยโรงเรียนบางกอกซิตีบัลเลต์ และโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเมยีจะให้นักเรียนหมั่นฝึกฝนท่าบริหารกล้ามเนื้อบนพื้น (Floor Exercise) ซึ่งจะช่วยให้กล้ามเนื้อมีความแข็งแรง เพื่อให้เอื้อและสนับสนุนต่อการเรียนบัลเลต์ และในชั้นเรียนจะมีนักเรียนตั้งแต่ 2-16 คน ซึ่งเมื่อนักเรียนมีจำนวนมาก ทางโรงเรียนจึงจำเป็นต้องมีครูผู้ช่วยสอน ทำหน้าที่คอยให้คำแนะนำแก่นักเรียนได้อย่างทั่วถึง และคอยสังเกตให้นักเรียนปฏิบัติตามท่าเต้นบัลเลต์ได้อย่างถูกต้อง การใช้หลักสูตรที่มีลิขสิทธิ์จะใช้วิธีการถ่ายทอดท่าเต้นของหลักสูตรจากครูสู่นักเรียนเท่านั้น และในแต่ละโรงเรียนจะมีการทำสื่อการเรียนการสอนอย่างอื่นประกอบ เพื่อเป็นความรู้เพิ่มเติมให้นักเรียน

3. ด้านบุคลากร/ครูผู้สอน

จากการศึกษาด้านบุคลากรและคณาจารย์ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การสอนเต้นบัลเลต์ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความเหมือนกันทางด้านความสามารถของครูผู้สอน โดยทุกโรงเรียนต้องการบุคลากรที่มีความรู้ ความเข้าใจและความสามารถทางด้านการเต้นบัลเลต์ ซึ่งจะมีวิธีการและกระบวนการจะมีทั้งหมด 3 แบบ ดังนี้ 1) วิธีการคัดเลือกผ่านการร่วมชั้นเรียนบัลเลต์ของคณะบัลเลต์ 2) วิธีการคัดเลือกผ่านการสาธิตการสอนของผู้สมัคร 3) โรงเรียนจะคัดเลือกครูจากกลุ่มนักเรียนภายในโรงเรียน นอกจากนี้วิธีการที่กล่าวมา ในบางกรณีอาจเชิญผู้เชี่ยวชาญที่ผ่านการเห็นชอบจากทางโรงเรียนมาทำการสอนเต้นบัลเลต์อีกด้วย ทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกบุคลากร จะดูจากการถ่ายทอดความรู้จากครูสู่นักเรียนเป็นสำคัญ กล่าวได้ว่าการเป็นครูสอนเต้นบัลเลต์นอกจากความสามารถทางด้านการเต้นบัลเลต์ ยังจำเป็นต้องมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้จากตนเองสู่นักเรียนอีกด้วย โดยโรงเรียนพอยท์ สตูดิโอ และโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี ได้ให้ความสำคัญในเรื่องคุณสมบัติของผู้สอน โดยผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี สาขานาฏศิลป์สากลโดยเฉพาะ หรือสอบผ่านหลักสูตรขั้นสูงของหลักสูตรบัลเลต์ได้ก็ได้ แต่โรงเรียนบางกอกซิตีบัลเลต์ได้ให้ความสำคัญกับความสามารถที่เกิดขึ้นจริง โดยดูจากการปฏิบัติและปรับตัวในชั้นเรียน การเรียนรู้ ปฏิภาณ ไหวพริบ และการหมั่นฝึกฝนตนเอง ในส่วนของด้านการพัฒนาบุคลากร คณาจารย์ โดยโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรที่มีลิขสิทธิ์จะส่งคุณครูไปอบรมกับทางหลักสูตร ทางต้นสังกัดอาจจัดขึ้น ณ ประเทศไทย หรือประเทศในแถบเอเชีย ส่วนโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรในแบบเฉพาะของตนเอง จะจัดเป็นชั้นเรียนเพื่อให้เหล่าสมาชิกและครู ฝึกฝนการเต้นบัลเลต์ นอกจากนี้โรงเรียนการเรียนการสอนเต้นบัลเลต์มักนิยมจัดกิจกรรมอบรมเชิงปฏิบัติการต่างๆ โดยเชิญผู้เชี่ยวชาญทั้งชาวไทยและต่างประเทศเพื่อเป็นการฝึกฝนและเพิ่มเติมความรู้ใหม่ๆ ให้กับบุคลากร ในการสอนเต้นบัลเลต์ทุกโรงเรียนจะให้ความสำคัญกับการตรงต่อเวลา ความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ในนอกจากที่กล่าวมา ครูควรมีความรัก ความเข้าใจและความเมตตา รวมไปถึงการที่ครูควรมีภาพลักษณ์และเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเรียน

4. ด้านการวัดประเมินผล

จากการศึกษาด้านการวัดผลและประเมินผล ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า โรงเรียนสอนการเต้นในเขตกรุงเทพมหานคร มีวิธีการวัดผลประเมินผลมี 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) การวัดประเมินผลในรูปแบบของการแสดงบนเวที เป็นการให้คะแนนผ่านการแสดงของเด็กนักเรียน และ 2) การวัดประเมินผลโดยผ่านรูปแบบการสอบ จากการศึกษาพบว่า โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ และโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ ใช้รูปแบบตามเกณฑ์ในการวัดประเมินผลโดยผ่านรูปแบบการสอบ ซึ่งวัดผลและประเมินผลจากมาตรฐานของแต่ละท่าเต้น ความแข็งแรงของร่างกาย การตอบสนองทางด้านดนตรี ระดับพลังในการเคลื่อนไหวร่างกาย และความสามารถในการเต้นบัลเลต์ในท่าต่างๆ อีกทั้งพบว่าโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ ใช้การแสดงบนเวทีในการวัดประเมินผล นอกจากนี้ได้ให้ความสำคัญในความตั้งใจและความเอาใจใส่ในชั้นเรียน แต่อย่างไรก็ตามโรงเรียนบัลเลต์ให้ความสำคัญกับมาตรฐานในการเต้นบัลเลต์ ซึ่งจะนิยมการวัดประเมินผลด้วยรูปแบบการสอบที่มีมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับและมีการรับรองในระดับสากล ทั้งนี้การวัดประเมินผลในรูปแบบการสอบเพียงอย่างเดียวอาจทำให้นักเรียนขาดประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจากการแสดงบนเวที และการแจ้งผลสอบเป็นรายบุคคล และติดประกาศไว้ที่ป้ายประชาสัมพันธ์ ซึ่งทำให้นักเรียนทั่วไปสามารถทราบผลการสอบของนักเรียนภายในโรงเรียนได้

5. ด้านทำเลที่ตั้งและห้องปฏิบัติการ

จากการศึกษาด้านทำเลที่ตั้งและห้องปฏิบัติการ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า โรงเรียนบัลเลต์ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความคล้ายคลึงกันทั้งทางด้านสภาพห้องปฏิบัติการ บรรยากาศภายในชั้นเรียน ค่าเล่าเรียน เทคโนโลยีที่ใช้ในการเรียน ห้องแต่งตัวสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ รวมไปถึงการประชาสัมพันธ์ ด้านห้องเรียน ปัจจุบันโรงเรียนบัลเลต์นิยมสร้างห้องเรียนบัลเลต์ลักษณะสี่เหลี่ยมผืนผ้า รูปแบบคล้ายเวทีแสดง ซึ่งมีขนาดความกว้างตั้งแต่ 6-14 เมตร ความยาวตั้งแต่ 6-10 เมตร พื้นห้องเรียนจะถูกปูด้วยพื้นไม้ปาร์เก้เป็นส่วนประกอบหลักในการสร้างพื้นสำหรับการเต้นบัลเลต์ในปัจจุบันมีการนำแผ่นลิโนเลียมมาปูทับแผ่นไม้ แต่เนื่องจากลิโนเลียมมีราคาแพง จึงนิยมใช้เสื่อน้ำมันเพื่อทดแทนด้วยเช่นกัน ในส่วนของบรรยากาศในชั้นเรียน สามารถรับแสงและมองเห็นทัศนียภาพได้ และใช้ผ้าม่านปิดเมื่อต้องการความเป็นส่วนตัว ทั้งนี้สถานที่ตั้งมีผลต่อการเลือกโรงเรียนในการเรียนเต้นบัลเลต์ ซึ่งส่วนใหญ่มักจะเลือกสถานที่จากความสะดวกในการเดินทางด้วย ในทุกโรงเรียนจะประกอบไปด้วยส่วนของประชาสัมพันธ์ ห้องแต่งตัว ในส่วนนี้มีความแตกต่างกันที่ ตลอดจนการออกแบบการจัดวางและการตกแต่งเท่านั้น

ในส่วนของค่าเล่าเรียนจะเริ่มตั้งแต่ 400 บาท จนถึง 800 บาท ต่อ 60-90 นาที ในการเรียนแบบกลุ่ม การเรียนแบบเดี่ยวค่าเล่าเรียนจะอยู่ที่ 1000-1500 บาท ต่อ 60-90 นาที โดยส่วนใหญ่การจ่ายค่าเล่าเรียนแบบรายเทอมจะทำให้ค่าเรียนถูกลง และไม่มีการชดเชยค่าเล่าเรียน

และเครื่องแต่งกาย การแต่งกายของครูจะไม่มีกำบังคับ หรือกำหนดรูปแบบที่ชัดเจน และเครื่องแต่งกายนักเรียนจะเป็นไปตามมาตรฐานของหลักสูตรทั่วไป

อภิปรายผล

แม้ว่าการเต้นบัลเล่ต์ในประเทศไทยจะมีใช้ศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาติ แต่นับตั้งแต่การเต้นบัลเล่ต์แพร่กระจายเข้ามาในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตกรุงเทพมหานครเป็นพื้นที่หนึ่งซึ่งถือได้ว่ามีโรงเรียนสอนการเต้นบัลเล่ต์เกิดขึ้นอย่างแพร่หลายมากที่สุดในประเทศไทย จากในหลายโรงเรียนบัลเล่ต์ที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล และได้รับรางวัลจากการแข่งขัน ในเวทีต่างๆทั้งในประเทศและต่างประเทศ ทำให้ทราบถึงหลักสูตรการเรียนการสอน ระบบการเรียนการสอน คณาจารย์ การวัดประเมินผล สภาพแวดล้อม ที่ใช้ในการผลิตนักเต้นบัลเล่ต์ที่มีคุณภาพ สามารถนำมาเป็นทางเลือกสำหรับการเลือกโรงเรียนเพื่อการเรียนเต้นบัลเล่ต์ และเป็นแนวทางหรือต้นแบบในการสร้างโรงเรียนการสอนบัลเล่ต์ ซึ่งในแต่ละโรงเรียนจะมีความแตกต่างกันในด้านต่างๆ ซึ่งความแตกต่างเหล่านี้ส่งผลทำให้แต่ละโรงเรียนต่างประสบความสำเร็จด้วยเช่นกัน จากการศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยพบความแตกต่างในด้านต่างๆจากเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ของแต่ละโรงเรียนจึงแบ่งการอภิปรายผลเป็น 5 ด้านดังต่อไปนี้

ผลการศึกษาทางด้านหลักสูตรการเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ พบว่าการสร้างหลักสูตรการเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ที่เลือกใช้ในโรงเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ เป็นการมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางเรียนที่เกิดขึ้นจริง หลักสูตรให้ความสำคัญกับเทคนิคของการเต้นเพียงอย่างเดียว ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการสร้างหลักสูตรการเรียนการสอนเต้นหรือ หลักสูตรต้นแบบการแสดงผลตามความเป็นจริง (The Product Model Of Curriculum) กล่าวได้ว่าแต่ละหลักสูตรจะถูกกำหนดโดยวิธีการศึกษาและวัตถุประสงค์เฉพาะที่ออกแบบมาเพื่อการศึกษา การศึกษาการเต้นบัลเล่ต์เป็นการเรียนรู้พัฒนาทักษะระยะยาว ดังคำกล่าวที่ว่า (Dance is a lifelong learning-enrichment activity) (Gayle Kassing, Danielle Mary Jay. n.d.: 5) โดยการเรียนรู้จะเริ่มตั้งแต่วัยเด็กก่อนวัยเรียนเป็นต้นไป จึงมีการแบ่งการศึกษาเป็นระดับโดยใช้ระดับอายุและความสามารถเป็นตัวแบ่งระดับของการเรียนการสอน การศึกษาการเต้นบัลเล่ต์ มีคุณประโยชน์หลายทางดังที่กล่าวไว้ คือ สร้างเสริมทักษะทางด้านร่างกาย การเข้าสังคม ด้านอารมณ์ รวมถึงสติปัญญา และจากผลการศึกษาพบว่า การเรียนบัลเล่ต์จะช่วยสร้างเสริมด้านความเป็นนักแสดง สมาธิ ความรับผิดชอบ การสร้างวินัย ซึ่งได้สอดคล้องกับ กาเยิล กาสซิง (Gayle Kassing. 2003: 5) ได้กล่าวไว้ว่า การเต้นเปรียบเสมือนแบบการศึกษาที่เสริมสร้าง ทางด้านร่างกาย ทางด้านการเข้าสังคม ทางด้านอารมณ์ และทางด้านสติปัญญา ซึ่งบางโรงเรียนมุ่งเน้นความสำคัญในการเรียนเต้นบัลเล่ต์เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพ และการนำไปบูรณาการกับการเต้นประเภทอื่นๆ ดังที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ บดินเดชา อินทรประเสริฐ (2557: สัมภาษณ์) ได้กล่าวว่า ช่วยส่งเสริมด้านวิชาชีพให้กับเด็กนักเรียน และ

สามารถใช้พื้นฐานการเต้นบัลเลต์ไปบูรณาการกับการเต้นแบบอื่นๆได้ อีกทั้งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องหลักสูตรนาฏศิลป์ โดยวิฑูรย์ กรมธนารักษ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรปริญญาตรี สาขานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้กล่าวว่า ด้านหลักสูตร มีความเหมาะสมในระดับมากเป็น ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะหลักสูตรมีจุดมุ่งหมาย เพื่อผลิตบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถทางด้านนาฏศิลป์ และการแสดง และสร้างบุคลากรที่มีคุณภาพออกสู่สังคม

ผลการศึกษาทางด้านการเรียนการสอนเต้นบัลเลต์ การเรียนการสอนเต้นบัลเลต์ จะมีรูปแบบการเรียนการสอนแบบเฉพาะซึ่งต่างจากการเรียนการสอนเต้นประเภทอื่นๆ เป็นรูปแบบที่มุ่งพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออกทักษะต่างๆ ซึ่งจัดอยู่ในหมวดรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย ซึ่งมีความสอดคล้องตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson. 1972) ว่า วัตถุประสงค์ของรูปแบบเพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือทำงานที่ต้องอาศัยการเคลื่อนไหวหรือการประสานงานของกล้ามเนื้อทั้งหลายได้อย่างดี มีความถูกต้องและมีความชำนาญ ซึ่งการเรียนการสอนบัลเลต์จะต้องการความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อ หรือร่างกายที่ซับซ้อน ด้วยการฝึกฝน จึงก่อให้เกิดความเชี่ยวชาญการใช้สติปัญญา และศักยภาพทางด้านกาย อีกทั้งการจัดการเรียนการสอนทฤษฎี ฮาร์โรว์ (Harrow. 1972: 96-99) มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความสามารถทางด้านทักษะปฏิบัติต่าง ๆ ผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์และชำนาญ สอดคล้องกับการเรียนการสอนบัลเลต์ เนื่องจากในการเรียนการสอนเต้นบัลเลต์เกิดจากการเลียนแบบท่าทางจากผู้สอน และฝึกฝนจนเกิดความชำนาญของกล้ามเนื้อ จนสามารถแสดงออกท่าทางได้อย่างเป็นธรรมชาติ

นอกจากนี้ผลการศึกษาพบว่าโรงเรียนบัลเลต์ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นรูปแบบการเรียนการสอนเต้นบัลเลต์ตามหลักสากล ที่ใช้กันในปัจจุบันทั่วโลก ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการสอนตามรูปแบบที่ถูกกำหนดจากทางหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอนของแต่ละโรงเรียน จะมีการกำหนดเพลง ชุดแบบฝึกหัดต่างๆของท่าเต้นบัลเลต์ที่ใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบเฉพาะของโรงเรียนเอง โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบอิสระ ความแตกต่างคือการกำหนดชุดแบบฝึกหัดของท่าเต้นบัลเลต์ ความยากง่ายของแต่ละระดับชั้น

อย่างไรก็ตามจากผลการศึกษาพบว่าการนำรูปแบบการเรียนการสอนแบบอิสระมาใช้ในบางโอกาส กล่าวได้ว่าการเรียนการสอนรูปแบบอิสระ มีส่วนช่วยพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้านการเต้นบัลเลต์ การเรียนการสอน ผู้สอนจะทำการสอนและสาธิตแบบฝึกหัดต่างๆ ต่อหน้าผู้เรียน ผู้สอนเป็นแกนหรือ ศูนย์กลาง โรงเรียนการสอนเต้นบัลเลต์ในเขตกรุงเทพมหานคร มีเทคนิคและกระบวนการสอนทั้งเหมือนและต่างกัน การแบ่งกลุ่มอายุมีความคล้ายคลึงกัน โดยจะถูกแบ่งเป็นช่วง 4-6 ปี(อนุบาล) และ 7 ปีขึ้นไป การเรียนการสอนในวัย 4-6 ปี การเรียนบัลเลต์จะเป็นงานอดิเรก หรือช่วยเสริมสร้างความชอบทางด้านการเต้นบัลเลต์ เนื่องจากบุคลิกลักษณะของเด็กในวัย 3-5 ปี เด็กในวัยนี้จะมีสมาธิเป็นช่วงสั้นๆ จะสามารถจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้น้อยกว่า 20 นาที จึงยังไม่สามารถฝึกฝนท่าเต้นต่างๆได้อย่างเต็มที่ และจะเข้มนวดและฝึกการเต้นบัลเลต์แบบจริงจัง

ในช่วงอายุ 8-9 ปี จะสอดคล้องตามข้อมูลที่กล่าวถึง บุคลิกลักษณะโดยทั่วไปของวัยเด็กอายุ 6-8 ปี ในวัยนี้จะชอบการเคลื่อนไหว เรียนรู้ได้เร็ว และมีความสามารถในการเข้าใจเรื่องต่างๆ สามารถทำตามคำแนะนำและเรียนรู้กฎระเบียบต่างๆ นอกจากการฝึกฝนท่าเต้นบัลเล่ต์ การฝึกทำบริหารกล้ามเนื้อบนพื้น (Floor Exercise) จะช่วยสร้างกล้ามเนื้อและร่างกายที่แข็งแรง เพื่อเกื้อหนุนกับการเต้นบัลเล่ต์ ทำให้ความสามารถในการเต้นบัลเล่ต์จะถูกพัฒนาได้อย่างรวดเร็วมากยิ่งขึ้น การเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์จะนิยมการสอนแบบกลุ่มย่อย และมีการสอนเป็นรายบุคคล ในบางครั้งพบไม่บ่อย สอดคล้องกับการจำแนกประเภทการสอนนาฏศิลป์แบบสอนเป็นกลุ่มโดยใช้จำนวนผู้เรียนและปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเป็นเกณฑ์ ในปัจจุบันแต่ละโรงเรียนจะมีการทำสื่อการเรียนการสอน ประกอบการเรียนเพื่อเป็นความรู้เพิ่มเติม

ผลจากการศึกษาทางด้านบุคลากรครูผู้สอน ส่วนนี้เป็นส่วนสำคัญที่สุดในชั้นเรียน การคัดเลือกบุคลากรจึงเป็นสิ่งสำคัญมากเช่นกัน ในการคัดเลือกบุคลากรของโรงเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีวิธีการและกระบวนการ 3 แบบ ได้แก่ แบบที่1 วิธีการคัดเลือกผ่านการร่วมชั้นเรียน แบบที่2 วิธีการคัดเลือกผ่านการสาธิตการสอนของผู้สมัคร แบบที่3 ทางโรงเรียนจะคัดเลือกครูจากกลุ่มนักเรียนภายในโรงเรียน และได้มีการกำหนดเกณฑ์สำหรับการคัดเลือกครูผู้สอนขึ้น ซึ่งจะเปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปที่มีความสามารถทางด้านการเต้นบัลเล่ต์ เข้ามาสมัครเป็นครู เป็นข้อกำหนดที่เหมือนกันของทุกโรงเรียน ผู้วิจัยพบว่าหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกบุคลากร จะดูจากการถ่ายทอดความรู้จากครูสู่นักเรียนเป็นสำคัญ และในส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในเรื่องคุณสมบัติของผู้สอน ครูผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่เรียนจบปริญญาตรีขึ้นไปสาขาวิชานาฏศิลป์สากลโดยตรง หรือสอบผ่านหลักสูตรขั้นสูงของหลักสูตรบัลเล่ต์ได้ก็ได้นอกจากนี้โรงเรียนบางกอกซิติบัลเล่ต์ มองไปถึงความสามารถในการพัฒนาตนเอง (self development) การปรับเปลี่ยน การเรียนรู้และการหมั่นฝึกฝนของครูผู้สอน มีความสอดคล้องกับเกณฑ์ทั่วไปที่ใช้ประกอบการพิจารณาคัดเลือกบุคลากรของสุนันทา เลาห์นัทร์ (2542: 152) ได้กล่าวว่า วุฒิทางการศึกษา และการฝึกอบรม ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์จากการ ทำงาน ทักษะบุคลิกภาพ ความถนัด ความมั่นคงและความรับผิดชอบ ความสามารถในการพัฒนาตนเอง

อย่างไรก็ตาม ทุกโรงเรียนยังให้ความสำคัญทางด้านพัฒนาการทางด้านความรู้ของบุคลากร และรักษาศักยภาพครูผู้สอน โดยมีวิธีที่แตกต่างกันออกไป โดยนิยมจัดให้ครูเข้าร่วมอบรมจากผู้เชี่ยวชาญของหลักสูตรการเรียนบัลเล่ต์ หรือจัดในรูปแบบของการเวิร์กช็อปการเต้นบัลเล่ต์ โดยผู้เชี่ยวชาญทางการเต้นบัลเล่ต์จากคณะบัลเล่ต์ที่มีชื่อเสียงในต่างประเทศ และในบางโรงเรียนใช้วิธีการจัดคอมพานีคลาส(Company Class)เพื่อให้ครูได้หมั่นฝึกฝนตนเอง

นอกจากนี้ผลการศึกษา ได้กล่าวถึงคุณลักษณะ หน้าที่และความรับผิดชอบในการสอนเต้นบัลเล่ต์ทางโรงเรียนบัลเล่ต์ ให้ความสำคัญกับการตรงต่อเวลา ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ นอกจากนี้ครูควรมีความรัก ความเข้าใจและความเมตตาต่อเด็กนักเรียน รวมไปถึงการมีภาพลักษณ์ที่ดี สอดคล้องกับแนววิธีการครองตัวและครองงานของ จำเริญ พุทธประดับ (2545: 45) ที่กล่าวว่า ผู้

ที่จะเป็นศิลปินจะต้องหมั่นฝึกฝนสั่งสมประสบการณ์ มีความสงบกายสงบใจในการปฏิบัติหน้าที่ ความเป็นครู และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน ทั้งนี้จากการสัมภาษณ์ ฌพิชญา อำพันแสง (2557:สัมภาษณ์) กล่าวว่าคุณครูผู้สอนต้องมีความเข้าใจความต้องการของผู้เรียน ต้องมีระเบียบวินัยเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับผู้เรียน มีความรักและความเมตตา มีความสงบกายสงบใจ

ผลจากการศึกษาด้านการวัดประเมินผล ของโรงเรียนสอนการเต้นบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าการวัดประเมินผลการเต้นบัลเล่ต์เกิดขึ้น 2 ลักษณะ ดังนี้ ประเมินผลโดยรูปแบบการสอบ และการวัดประเมินผลในรูปแบบของการแสดงบัลเล่ต์บนเวที โดยส่วนใหญ่นิยมรูปแบบการสอบ อาจกล่าวได้ว่าโรงเรียนสอนการเต้นบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานครนั้น ยังคงให้ความสำคัญกับมาตรฐานในการเต้นบัลเล่ต์ นิยมการวัดประเมินผลที่มาตรฐานที่ได้รับการยอมรับและรับรองในระดับสากล จากข้อมูลที่ได้กล่าวถึงการวัดประเมินผลการเต้นบัลเล่ต์ (Gayle Kassing.2003: 143) กล่าวว่า เป้าหมายในการเรียนเต้นบัลเล่ต์ คือทักษะ เทคนิค และความสามารถ โดยการเรียนการสอนบัลเล่ต์จะใช้การแสดงบนเวทีเพื่อแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและเป็นการวัดมาตรฐานการเป็นศิลปิน สอดคล้องกับ มาชาโกะ อิราตะ (2557:สัมภาษณ์) ได้กล่าวว่า เป้าหมายหลักของการเต้นบัลเล่ต์ก็คือ การแสดงบนเวที

นอกจากนี้ผลการศึกษาเกณฑ์ในการวัดประเมินผลของโรงเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ทั้ง 2 รูปแบบ พบว่ามีที่สิ่งๆที่เหมือนกัน คือ การให้ความสำคัญของมาตรฐานของแต่ละท่าเต้น นักเรียนต้องมีความแข็งแรงของร่างกาย การตอบสนองทางด้านดนตรี การใช้ระดับพลังในการเคลื่อนไหวร่างกาย รวมไปถึงศักยภาพและความสามารถในการเต้นบัลเล่ต์ในท่าต่างๆ ด้านวิธีการให้คะแนนเกิดความแตกต่างโดยใช้วิธีการให้คะแนน 2 รูปแบบ มีความสอดคล้องตามที่ กาเยิล คาสซิง (Gayle Kassing.2003: 143) ได้กล่าวถึงวิธีการให้คะแนนในการวัดประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง ได้แก่ 1) โรงเรียนบางกอกฮิลล์บัลเล่ต์นำวิธีการให้คะแนนแบบไม่ชัดเจน (ตามใจผู้ประเมิน) ซึ่งวิธีการดังกล่าวผู้สอนใช้เกณฑ์ตามความคิดของผู้สอนตัดสินให้คะแนนตามที่เห็นสมควร และนอกจากคะแนนที่ได้จากการวัดประเมินผลของการแสดงบนเวทีๆ ยังให้ความสำคัญในความตั้งใจและความเอาใจใส่ในการเรียน การให้คะแนนจากในชั้นเรียน มีให้คะแนนจากการสอบเพียงอย่างเดียว 2) โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอและโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่ นำวิธีการให้คะแนนตามเกณฑ์หรือรูปรีด (Rubric) วิธีการให้คะแนนที่ใช้หลักการของมาตรฐานค่าประกอบกับการพรรณนาคุณภาพ ซึ่งการพรรณนาคุณภาพจะทำให้นักเรียนได้ทราบถึงข้อบกพร่องและสิ่งที่ควรปรับปรุงแก้ไขได้ดีมากยิ่งขึ้น

ผลการศึกษาทางด้านทำเลที่ตั้งและห้องปฏิบัติการ ของโรงเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยส่วนใหญ่มีความคล้ายคลึงกันหลายด้าน เริ่มจากด้านห้องเรียนและชั้นเรียน ห้องเรียนและชั้นเรียนที่มีลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้ามีรูปแบบลักษณะคล้ายเวทีแสดง ขนาดโดยทั่วไป กว้างประมาณ 10-14 เมตร และยาวประมาณ 8-10 เมตร พื้นห้องเรียนโดยทั่วไปจะปูด้วยพื้นไม้ปาร์เก้ แสดงให้เห็นว่าพื้นไม้ปาร์เก้เป็นส่วนประกอบหลักในการสร้างพื้นห้องเรียน ซึ่งปัจจุบันมีการนำแผ่นลิโนเลียมมาปูทับแผ่นไม้ แต่เนื่องจากแผ่นลิโนเลียมมีราคาแพง จึงนิยมใช้เสื่อ

น้ำมันแทน เพื่อพื้นผิวที่เรียบ และความคงทน ด้านหนึ่งของสตูดิโอจะเป็นกระจกบานใหญ่เต็มฝาผนัง ติดตั้งไว้ด้านหน้าของห้อง และมีบาร์ที่ทำมาจากไม้ หรือจะเป็นเหล็กก็ได้ จะติดตั้งที่กำแพงหรืออาจสามารถเคลื่อนย้ายได้ห้องเรียนจะมีบรรยากาศปลอดโปร่งไม่นิยมทำให้ทึบ ในทุกโรงเรียนจะประกอบไปด้วยส่วนประชาสัมพันธ์ ไว้สำหรับติดต่อสอบถามข้อมูลต่างๆของทางโรงเรียน ห้องแต่งตัวที่ใช้สำหรับเปลี่ยนเครื่องกาย ในแต่ละโรงเรียนก็จะตกแต่งแตกต่างกันไป

นอกจากนี้ผลการศึกษาพบว่า สถานที่ตั้งเป็นปัจจัยของการเลือกโรงเรียนสำหรับผู้เรียน จะแสดงให้เห็นถึงกลุ่มผู้เรียน รวมไปถึงการเดินทางที่สะดวกเป็นสิ่งที่สำคัญเช่นกัน และเป็นการเปิดโอกาสให้บุคคลที่สนใจการเต้นบัลเล่ต์เข้ามาติดต่อได้ง่ายยิ่งขึ้น ส่วนของค่าเล่าเรียน ส่วนใหญ่นิยมจัดเป็นเทอม ค่าเล่าเรียนแบบรายเทอมจะราคาถูกกว่าเมื่อเทียบเป็นแบบรายครั้ง โดยจะเริ่มตั้งราคาตั้งแต่ 400-800 บาท ต่อ 1 ครั้ง ครั้งละ 60-90 นาที ขึ้นอยู่กับระดับชั้นของการเรียน

ในส่วนของเครื่องแต่งกาย นักเรียนจะต้องจัดเตรียมถุงเท้ายาวที่เรียกว่า ไททซ์(Tights) และเสื้อฝึกลายชุดว่ายน้ำเรียกว่า เลียวทาด (Leotard) รวมทั้งรองเท้าบัลเล่ต์แบบนิ่ม (Soft Shoe) การเคลื่อนไหวที่อิสระได้อย่างเต็มที่ จะสอดคล้องกับการแต่งกายการเต้นบัลเล่ต์ในรูปแบบมาตรฐานสากล ดังที่จิริยาลี ดีภัก (2531: 9) กล่าวถึงเครื่องแต่งกายของนักเรียนบัลเล่ต์ว่า เครื่องแต่งกายต้องมีกระชับแนบร่างกายและสามารถแสดงให้เห็นถึงการเคลื่อนไหวที่อิสระได้อย่างเต็มที่ ประกอบไปด้วยถุงเท้ายาวที่เรียกว่า ไททซ์(Tights) และเสื้อฝึกลายชุดว่ายน้ำเรียกว่า ลีโอทาด (Leotard) รวมทั้งรองเท้าบัลเล่ต์แบบนิ่ม (soft shoe) ซึ่งปัจจุบันจะมีการกำหนดสีสันของชุด เลียวทาด(Leotard) ขึ้นอยู่กับโรงเรียน เครื่องแต่งกายของครูจะไม่มีการบังคับหรือกำหนดรูปแบบที่ชัดเจน โดยส่วนใหญ่มักจะสวมใส่ชุดที่สามารถมองเห็นสรีระได้อย่างชัดเจน เพื่อความสะดวกในการเรียนการสอน นักเรียนจะเห็นสรีระของครูอย่างชัดเจนทำให้เกิดความเข้าใจ ในการเรียนและจัดระเบียบของร่างกายให้มีความคล้ายคลึงกันกับครูได้ ครูจะสวมใส่รองเท้าบัลเล่ต์แบบนิ่ม(soft shoe) หรือ ทีชเชอร์ ชู(Teacher Shoe) ที่มีลักษณะคล้าย soft shoe มีสันสูงประมาณ 5 เซนติเมตร จากผลการศึกษาพบว่าด้านสภาพแวดล้อมอาจเป็นแค่ส่วนหนึ่งในการตัดสินใจเลือกโรงเรียนสำหรับการเรียนเต้นบัลเล่ต์

จากการศึกษาในแต่ละด้านของการเรียนการสอนบัลเล่ต์ ผู้วิจัยพบว่า ในการเรียนการสอนบัลเล่ต์ของโรงเรียนการสอนบัลเล่ต์ในเขตกรุงเทพมหานคร พบความโดดเด่นทางด้านบุคลากรการสอน ครูผู้สอนที่มีศักยภาพได้รับการฝึกอบรมพัฒนาความสามารถทางด้านการสอน และการเต้นบัลเล่ต์ ส่งผลให้นักเรียนบัลเล่ต์ ได้รับความรู้และมีการฝึกฝนอย่างมีคุณภาพ มีความสามารถและศักยภาพสูงสุดจนไปถึงเป็นที่ยอมรับในระดับสากล ถึงอย่างไรก็ดี เนื่องด้วยในศิลปะการเต้นบัลเล่ต์มิใช่ศิลปะวัฒนธรรมของชาติ จึงไม่ได้รับการสนับสนุนในการจัดการแสดงบัลเล่ต์ องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการเต้นบัลเล่ต์ไม่เยอะเท่าที่ควร ส่งผลทำให้นักเต้นบัลเล่ต์ชาวไทยไม่ได้ทำการประกอบอาชีพเป็นนักบัลเล่ต์หรือ ไม่มีอาชีพนักเต้นบัลเล่ต์ในประเทศไทย นักเต้นบัลเล่ต์ไปประกอบอาชีพนักเต้นบัลเล่ต์ในต่างประเทศ จึงทำให้การเรียนบัลเล่ต์ส่วนใหญ่กลายเป็นเพียงงานอดิเรก และมีเพียงส่วน

หนึ่งประกอบอาชีพเป็นครูสอนเต้น และอีกส่วนหนึ่งประกอบอาชีพเป็นนักเต้นบัลเล่ต์ของคณะบัลเล่ต์ในต่างประเทศ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยพบว่าวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์มีจำนวนไม่มาก ทำให้การสืบค้นและเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นไปได้ยากและใช้เวลานาน ดังนั้นผู้ที่สนใจในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนเต้นบัลเล่ต์ในประเทศไทย จึงควรศึกษาหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องทางด้านบัลเล่ต์เพิ่มเติม จากแหล่งข้อมูลประเภทต่างๆไม่ว่าจะเป็นงานวิจัย รวมถึงการติดตามการพัฒนาการความเคลื่อนไหวของการจัดการเรียนการสอนบัลเล่ต์และการแสดงบัลเล่ต์ทั้งในประเทศและต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง เพื่อที่จะได้สังเกตเห็นประเด็นสำคัญ และส่งผลต่อการศึกษาวิจัยบัลเล่ต์ในประเทศไทยต่อไป

บรรณานุกรม

- จริยาวลี ดีภัก. (2531). บัลเลท. กรุงเทพฯ: ยูไนเต็ดบุ๊คส์.
- ชิตพล เป็เลียนศิริ. (2549). การสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลตกับสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (วาทวิทยาและสื่อการแสดง). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ทิตนา แหมมณี. (2557). ศาสตร์การสอน:องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. ครั้งที่18. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฤชภา สมโสภา. (2545). บัลเลต *Free class* ของโรงเรียน *Bangkok City Ballet*. วิทยานิพนธ์ศิลป 2. กรุงเทพฯ: คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นราพงษ์ จรัสศรี. (2548). ประวัตินาฏศิลป์ตะวันตก. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2539). เอกสารประกอบการสอน วิชา ประดิษฐ์ท่ารำเต้น1 (choregraphy 1). กรุงเทพฯ: คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บดีนเดชา อีทรประเสริฐ. (2558), 15 มกราคม 2557 . สัมภาษณ์โดย นางสาวสิริกา ไผขาว, สถานที่ โรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่.
- ปรียพรรณ ศรีวัช, มล. (2548). บัลเลตในประเทศไทย-อดีตและอนาคต. วารสารศิลปกรรม FINE ARTS JOURNALS.
- พัทธ์ธีรา สมทรง. (2557). การสรรหาและการคัดเลือกบุคลากร. สืบค้นเมื่อ 15 กันยายน 2557, จาก <http://www.slideshare.net/patteeera/4-compressed>
- มาชาโกะ อีราตะ. (2557), 10 กันยายน 2557. สัมภาษณ์โดย นางสาวสิริกา ไผขาว, สถานที่ โรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต.
- รจนา สุนทรานนท์. (2551). การวิจัยเรื่องทักษะกระบวนการสอน วิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย สอดคล้องตามหลักสูตรการศึกษาพื้นฐาน. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ศิริมงคล นาฏยกุล. (2557). นาฏศิลป์ตะวันตกปริทัศน์. ขอนแก่น: คลังน่านาวิทยา.
- สุนันทรา เลาหนันท์. (2542). การบริหารทรัพยากรมนุษย์. กรุงเทพฯ: ภาควิชาบริหารธุรกิจและสหกรณ์ คณะวิทยาศาสตร์ สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- สุพรรณิ บุญเพ็ง. (2542). ประวัติบัลเลตในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (นาฏศิลป์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุมิตร เทพวงศ์. (2548). นาฏศิลป์สำหรับครูประถมศึกษา-อุดมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

- สุรพล วิรุฬห์รักษ์. (2557). ระบบการศึกษานาฏยศาสตร์ในระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 15 กันยายน 2557, จาก [http:// www.elearning.msu.ac.th](http://www.elearning.msu.ac.th)
- เหมือนฝัน อัมพันแสง. (2557), 11 พฤศจิกายน 2557. สัมภาษณ์โดย นางสาวรลิกา ไผขาว, สถานที่ โรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ.
- อาภรณ์ มนตรีศาสตร์. (2525). *นาฏศิลป์เพื่อการศึกษาเบื้องต้น*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- American ballet theatre. (2557). *School and company*. สืบค้นเมื่อ 12 มิถุนายน 2557 จาก <http://www.abt.org/insideabt/history.asp>
- Australian Teachers of Dancing. (2014). *History*. Retrieved สืบค้นเมื่อ 24 กันยายน 2557 จาก <http://www.atod.net.au/>
- Gayle Kassing; & Danielle M. Jay. (2003). *Dance Teaching Methods and Curriculum Design*.
- John White. (1996). *Teaching classical ballet*: printed in the United states of America.
- Opera national de paris . (2557). *History*. สืบค้นเมื่อ 12 มิถุนายน 2557 จาก <http://www.operadeparis.fr/en/les-artistes/le-ballet>
- Tatchell, Judy. (2002). *The World of Ballet*. Houghton Mifflin Company. Usborne Publishing. สืบค้นเมื่อ 12 มิถุนายน 2557 จาก <http://dance.about.com/od/ball2/qt/Inside-A-Ballet-Company.htm>
- The Commonwealth Society Of Teachers Of Dancing. (2014). *History*. สืบค้นเมื่อ 20 กันยายน 2557 จาก <http://comdance.asn.au/about/history>
- Woytek Lowsk. (1999). *The Art of Teaching classical Ballet: Ten Twentieth-Century Masters Paperback*.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ภาพประกอบ

ภาพประกอบ 5 บรรยากาศในโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์

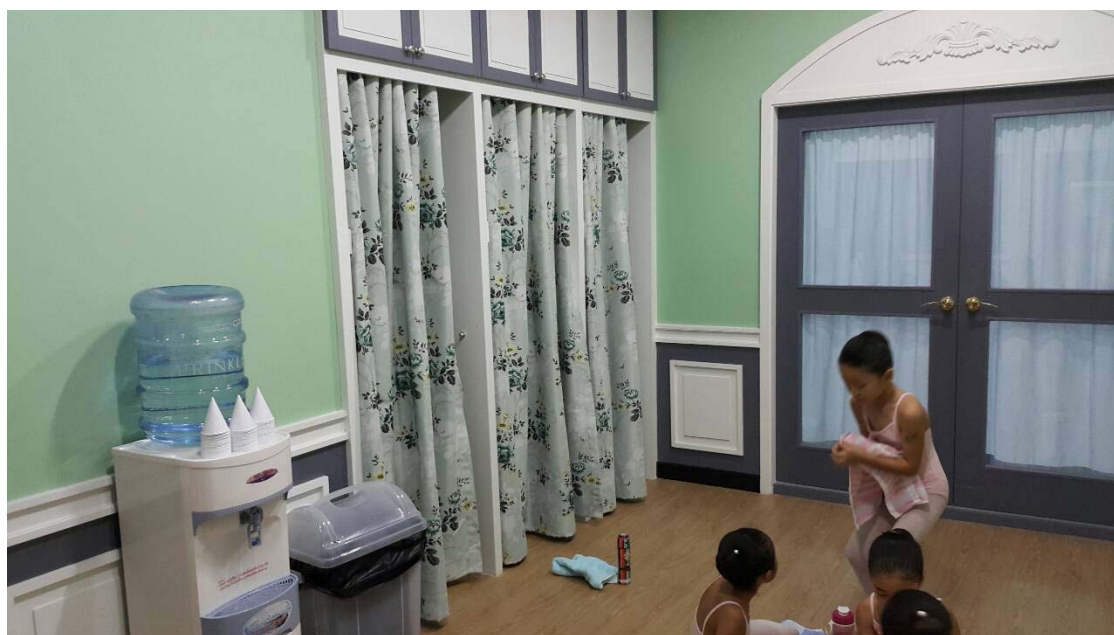
ภาพประกอบ 6 บรรยากาศภายในโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ส่วนสำนักงาน

ภาพประกอบ 7 แสดงสภาพห้องปฏิบัติการโรงเรียนนางเอกซิดีบัลเล่ต์

ภาพประกอบ 8 แสดงสภาพห้องปฏิบัติการโรงเรียนนางเอกซิดีบัลเล่ต์

ภาพประกอบ 9 แสดงภาพห้องแต่งตัวโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์

ภาพประกอบ 10 บรรยากาศภายในโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ

ภาพประกอบ 11 แสดงภาพห้องปฏิบัติการโรงเรียนพ้อยท์ สตูดิโอ

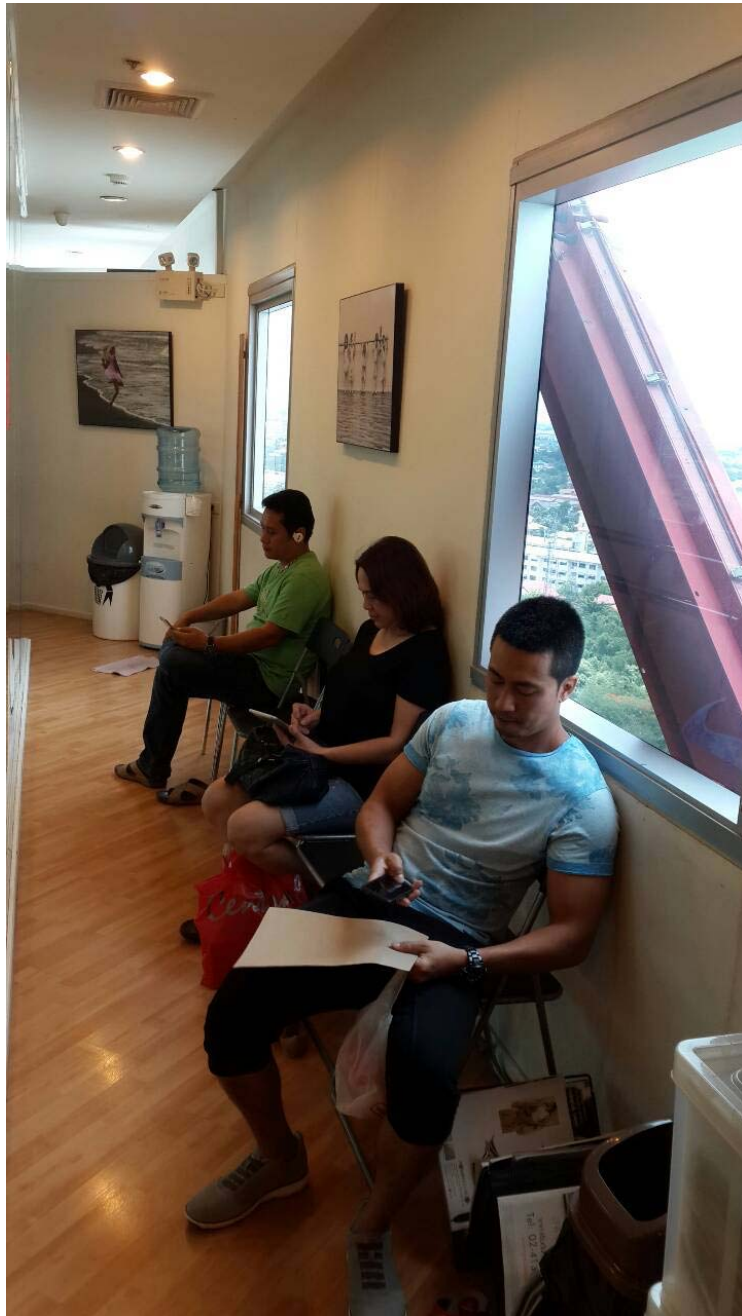

ภาพประกอบ 12 ส่วนสำนักงานและบรรยากาศภายในโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่

ภาพประกอบ 13 ส่วนสำนักงานและบรรยากาศภายในโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่

ภาพประกอบ 14 บรรยากาศภายในโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่

ภาพประกอบ 15 แสดงสภาพห้องปฏิบัติการโรงเรียนแดนซ์พลัส อะคาเดมี่

ภาคผนวก ข

คำถามสำหรับใช้ในการสัมภาษณ์

คำถามสำหรับใช้ในการสัมภาษณ์ในวิจัย
เรื่อง
การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนการสอนบัลเล่ต์
ในเขตกรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัยได้ศึกษาความแตกต่างของแต่ละโรงเรียนทั้งหมด 5 ด้าน ดังนี้ ด้านหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอน ด้านบุคลากรหรือครูผู้สอน ด้านการเรียนการสอน ด้านการวัดผล ด้านสภาพแวดล้อม

ด้านหลักสูตร

1. ในการเรียนการสอนของโรงเรียน โรงเรียนได้เลือกใช้หลักสูตรใดบ้างในการเรียนการสอนบัลเล่ต์
2. เหตุผลในการเลือกใช้หลักสูตรนี้คือ
3. ทางโรงเรียนคิดว่าหลักสูตรที่เลือกใช้ในการเรียนการสอนจะช่วยส่งเสริมด้านกานเรียนการสอนบัลเล่ต์ของทางโรงเรียนได้อย่างไรบ้าง
4. หลักสูตรที่ทางโรงเรียนเลือกใช้ช่วยส่งเสริมด้านใดบ้างนอกจากในด้านการเรียนการสอน

ด้านบุคลากรในการสอน

1. โรงเรียนมีวิธีการหรือกระบวนการในการคัดเลือกบุคลากรผู้สอนอย่างไร
2. โรงเรียนใช้เกณฑ์อย่างไรในการคัดเลือกบุคลากรผู้สอน
3. ผู้สอนจะต้องมีคุณสมบัติอย่างไร
4. คุณธรรมและจริยธรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน ที่ผู้สอนพึงปฏิบัติเป็นอย่างไร
5. ทางโรงเรียนมีการส่งเสริมด้านการพัฒนาทางด้านความรู้ความสามารถให้กับครูผู้สอนอย่างต่อเนื่องหรือไม่ และส่งเสริมอย่างไร

ด้านการเรียนการสอน

1. โรงเรียนมีวิธีการกระบวนการและเทคนิคการเรียนการสอนอย่างไร
2. ในแต่ละช่วงอายุ วิธีการเรียนการสอนมีความแตกต่างหรือไม่อย่างไร
3. โรงเรียนใช้วิธีการสอนในรูปแบบเดียวหรือมากกว่าหนึ่งรูปแบบ
4. ในการเรียนการสอนได้เชิญผู้เชี่ยวชาญจากภายนอกมาในกรณีพิเศษหรือไม่
6. ลักษณะในการเรียนการสอน มีลักษณะอย่างไร เรียนคนเดียว หรือ กลุ่ม กลุ่มละอย่างน้อยกี่คน มากที่สุดกี่คน

7. ในการเรียนการสอนแต่ละคลาสจัดทำใบรายวิชา (Course Syllabus) หรือสื่อการเรียนการสอน สำหรับนักเรียนหรือไม่

ด้านการวัดประเมินผล

1. การสอบเพื่อวัดประเมินผลของการเรียน ทางโรงเรียน ได้เชิญผู้เชี่ยวชาญจากภายนอก หรือผู้เชี่ยวชาญภายในโรงเรียนเป็นผู้วัดประเมินผล
2. ทางโรงเรียนมีเกณฑ์ในการสอบเพื่อวัดประเมินผลอย่างไร
3. เพราะเหตุใดทางโรงเรียนจึงเลือกเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดผลตามที่โรงเรียนกำหนด
4. โรงเรียนมีวิธีการแจ้งผลสอบอย่างไร
 - 4.1 จัดพิธีการ
 - 4.2 แจ้งให้ทราบในชั้นเรียน
 - 4.3 ส่งไปรษณีย์
 - 4.4 แจ้งให้ทราบรายบุคคล

ด้านสภาพแวดล้อม

1. โรงเรียนมีจำนวนทั้งหมดกี่ห้อง ในแต่ละมีขนาดชั้นเรียนแตกต่างกันหรือไม่
2. การก่อตั้งโรงเรียนสถานที่ที่มีผลหรือไม่
3. ในชั้นเรียนมีสื่อการเรียนรู้ แหล่งความรู้สำหรับนักเรียนหรือไม่
4. ชั้นเรียนได้มีการปรับเปลี่ยนไปตามยุคสมัยหรือไม่
5. ชั้นเรียนของทางโรงเรียนควรบรรยายภาคว่าอย่างไร
 - 5.1 อากาศ
 - 5.2 เสียง
 - 5.3 แสง

The question for the interview in research of how different the ballet schools in bangkok train their dancers. The researcher study how the different of those ballet schools by 5 topics : the dance course / the dance instructor / the dance studying / the dance evaluation / the dance school.

The dance curriculum.

1. Which ballet curriculum does the school use and follow ?
2. Why does the school use those ballet curriculum?
3. How does that ballet curriculum help and support training the ballet dancers?
4. Do that ballet curriculum help and support in the other things besides the training?

The dance instructor

1. How does the school pick up the ballet instructor and what is that process?
2. Does the school have a specific basis to pick up the ballet instructor?
3. How is the ballet instructor qualification the school looking for?
4. What is the moral principle which your ballet instructor should have?
5. Are there any traning courses or workshops for your ballet intructor you give agter you pick them up?

The dance studing

1. Does the school has a process or a technique to teach ballet?
2. Does the school has a different way to teach if you have a different age of the students? How does your ballet intructor give a class if the school have a different way ?
3. Do you have only one pattern to teach or more?
4. Are there any guest ballet instructor you invited and asked him to give a class in your school?
5. What is the minimum and meximun of the dance student in per class? Does the school has a private lesson ?
6. In per class , does the school has a course syllabus and any instruction medias for the dance student?

The dance evaluation or assessment

1. Are there any guest ballet instructors coming to give your dance student for the assessment?
2. How does the ballet instructor give dance students a mark?
- 3.. Why does the school use this evaluation for your school?
4. How does the school inform the dance mark for dance students?
 - 4.1 formal procedure
 - 4.2 in the class
 - 4.3 letter
 - 4.4 nform the students individual

The dance school.

1. How many dance studio does the school has? How big or small in that each dance studios?
2. Do you think the location of the dance studio is effect the students to study?
3. During a dance class, are there any instruction medias ? Are there any dance library ot any place where the dance student is able to study?
4. Are there any renovation of the dance studio ? How?
5. In you dance studio , how does the environment look likes?
 - 5.1 temperature
 - 5.2 sound
 - 5.3 lighting

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวรสิกา ไผขาว
วันเดือนปีเกิด	21 ธันวาคม พ.ศ. 2532
สถานที่เกิด	พระโขนง กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	341/68 ซ.วชิรธรรมสาริต 21 ถ.สุขุมวิท 101/1 บางจาก พระโขนง กรุงเทพมหานคร 10260

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2550	มัธยมศึกษา จาก โรงเรียนสายน้ำผึ้งในพระอุปถัมภ์ฯ
พ.ศ. 2554	ปริญญาตรี สาขาศิลปการแสดง-นาฏศิลป์สากล ศิลปกรรมศาสตร์ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2559	ปริญญาโท สาขาศิลปการแสดงศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ